

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 9

Μάιος 2016



- μοιράζεται χέρι με χέρι
χωρίς καμιά απολύτως οικονομική συνδιαλλαγή
και ουδεμία σχέση με μαγαζιά
- koureliazine@yahoo.gr • takourelia.espinblogs.net



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υπάρχει μια γοητεία στο μυστήριο που καλύπτει τους πρωταγωνιστές των βιβλίων.

Χαρακτήρες που συμπληρώνουν την σκέψη μας και προσφέρουν μια καλή παρέα όταν την έχουμε ανάγκη. Που άλλοτε μας φτιάχνουν τη διάθεση κι άλλοτε μας θλίβουν με τα αδιέξοδα τους.

Αυτή η απόσταση ανάμεσα σε εμάς και τους πρωταγωνιστές που κρύβεται μέσα στις σελίδες, βοηθάει στο να τους δίνουμε απλόχερα την αγάπη, το ενδιαφέρον και την προσοχή μας, αφού δεν πρόκειται εμείς οι ίδιοι να πληγωθούμε η να συμμετέχουμε στο κόστος των επιλογών.

Είναι φορές όμως που τα αισθήματα που προξενούν αυτοί οι χαρακτήρες, είναι τόσο έντονα που μας κάνουν να τους σκεπτόμαστε για καιρό σαν να ήτανε πραγματικοί φίλοι-ες μας. Ταυτιζόμαστε οι ίδιοι με τέτοιο τρόπο που γινόμαστε και εμείς κομμάτι αυτών των ιστοριών.

Οι απουσίες, οι μνήμες και τα συναισθήματα καμιά φορά παίζουν παιχνίδια και συνθέτουν την προσωπικότητα που συνεχίζει το ταξίδι της με ό,τι θέλει να κουβαλάει μαζί της και να θεωρεί ζωντανό.

Δεν έχω την ψευδαίσθηση ότι υπάρχουν ήρωες σαν δέντρα στων οποίων τη σκιά μπορώ να ξεποστάσω ή να κρυφτώ.

Η πίστη και η αλήθεια, έχουν να κάνουν με εμάς τους ίδιους.

Μου αρέσει να μαθαίνω αλήθειες που καταρρίπτουνε τους μύθους αλλά πάλι, τι είναι αλήθεια; Ο καθένας ζει και βλέπει με τα δικά του μάτια, και αυτό είναι που γοητεύει.

ΚΕΦ. 1

Στεκόταν ολόρθος στο ακρωτήριο αιώνες τώρα. Τα χοντρά του θεμέλια πάνω στον βράχο κάνανε την επιβλητική του παρουσία να φαίνεται από μακριά. Ο λόγος που τον έχτισαν εκεί, επέβαλε στην τέχνη να τον φτιάξει αθάνατο. Το αγέρωχο βλέμμα του ατένιζε μίλια μακριά μέσα στον κόλπο σαν να μην έχει περάσει ούτε μια μέρα από τότε που τελείωσε η κατασκευή του. Όρθωνε περήφανα το ανάστημά του, αγνοώντας τη ματαιότητα πλέον της αποστολής του. Οι ανθρώπινες φωνές που αντηχούσαν, και οι σιλουέτες που κυκλοφορούσαν μέσα του, είχαν χαθεί εδώ και πολλά χρόνια.

Τα πάντα γύρω του, μαρτυρούσανε τη μοναξιά μιας παλαιότερης, αλλοτινής εποχής.

Το φθινοπωρινό χάραμα έφερνε μαζί του και τον στεριανό¹ που κουβαλούσε μαζί του τις μυρωδιές του δάσους που χώριζε τη θάλασσα από τα περίχωρα της πόλης. Πεύκο, θυμάρι και φασκόμηλο πλανιόνταν σ' όλο το ακρωτήριο και αγκάλιαζαν τον γέρικο πύργο από τα θεμέλια μέχρι τις πολεμίστρες του.

ΚΕΦ.2

Παρασκευή...

Τελειώματα Σεπτέμβρη και η δροσιά είχε παραχωρήσει τη θέση της στην ψύχρα. Οι αδύναμες ακόμα αχτίδες του ήλιου έβρισκαν την ανατολική πλευρά της πόλης υγρή, βαριά και κακόκεφη. Τα φτωχικά σοκάκια ήταν σκοτεινά μιας και ο κακοσυντηρημένος φωτισμός δεν επαρκούσε. Η κίνηση ήταν ελάχιστη αν εξαιρέσεις κανά δυο ποδήλατα και δυο-τρεις πεζούς που κατευθύνονταν στους φούρνους της γειτονιάς.

Παρόλο που κοιμότανε με κλειστό παράθυρο, ένοιωσε την ψύχρα να της χαϊδεύει την πατούσα. Ενοχλημένη, τράβηξε το πόδι της κάτω από την κουβέρτα. Και για να είναι σίγουρη ότι δε θα ξαναενοχληθεί κουλούριασε το κορμί της και τράβηξε την κουβέρτα πάνω από το κεφάλι της ώστε να σκεπαστεί ολόκληρη. Ήταν ακόμη πολύ πρωί και δεν είχε χορτάσει ύπνο.

Έξω από την κάμαρή της, δίπλα στην εξώπορτα, ένα πιατάκι με ξηρή γατοτροφή και ένα κουπάκι με νερό, έμοιαζαν απείραχτα μέρες τώρα. Ορισμένα πρωινά ο Τζίνο ο γάτος της, γυρνώντας από τις βραδινές του περιπέτειες, της φώναζε να του ανοίξει κι αυτή σχεδόν υπνοβατώντας, σηκωνόταν ώστε να του κάνει το χατίρι. Αυτός χουρχουρίζοντας πεταγόταν κατευθείαν στο κρεβάτι της και έτσι αγκαλιά οι δυο τους περνούσαν τις πρώτες πρωινές ώρες της ημέρας. Τον είχε πρωτοβρεί να την περιμένει στη μονοκατοικία της από την πρώτη μέρα της μετακόμισης. Ήταν αδέσποτος, ανήλικος, λασπωμένος και πεινασμένος. Είχε όμως δέκα μέρες τώρα να φανεί και ένα άσχημο αίσθημα την έκανε να νομίζει ότι δε θα τον ξαναδεί.

Συνέχισε μόνη τον ύπνο της, αδιαφορώντας για ολόκληρο το σύμπαν.



ΚΕΦ.3

Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά και οι αχτίδες που είχαν δυναμώσει κατάφεραν να περάσουν από τις χαραμάδες των κλειστών παντζουριών και άρχισαν να φωτίζουν το δωμάτιο.

Τρία παιδιά από έξω φώναζαν τα ονόματα των φίλων τους ώστε να κατέβουν κάτω και να κλείσει ο κύκλος της παρέας τους.

Έβγαλε το κεφάλι της από τα σκεπάσματα, στην αρχή με κλειστά μάτια και έπειτα με μισάνοιχτα. Κοίταξε το παλιό ξύλινο ταβάνι από επάνω της κι έπειτα έριξε το βλέμμα της στο κλειστό παράθυρο, προσπαθώντας να καταλάβει τι καιρό έκανε έξω. Το κουρασμένο της σώμα ζητούσε λίγα λεπτά ακινησίας ακόμα, και η ίδια ήταν πρόθυμη να του τα δώσει. Οι φωνές των παιδιών αφού είχαν καταφέρει να την ξυπνήσουν, τώρα είχαν εξαφανιστεί.

Προσπάθησε να βάλει τις εκκρεμότητες της ημέρας σε μια σειρά. Η ιδέα και μόνο της έφερε ένα αίσθημα δυσαρέσκειας.

Στο κομοδίνο δίπλα της υπήρχε ένα παμπάλαιο ραδιοφωνάκι, το οποίο παρόλα τα χρόνια του φαινόταν σε πολύ καλή κατάσταση.

Τελικά το πήρε απόφαση, πέταξε την κουβέρτα από επάνω της και εγκαταλείποντας τη ζεστή φιλοξενία του στρώματος, κάθισε στην άκρη του αφήνοντας τον ήλιο να της χαϊδεύει τα πόδια. Έστρεψε την προσοχή της στο ραδιοφωνάκι. Ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς της, κοιμόταν και ξυπνούσαν παρέα. Το κουβαλούσε μαζί της ακόμα και στις βόλτες. Το είχε μόνιμα στον ίδιο σταθμό, του οποίου οι επιλογές συμβάδιζαν πάντα με τα συναισθήματά της.

Πίεσε με το χέρι της το on. Η μελωδία του: Go Rosa από την Sandy Rogers ξεχύθηκε ελεύθερη στην κάμαρά της, επισημοποιώντας έτσι το ξεκίνημα της ημέρας της.

go Rosa go, go back to Mexico...

ΚΕΦ.4

Βγήκε έξω τραβώντας πίσω της την ξύλινη πόρτα, που είχε φουσκώσει από τις βροχές και την υγρασία. Κοίταξε τα πιατάκια του Τζίνο κάτω αριστερά στα πόδια της. Τίποτα... απείραχτα. Άλλη μια μέρα απουσίας του. Οι διπλανές γάτες ήταν σπιτωμένες και δεν καταδέχονταν να φάνε ξένη, βιομηχανική τροφή.

Ένα ψηλό αγιόκλημα ήταν φυτεμένο χρόνια τώρα, μπροστά στην εξώπορτά της και ένας διάδρομος από παλιά πλακάκια χρώματος λερωμένου άσπρου και βυσσινί, βαλμένα σαν σκακιέρα, έκανε τον γύρο της μονοκατοικίας της. Έσκυψε και το μύρισε, αφήνοντας μιαν ανάσα ικανοποίησης. Το αγιόκλημα δεν τσιγκουνευόταν το άρωμά του και αυτή κάθε πρωί ανταπέδιδε το καλημέρισμά του. Σήκωσε το κεφάλι της ψηλά στραβοκοιτώντας τον ήλιο που τη χτυπούσε κατακέφαλα.

«Ωπα ρε!» του είπε και με γρήγορα βήματα άφησε τη μικρή αυλή με την ψηλή καγκελόπορτα πίσω της.

Βάδιζε ανάλαφρα, με τα φρεσκοχτενισμένα μαύρα μακριά μαλλιά της να αστράφτουν κάτω από τον λαμπερό ήλιο.

-Γεια σου Ρόζα! Ακούστηκε μια κοριτσιίστικη φωνή.

Απορροφημένη από τις σκέψεις της αυτή, γύρισε ξαφνιασμένη να δει ποια τη χαιρετούσε.

Ήταν η 10χρονη κόρη της γειτόνισσας η Μαρία, που την παρακολουθούσε καθισμένη στα σκαλιά της διπλανής μονοκατοικίας, από τις ελάχιστες φιλενάδες που είχε στη γειτονιά.

-Γεια σου κούκλα μου. Απάντησε αυτή και της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο.

Το ραδιοφωνάκι στην τσέπη της μαύρης ζακέτας της, έπαιζε το: For a few dollars more του Ennio Morricone από την ομώνυμη ταινία σε ροκ διασκευή από τους Cosmonauti.

Το λεωφορείο μόλις είχε φτάσει στο τέρμα της διαδρομής.

Ένας θλιβερός σταθμός, με επένδυση από μαγαιάτικη φορμάικα που είχε ποτίσει από την τσιγαρίλα 50 χρόνων τουλάχιστον και βαμμένος με κίτρινη λαδομπογιά.

Η μελωδία του: We gotta get out of this place των Mann και Weil σε διασκευή από τους D.o.a και Jello Biafra που τραγουδούσε από μέσα του τον συντρόφευε στα τελευταία χιλιόμετρα του ταξιδιού.

Είχε αφήσει πίσω του τη Σαλόνικα για να έρθει σε μια πόλη της ελληνικής επαρχίας.

Επικρατούσε ένα μικρό κομφούζιο από αγχωμένους ταξιδιώτες, ενώ μια παραμορφωμένη φωνή που έβγαине μέσα από τα μεγάφωνα ενημέρωνε για κάτι, αλλά ανάθεμα κι αν καταλάβαινε άνθρωπος το τι έλεγε.

Τον υποδέχτηκαν δύο μεγαλόσωμοι, αδέσποτοι σκύλοι. Έδειχναν να ψάχνουν μέλη για το συγκροτήμά τους. Αυτός είχε έρθει όμως για αναψυχή και όχι για πρόβες. Έσκυψε και χάιδεψε τον κιθαρίστα στην κανελή του ράχη και αντάλλαξαν οι τρεις τους νεύματα συμπάθειας. Το πιο πιθανό ήταν ότι τις επόμενες μέρες κάπου θα ξανασυναντιόνταν και θα συζητούσαν την ιδέα του συγκροτήματος.

Αυτός τώρα ήθελε να ξεμουδιάσει μετά την πολύωρη ακινησία. Σήκωσε το κεφάλι του για να μυρίσει τον αέρα και να αποφασίσει ποια κατεύθυνση να πάρει. Βόλεψε καλύτερα το μικρό σακίδιο στην πλάτη του και κίνησε στην τύχη την πρώτη του ξενάγηση.

Η πόλη αν και μεγάλη δεν έδειχνε ιδιαίτερα εκσυγχρονισμένη. Η κίνηση περιοριζόταν στους κεντρικούς δρόμους ενώ τα κάθετα στενά φαινόταν ήσυχια και καθαρά. Οι περισσότεροι μαγαζάτορες «βαρούσαν μύγες» και έτσι είχαν τον χρόνο να τον περιεργαστούν παρακολουθώντας τον. Η ξένη παρουσία ήταν αντιληπτή στους κατοίκους και αυτό τον έκανε να αισθάνεται άβολα.

Ευθεία μπροστά του παρατήρησε την είσοδο μιας μεγάλης στοάς με αυξημένη κινητικότητα και την ανάλογη φασαρία. Κατάλαβε ότι πρόκειται για την κεντρική αγορά της πόλης. Του φάνηκε καλή ιδέα να χωθεί μέσα, ώστε να προμηθευτεί φρούτα εποχής που ήτανε το αγαπημένο του πρωινό. Κατευθύνθηκε μέσα της και στριμώχτηκε ανάμεσα στο πλήθος. Ένα μείγμα από φωνές, κορμιά, μυρωδιές και χρώματα συνθέταν τη θορυβώδη ατμόσφαιρα, επιβεβαιώνοντας την εικόνα που έχουν όλες οι αγορές. Οι υπάλληλοι εκτός από τη σωματική τους δύναμη, διακρίνονταν και για τις φωνητικές τους ικανότητες. Ψώνισε από κάποιον στην τύχη, ευελπιστώντας ότι έκανε σωστή επιλογή. Άφησε πίσω του την οχλοβοή και κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

Φορτωμένος όπως ήταν, κίνησε να βρει το σπίτι όπου έμενε ο Κώστας, ο οποίος του το είχε παραχωρήσει για όσο καιρό θα έμενε. Του είχε εξηγήσει λεπτομερέστατα τα σημάδια που έπρεπε να ακολουθήσει ώστε να το βρει. Είχε μια μικρή ανηφόρα αλλά ήταν σχετικά κοντά στο κέντρο. Ότι έπρεπε δηλαδή για κάποιον σαν αυτόν που δεν είχε καλό προσανατολισμό.

Το βρήκε αρκετά εύκολα, ήταν μια παλιά τετραώροφη πολυκατοικία με έναν φούρνο απέναντί της. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και ανέβηκε τις λίγες σκάλες της εισόδου. Με το ασανσέρ σκαρφάλωσε μέχρι το ρετιρέ όπου ήταν και το διαμέρισμα του φίλου του.





Το σπίτι μύριζε κλεισούρα. Από έπιπλα είχε μόνο τα βασικά για δυο-τρία άτομα. Ήταν μικρό και συμπαθητικό. Άφησε τα πράγματά του στον καναπέ του καθιστικού, άνοιξε την μπαλκονόπορτα και σήκωσε τέρμα τις γρίλιες ώστε να μπει φρέσκος αέρας. Το μπαλκόνι έμοιαζε με ταράτσα: αρκετά ευρύχωρο, με ψηλό κάγκελο και χωρίς κανέναν πάνω από το κεφάλι του. Αυτό όμως που του άρεσε περισσότερο ήταν η θέα. Φαινόταν ένα μεγάλο κομμάτι της πόλης, και τα απέναντι διαμερίσματα ήταν σε μακρινή απόσταση. Επίσης μπορούσε να βλέπει όλη τη διαδρομή του ήλιου και της σελήνης.

Ξαναμπήκε μέσα για να εξερευνήσει το σπίτι. Η κρεβατοκάμαρα είχε ένα διπλό κρεβάτι και μια μεγάλη ξύλινη ντουλάπα. Πήγε και κάθισε στον καναπέ όπου είχε αφήσει τα πράγματά του. Μπροστά του υπήρχε μια μαύρη σκονισμένη βιβλιοθήκη η οποία από την αριστερή της πλευρά είχε ακουμπισμένη μια ακουστική κιθάρα και από τη δεξιά της υπήρχε ένα ψηλό πορτατίφ με πάνινο καπέλο στο χρώμα της χώρας, το οποίο είχε στην κορυφή του ένα μικρό μαύρο σημάδι από κάψιμο.

Η προσοχή του έπεσε στο ράδιο-c.d. που υπήρχε στη βιβλιοθήκη. Σηκώθηκε και έψαξε με περιέργεια τις μουσικές που είχαν τα τσακισμένα c.d.'s του φίλου του. Η συλλογή φαινόταν αρκετά ενδιαφέρουσα: blues και swing του '30 και garage του '60.

Άνοιξε το ραδιόφωνο για να δει αν δουλεύει. Η μελωδία του: all the young runks από τους Clash, γέμισε όλο το σπίτι, καβαλώντας τον φρέσκο αέρα για να συνεχίσει το ταξίδι της και έξω.

Το τραγούδι του έφτιαξε την διάθεση και αποδέχτηκε την πρόταση του Joe² να συμμετέχει στα φωνητικά. Άρπαξε τη μια από τις τέσσερις καρέκλες της κουζίνας και την έβγαλε στο μπαλκόνι. Την τοποθέτησε απέναντι από το κάγκελο και αφού κάθισε επάνω της, ανέβασε τα πόδια του επάνω. Δε βολεύτηκε. Με μικρές κινήσεις της μέσης και του κώλου του, χωρίς να σηκωθεί, κατάφερε να φέρει την καρέκλα στη σωστή απόσταση από το κάγκελο που είχε παρκάρει τα πόδια του, ώστε να αισθάνεται όσο πιο βολικά γινόταν.

All the young runks, laugh your life cos there ain't much to cry for...³

Τα φτωχικά αντικριστά μπαλκόνια με τις γλάστρες, τα ξεχειλωμένα συρματόσχοινα που επάνω τους κρέμονταν οι μπουγάδες με τα ταλαιπωρημένα ρούχα, τα σκουριασμένα κάγκελα με τους φθαρμένους σοβάδες, τα σάπια, πολυβαμένα παντζούρια, φάνταζαν τόσο γνώριμα και οικεία όσο και αδιάφορα.

Ο ήλιος είχε πάρει τον δρόμο της επιστροφής και χάριζε ένα σκουριασμένο κίτρινο σε όλο το στενό.

Έστρεψε το βλέμμα του στον γαλάζιο ουρανό. Η ατμόσφαιρα του θύμιζε την πόλη του και μαζί της τους λόγους που έκανε αυτό το ταξίδι. Τελευταία αισθανόταν πολύ κουρασμένος από τα αδιέξοδα και τη ρουτίνα. Ήθελε να τα αφήσει πίσω του έστω και για λίγο. Να γεμίσει το μυαλό του με καινούριες εικόνες, μήπως και βρει τις απαντήσεις που έψαχνε.

Άνεργος, αδέκαρος, χωρίς ταίρι, χωρίς παρέα, με νεκροζώντανο παρελθόν και στείρο παρόν... Ό,τι είχε επιβιώσει στη συναισθηματική του μνήμη φάνταζε μακρινό και αμετάκλητο.

Κάποιους ξεχασμένους αριθμούς τηλεφώνων που έπαιρνε, ή δεν ίσχυαν, ή δεν το σήκωνε κανείς, ή αναγκαζόταν να αφήνει μηνύματα σε αυτόματους τηλεφωνητές και ηλικιωμένους γονείς. Ελάχιστοι ήταν οι φίλοι που είχαν διατηρήσει επαφή μεταξύ τους, μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού. Και αυτοί όμως οι ελάχιστοι ήταν χαμένοι στους κόσμους τους. Δεν ήξερε πλέον αν αυτό που τον ενοχλούσε ήταν η έλλειψη παρέας ή η αδυναμία του να αποδεχτεί τις αλλαγές που συνέβαιναν στους κύκλους του. Ήταν καιρός που μετρούσε από μόνος του τις σκέψεις του και παρόλο που έδειχνε να είναι εξοικειωμένος με αυτό, ορισμένες φορές ένοιωθε την ανάγκη να ξυπνάει με τη φαντασία του, ως συζητητές, πρόσωπα του παρελθόντος τα οποία είχαν χαθεί χρόνια τώρα, κάπου μέσα στον κοινωνικό πόλεμο.

Μονολογούσε απευθυνόμενος σε αυτά τα, αν όχι ανύπαρκτα, σίγουρα αόρατα πρόσωπα. Πλέον του ήταν πιο εύκολο να μιλάει με φαντάσματα. Αυτά προσαρμόζονταν στις εικόνες και τα συναισθήματα της στιγμής. Όπως τα αγάλματα έτσι και αυτά δεν αντιδρούσαν, ενώ οι ζωντανοί ήτανε κίνδυνος... φόβος... ήταν ξένοι και απρόβλεπτοι. Έπρεπε να βρίσκεις τον «τρόπο» τους χωρίς απαραίτητα αυτό να σε ικανοποιεί.

Ναι! Το τελευταίο διάστημα αισθανόταν πιο άνετα με τα φαντάσματα από ό,τι με τους ζωντανούς.

Το ραδιόφωνο από πίσω του έπαιζε το: I just can't be happy today από τους Damned.

Τα χελιδόνια που τόση ώρα φαίνονταν απόμακρα και απλησίαστα εκεί ψηλά, είχαν αρχίσει τώρα σε μικρές ομάδες να κάνουν κάθετες εφορμήσεις πάνω από το κεφάλι του και μέσα στο στενό. Οι φωνές τους αντηχούσαν τόσο κοντινά ώστε νόμιζες ότι σε προσκαλούσαν να χορέψεις μαζί τους. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει απαλά, η μέρα είχε μικρύνει.

Εγκατέλειψε την καρέκλα στο μπαλκόνι μόνη της, έκλεισε το ραδιοφωνάκι και την πόρτα πίσω του και πήρε τους δρόμους να βρει κάτι να φάει. Είχε να βάλει κάτι στο στόμα του από το πρωί. Το ταξίδι του είχε κλείσει το στομάχι, εδώ και κάποια ώρα όμως είχε ξανανοίξει και διαμαρτυρόταν επιμόνως.



ΚΕΦ.6

Έπαιζαν οι τελευταίες νότες του δειλινού όταν η Ρόζα έσπρωξε τη βαριά ξύλινη πόρτα του μπαρ Mexico όπου δούλευε. Είχε βραδινή βάρδια και ήξερε ότι κλείνοντας η πόρτα πίσω της αποχαιρετούσε τη νύχτα πριν ακόμα απλωθεί. Όταν ξανάνοιγε την πόρτα θα ήταν πλέον χάραμα.

Το that you know της Paula Frazer ακουγόταν από τα ηχεία.

Κοίταξε με γρήγορες ματιές δεξιά και αριστερά για να μετρήσει την πελατεία του μαγαζιού. Εκνευριζόταν όταν ξεκινούσε τη βάρδια της με άγχος. Ευτυχώς τέτοια ώρα ήταν ψιλοάδειο. Κατευθύνθηκε προς τον πάγκο ώστε να ενημερωθεί από τον πρωινό που θα άλλαζε. Ρώτησε αν υπήρχε τίποτα που έπρεπε να λάβει υπόψη της. Στη συνέχεια χώθηκε στο δωματάκι, στα δεξιά πίσω από τον πάγκο, όπου ήταν η λάντζα και η κάβα ώστε να βολέψει τα πράγματά της. Ήταν το μοναδικό μέρος εκτός της τουαλέτας που της παρείχε κάποια κάλυψη από τα αδιάκριτα βλέμματα. Αποχαιρέτησε τον πρωινό συνάδελφο που έφευγε και έφερε ένα από τα ψηλά σκαμπό μέσα από τον πάγκο για να βολευτεί επάνω του περιμένοντας. Έστρεψε το βλέμμα της στον d.j. που τους χώριζαν δύο πάγκοι. Όταν βεβαιώθηκε ότι την κοίταξε και αυτός, σήκωσε το χέρι της όλο χαρά για να τον χαιρετήσει.

Αυτός ανταπέδωσε τον χαιρετισμό και για να την καλωσορίσει της έβαλε το: mexican blood από τους Thin Lizzy.

Δεν της άρεζαν και τόσο οι Lizzy αλλά αυτό το τραγούδι το κουβαλούσε από 16 χρονών κορίτσι. Τότε που σχεδίαζε να πάει στις ερήμους του Μεξικού με τους ψηλούς κάκτους και τα κογιότ. Χάρηκε που θα δούλευαν μαζί με τον συγκεκριμένο d.j. μιας και της άρεζε το πρόγραμμα που έκανε. Οι επιλογές του βοηθούσαν στο να περνάει πιο γρήγορα η ώρα στη δουλειά.

Από μικρή της άρεζε η μουσική και την έψαχνε να μαζεύει τραγούδια που τη γεμίζανε. Κάποια τραγούδια τα κουβαλούσε χρόνια μέσα της και τα σιγοτραγουδούσε τις στιγμές που χρειάζοταν έναν φίλο.

Εδώ και καιρό ήταν μόνη, χωρίς ταίρι. Η τελευταία σχέση, της είχε αφήσει μια συναισθηματική κούραση. Έτσι αυτό το διάστημα προτιμούσε να είναι μόνη. Οι σχέσεις της ήταν σύντομες, χωρίς να δίνει η ίδια την ευθύνη για αυτό στα αγόρια. Δεν ήξερε τι έψαχνε...



Τη μοναξιά την ήξερε από μικρή. Ήταν μοναχοκόρη και η μάνα της είχε πεθάνει από όταν ήτανε παιδί. Της πήρε κάμποσο καιρό να το ξεπεράσει. Με τον πατέρα της τα πήγαινε πολύ καλά. Με τα λίγα λεφτά που έβγαζε από τη δουλειά του φρόντιζε να μην της λείπει ποτέ τίποτα. Ο ίδιος είχε παρατήσει τις σπουδές του όταν γνώρισε τη μάνα της ώστε να την ακολουθήσει στο τσίρκο όπου δούλευε. Οι γονείς της δεν ήταν θρήσκοι, το όνομά της, Ρόζα, της το έδωσαν σε μια εορταστική τελετή μεταξύ φίλων. Ρόζα λέγανε μια παλιά συντρόφισσα των δικών της, της οποίας τα ίχνη είχαν χαθεί στη Γερμανία κάπου στα μέσα του '80. Τους είχε στοιχίσει αυτή η απώλεια και έτσι έδωσαν στην κόρη τους αυτό το όνομα θέλοντας να κρατήσουν ζωντανή την ανάμνηση μιας επανάστασης που δεν έγινε ποτέ.

Στο περιβάλλον όπου μεγάλωσε δεν υπήρχαν άλλα παιδιά. Οι παρέες της ήταν οι συνάδελφοι των γονιών της κι έτσι «μεγάλωσε» γρήγορα. Μετά τον θάνατο της μητέρας, ο πατέρας της προσπάθησε να αναλάβει όλους τους ρόλους που του τύχανε. Αυτόν του πατέρα, της μητέρας και του φίλου. Ο ρόλος όμως που είχε μεγαλύτερη απήχηση, ήταν αυτός του κλόουν στο τσίρκο όπου δούλευε. Κάθε βράδυ, ασχέτως με την διάθεση του, έπρεπε να μακιγιάρεται, να ντύνεται και να βγαίνει έξω στην αρένα για να ψυχαγωγήσει το πλήθος. Ακόμα και όταν το κορμί του είχε αρχίσει να διαμαρτύρεται λόγω ηλικίας, αυτός συνέχιζε την προσπάθεια να χαρίζει γέλιο. Η καλύτερη ανταμοιβή του, ήτανε τα ξέφρενα γέλια των παιδιών και οι επευφημίες των μεγάλων. Στο τσίρκο όπου δούλευε δεν εκμεταλλεύονταν ζώα και έτσι το μεγαλύτερο βάρος για την ψυχαγωγία των παιδιών έπεφτε επάνω του.

Ορισμένες φορές αυτόν τον ρόλο του κλόουν, ενσάρκωνε και στη σχέση με την κόρη του, προκειμένου να της φτιάξει τη διάθεση και να επιστρέψει το χαμόγελο στα χείλη της. Όλα αυτά όμως είχαν δημιουργήσει στον γέρο της μια αγάπη προς το αλκοόλ. Κάτι που δεν προσπάθησε να κρύψει ποτέ από την κόρη του.

Με τον καιρό, το περιβάλλον και οι σχέσεις του πατέρα της είχαν γίνει και ο δικός της κόσμος. Μόνο που αυτή δεν ακολούθησε την τέχνη του αλλά προτίμησε τα ακροβατικά με τους κρίκους⁴. Την περισσότερη εξάσκηση την έκανε με τους συναδέλφους της. Ήρεμοι χαρακτήρες που είχαν αναπτύξει μεταξύ τους ένα είδος συγγενικής σχέσης. Με την υπομονή και την αγάπη τους τη βοήθησαν να μάθει τα μυστικά που οι ίδιοι γνώριζαν.

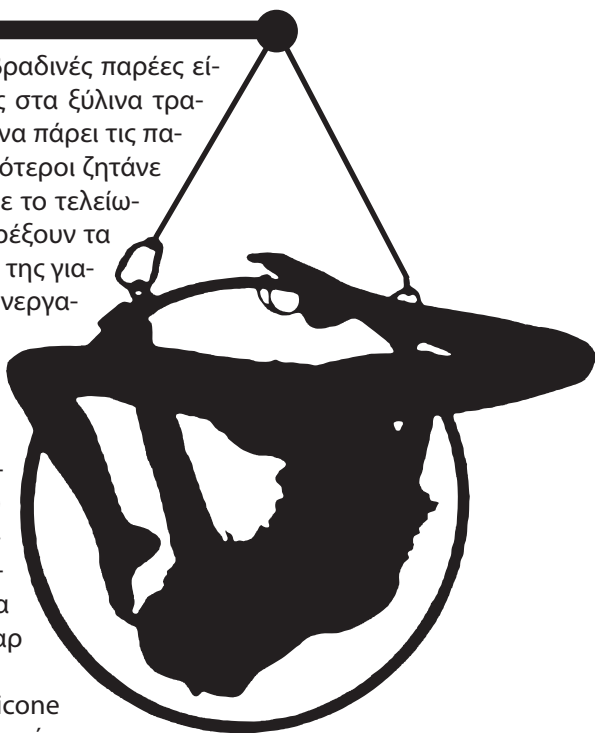
Στο τσίρκο δούλευε μέχρι τέλους της εφηβείας της, λίγα χρόνια δηλαδή μετά το θάνατο του πατέρα της. Έπειτα η δουλειά άρχισε να μην πηγαίνει καλά. Ο κόσμος αραιώσε και τα έξοδα των παραστάσεων δεν έβγαιναν. Ποιος θα έδινε εξάλλου λεφτά σε παλιάτσους και ακροβάτες; Το κλείσανε και ο καθένας τράβηξε τον δρόμο του. Άλλοι σε χωριά και πλατείες και άλλοι στο εξωτερικό.

Από το τσίρκο είχε κληρονομήσει ένα γυμνασμένο κορμί με φαρδιές πλάτες απ' έξω, και ένα εξασκημένο στομάχι στην κίτρινη τεκίλα από μέσα.

Το death of a clown των Kinks που μόλις είχε ξεκινήσει, την ξύπνησε από τις σκέψεις της και την έκανε να ξεφυσήσει αναστενάζοντας.



Η ώρα είχε προχωρήσει και οι πρώτες βραδινές παρέες είχαν αρχίσει να λαμβάνουν τις θέσεις τους στα ξύλινα τραπέζια. Σηκώθηκε από το σκαμπό και πήγε να πάρει τις παραγγελίες. Ήξερε ότι τέτοια ώρα οι περισσότεροι ζητάνε μπύρες. Όλοι κάτι έχουν να συζητήσουν με το τελείωμα της μέρας και θέλουν παράλληλα να βρέξουν τα λαρύγγια τους. Κουβαλούσε μπλοκάκι μαζί της γιατί μετά από κάποια ώρα η μνήμη της δε συνεργαζόταν. Έκανε παράλληλα τη σερβιτόρα και την barwoman και τις ώρες της αιχμής το κατάστημα λειτουργούσε self service. Οι φωνές είχαν αρχίσει να πληθαίνουν μέσα στο μαγαζί και οι πιο ενθουσιώδεις δεν έδιναν δεκάρα για τον διπλανό τους. Εξάλλου πλήρωναν για να πίνουν και να διασκεδάζουν, όχι για να προσεύχονται. Ο d.j. χαμήλωσε τα φώτα και ανέβασε τα decibel για να επαληθεύσει τη διαφορά ανάμεσα στο μπαρ και το καφενείο.



Το: for a fistful of dollars του Ennio Morricone από την ομώνυμη ταινία σε ροκ διασκευή από τον Dave Wronski ανέλαβε να υποδεχθεί τη νύχτα.

Η πόρτα άνοιξε για άλλη μια φορά και η Ρόζα που, σκυμμένη πίσω από τον πάγκο, ετοιμάζε τις παραγγελίες, σήκωσε το κεφάλι συγκρατώντας με το δεξί χέρι τα μαύρα μακριά μαλλιά της που έπεφταν μέσα στο πρόσωπο.

Ένας 50άρης γύρω στο 1,75 με αραιό καστανό μαλλί κατευθύνθηκε προς το μέρος της. Το αδύνατο κορμί του κουβαλούσε επάνω του μια θηλυκή σεξουαλικότητα και ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που τραβούσε ορισμένα από τα βλέμματα των θαμώνων επάνω του. Το ανέκφραστο πρόσωπό του έμοιαζε με κάποιου παρακμιακού εκτελεστή ενώ τα καστανά του μάτια ακτινοβολούσαν περιφρόνηση.

Η Ρόζα αναγνώρισε αμέσως τη μορφή και ένα μικρό χαμόγελο έσκασε στα χείλια της. Χωρίς να πάρει το βλέμμα από επάνω του, περίμενε να πλησιάσει. Αυτός σοβαρός, ήρθε και θρονιάστηκε στο σκαμπό μπροστά της, ακουμπώντας τους αγκώνες του πάνω στην ξύλινη μπάρα.

-Γεια σου Ρόζα, είπε.

-Γεια σου ρε Παύλο, του απάντησε καμαρωτά. Τι γίνεσαι; Χάθηκες, καιρό έχεις να φανείς. Αυτός δεν απάντησε.

Η Ρόζα, σκύβοντας μπροστά του, ρώτησε:

-Όλα καλά;

-Όλα καλά μωρέ, απάντησε.

Στη συνέχεια σαν να ντράπηκε για την επίσκεψή του, έστρεψε το βλέμμα του στο πάτωμα και συνέχισε.

-Σόρρυ που χάθηκα αλλά είχα κάποια προβλήματα τελευταία. Όχι τίποτα το ιδιαίτερο, κάτι παρεξηγήσεις με τον σπιτονοικοκύρη μου σε συνδυασμό με ένα προβληματάκι υγείας που πέρασα...

Η Ρόζα ανήσυχη τον κοίταξε στα μάτια και ξαναρώτησε:

-Όλα καλά;

-Όλα καλά μωρέ. Ήρθα να σε δω λίγο να μου φτιάξεις το κέφι.

Η Ρόζα χαμογέλασε και του έσφιξε δυνατά τον καρπό του χεριού, δίνοντάς του κουράγιο. Του

γύρισε την πλάτη και κοίταξε στα ράφια που ήταν στον τοίχο λίγο ψηλότερα από αυτήν για να βρει το μπουκάλι με το amaretto. Το κατέβασε πάνω στον πάγκο ανάμεσά τους, τραβώντας ταυτόχρονα με το άλλο χέρι ένα ψηλό καθαρό. Έχυσε μέσα του μια μερίδα. Έπειτα έσκυψε στο ψυγείο στα πόδια της και τράβηξε τον χυμό λεμόνι έξω. Σηκώθηκε και πρόσθεσε δύο δάχτυλα. Του το σέρβιρε κλείνοντάς του το μάτι.

-Μη στεναχωριέσαι... Όλα περνάνε του είπτε.

-Υπάρχουν και ορισμένοι νταλκάδες που δεν περνάνε, αποκρίθηκε ο Παύλος, έχοντας το χέιλος του ποτηριού στα χείλη του.

Από τα ηχεία ακουγόταν το: bouzballand από την Ιταλίδα ραψωδό Lilith που είχε δανειστεί το όνομά της από τον θηλυκό δαίμονα της νύχτας.

Η Ρόζα κατάλαβε πού το πήγαινε ο Παύλος, ήθελε δανεικά, αλλά επειδή δεν της άρεζε ο λόγος που τα ήθελε, περίμενε να της τα ζητήσει ο ίδιος.

-Δεν μου λες φιλενάδα, είπτε ο Παύλος, έχεις να μου δανείσεις καθόλου λεφτά; Ξέρεις... με αυτά που μου συνέβησαν είμαι τελείως ταπί. Σε 4-5 μέρες θα στα επιστρέψω, δε θέλω πολλά. Είναι να κάνω μια φωτογράφιση για ένα περιοδικό.

-Ρε Παύλο, τι να σου πω τώρα; Το πρόβλημα μου δεν είναι να σου δώσω λεφτά. Το πρόβλημα μου είναι ότι εξαφανίζεσαι για δυο εβδομάδες χωρίς ένα τηλέφωνο και εμφανίζεσαι στη δουλειά μου σαν φάντης μπαστούνι για να μου ζητήσεις δανεικά...

Πάγωσε για λίγα δευτερόλεπτα το βλέμμα επάνω του και συνέχισε.

-Κι εσύ ρε Παύλο αφού ξέρεις ότι σε γουστάρω γιατί δεν έχεις τα κότσια να μου μιλήσεις ντόμπρα;

Η Ρόζα είχε νευριάσει, είχε ανοίξει τους ώμους και είχε φέρει τα χέρια στη μέση της πάνω από τα κωλομέρια της. Τα μάτια της αφήσανε για λίγο το κουρασμένο πρόσωπο του Παύλου και επιθεώρησαν τα τραπέζια με τους πελάτες. Το μαγαζί είχε γεμίσει. Εντόπισε ορισμένα βλέμματα που την ψάχνανε για παραγγελία και αυτό την άγχωσε.

Με μια σβέλτη κίνηση γύρισε στα ράφια πίσω της και κατέβασε το μπουκάλι της κίτρινης cuevno. Τράβηξε ένα σφηνάκι μέσα από τον στρογγυλό δίσκο που ήταν γεμάτος από δαύτα, το γέμισε και το κατέβασε μονοκοπανιά. Κάτι μουρμούρισε μέσα στα δόντια της και κατέβηκε στα τραπέζια για τις παραγγελίες.





Ο Παύλος έμεινε να κοιτάει το κενό δαγκώνοντας τα ούλα του. Την αγαπούσε τη Ρόζα, ήταν από τους ελάχιστους ανθρώπους που θεωρούσε φίλη του. Τόσα χρόνια στη γύρα, είχε σιχαθεί ολόκληρη την κοινωνία με την δουλικότητά της. Ψέμα, ρουφιανιά και υποκρισία. Είχε αλλάξει τις μισές πόλεις της επαρχίας και παντού καρμπόν τα ίδια σκατά. Ένα πράμα που είχε μάθει από τον δρόμο ήταν να υπολογίζει πρώτα από όλα τον εαυτό του και να μην εμπιστεύεται κανέναν. Στο πρόσωπο της Ρόζας όμως έβρισκε κάτι που είχε ξεχάσει ότι υπάρχει: αγάπη και ειλικρίνεια. Γι αυτό και δεν ήθελε να την πληγώνει.

Ο dj. Είχε βάλει το: mexican moosh από τους Concrete Blonde.

Η Ρόζα γύρισε πίσω από τον πάγκο χωρίς να κοιτάξει προς το μέρος του. Άρχισε να κατεβάζει μπουκάλια, να τραβάει ποτήρια, να γεμίζει κανάτες με νερό και κούπες με ξηρούς καρπούς. Παράλληλα έριχνε γρήγορες ματιές στο μπλοκάκι της ώστε να επιβεβαιώνει το φόρτωμα του δίσκου. Έκανε τρία δρομολόγια, όσα χρειαζόταν για να ικανοποιήσει τις παραγγελίες.

Επέστρεψε στη θέση της και με μια μικρή φούξια πετσέτα σκούπισε τα χέρια της. Κοίταξε τον Παύλο χωρίς να του μιλήσει. Τράβηξε ένα χαμηλό ποτήρι σε κωνικό σχήμα και έριξε μέσα του δυο παγάκια. Ξανακατέβασε την κίτρινη cuerno και γέμισε το ποτήρι. Στη συνέχεια πήρε μισή φέτα πορτοκάλι, κομμένη σε σχήμα ημισελήνου και τη βύθισε με τα δάχτυλά της μέσα στην τεκίλα. Το έφερε κατευθείαν στα χείλη της χωρίς να περιμένει καθόλου να λιώσουν οι πάγοι και τράβηξε μια γερή γουλιά σαν να έπινε γάλα. Ακούμπησε το ποτήρι πάνω στο ψυγείο και έβαλε το χέρι της στην τσέπη. Τράβηξε ένα 50ευρο, κρύβοντάς το μέσα στη χούφτα της, και το έβαλε με τρόπο μέσα στην παλάμη του.

Ο Παύλος που μέχρι τότε εξακολουθούσε να αγναντεύει το κενό, έστρεψε το κεφάλι του και την κοίταξε κατάματα.

-Ορίστε τα λεφτά, είπε η Ρόζα, να ξέρεις όμως ότι δε γουστάρω καθόλου που σου δίνω λεφτά για τη μαλακισμένη σου συνήθεια. Και κανόνισε την επόμενη φορά που θα ξανάρθεις εδώ, να μην είσαι σαν βρεγμένη σκύλα.

Σήκωσε το ποτήρι της, τσούγκρισε το amaretto του Παύλου και ήπια μια δεύτερη γερή γουλιά. Ο Παύλος προσπάθησε να κρύψει τη συγκίνησή του. Σήκωσε το ποτήρι και το έφερε στα χείλη του.

Ένας νεαρός ήρθε στον πάγκο και ζήτησε από τη Ρόζα κάτι να του ετοιμάσει.

Μια κρίση βήχα έπιασε απότομα τον Παύλο, κάνοντάς τον να σκύψει πάνω στην ξύλινη μπάρα. Έβηχε δαιμονισμένα σαν γέρος κουμουνιστής που γύρισε από την εξορία του Άη Στράτη, αλλά με τη μουσική δυνατά, τα φώτα χαμηλωμένα και το πυκνό ντουμάνι που επικρατούσαν εκεί μέσα δε φάνηκε να δίνει προσοχή κανέναν.

Ο dj. Τώρα είχε βάλει το: down in Mexico από τους Coasters.

Βάδιζε μόνος του στους άγνωστους δρόμους. Δεν ήξερε που πήγαινε ακριβώς αλλά είχε καταλάβει ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στο κέντρο.

Ο Κώστας του είχε πει για το Αηου, ένα συμπαθητικό, φτηνό μέρος, όπου μπορούσε να καθίσει να φάει. Οι δρόμοι ήταν επιμελώς φωτισμένοι και η ηρεμία τους διακοπτόταν σε αραιά διαστήματα από μικρές ομάδες νεαρών. Δε θα τη χαρακτήριζες πλούσια πόλη. Οι μονοκατοικίες και τα αρχοντικά συνυπήρχαν αρμονικά με τα τριώροφα και τα τετράωροφα. Τα περισσότερα καταστήματα δεν είχαν καν στόρια στις βιτρίνες τους. Η ησυχία της φανέρωνε μια μελαγχολία η οποία τον χειμώνα θα σε έκανε να πεθαίνεις από τη βαρεμάρα.

Ο δρόμος τον έβγαλε σε ένα πάρκο με πλατάνια και λεύκες. Ένας καστανός νεαρός με άσπρα παχιά μάγουλα του φώναξε:

-Φρέσκα μυγδαλάκια με πάγο, κύριος...

Είχε ένα μεγάλο ψάθινο πανέρι μπροστά του, με ένα μπορντό πανί μέσα. Στο πανί είχε χωμένη μια γαβάθα με αμύγδαλα και πάγο. Τα αμύγδαλα με αυτόν τον τρόπο ξεφλουδίζονταν εύκολα μέσα στο στόμα και επιπλέον ήταν δροσιστικά. Σου τα έδινε σε πλαστικό ποτήρι. Είχε να συναντήσει περιφερόμενο αμυγδαλοπώλη από όταν ήταν παιδί, δεν ενδιαφερόταν όμως να ξεγλάσει την πείνα του με παγωμένα αμύγδαλα.

Συνεχίζοντας έφτασε σε μια πλακόστρωτη, στενόμακρη πλατεία όπου υπήρχε μια χαλαρή κίνηση.

Έξω από ένα μπαρ, τα αφτιά του έπιασαν μια γνώριμη μελωδία. Ήταν το: living in darkness από τους Agent Orange.

«Ωπς...! τι μουσικάρες παίζουν εδώ;» αναρωτήθηκε.

Σήκωσε το κεφάλι του και είδε την ξύλινη ταμπέλα που έγραφε: Bar Mexico.

«Α, το μπαρ που μου είπε ο Κώστας να έρθω» αναλογίστηκε.

Κοντοστάθηκε για λίγο σαν να του έμπαινε δίλημμα.

«Χέστο μωρέ» κατέληξε «τώρα πεινάω, θα έρθω αύριο βράδυ να δω τι φάση είναι».

Πέρασε ανάμεσα από τα πηγαδάκια που είχαν δημιουργήσει οι παρέες έξω από το μαγαζί και κοίταξε καλύτερα γύρω του το μέρος ώστε να το απομνημονεύσει καλύτερα. Ήθελε να είναι σίγουρος ότι την επομένη θα το έβρισκε εύκολα.

Άφησε πίσω του τις φωνές και συνέχισε ευθεία μέχρι που έφτασε σε έναν ήσυχο δρόμο διπλής κατεύθυνσης. Μπροστά του είχε κάτι παρατημένα χωράφια όπου μέσα τους είχανε θεριέψει τα αγριόχορτα.

«Κάπου εδώ πρέπει να είναι», συλλογίστηκε.

Το βλέμμα του έπεσε σε κάτι κίτρινα λαμπιόνια στα αριστερά του που φωτιζαν ένα χτιστό μπαλκονάκι, κάτι σαν βεράντα σε προεξοχή. Κίνησε κατά εκεί να δει τι μέρος ήτανε. Όταν έφτασε κοντά τον καλωσόρισε μια κληματαριά που κάλυπτε σχεδόν όλο το μπαλκονάκι, που τώρα έμοιαζε περισσότερο με χαγιάτι⁵. Ήταν ένα παμπάλαιο, πετρόκτιστο καλύβι, όμορφα αναπαλαιωμένο. Πλησίασε την τζαμωτή εξώπορτα και είδε από έξω της ν' αράζονε οι δυο σκύλοι που τον είχαν καλωσορίσει στα ΚΤΕΛ. Σήκωσαν και οι δυο τα παχιά τους κεφάλια, να τον χαιρετήσουν. Σκέφτηκε ότι οι σκύλοι, σαν ντόπιοι που ήτανε, ήξεραν που θα κατέληγε ο ίδιος το βράδυ και αποφάσισαν να τον περιμένουν εδώ, ώστε να συζητήσουνε το θέμα του συγκροτήματος. Αυτός γονάτισε και χάιδεψε τον καφετί σβέρκο του μπασίστα αυτή τη φορά. Τους είπε ότι αυτό το διάστημα δεν είχε όρεξη για πρόβες και τους συμβούλεψε να βρουν μια σκύλα με βραχνή φωνή.



Σηκώθηκε και έψαξε να δει το όνομα της καλύβας. Καφενές-Κρασάδικο ΑΗΟΥ, έλεγαν τα γράμματα που ήταν χαραγμένα στη σκούρα μεταλλική ταμπέλα ακριβώς επάνω από την πόρτα. Η πόρτα ήταν από ακατέργαστο κορμό κάποιου δέντρου και χοντρό τζάμι, κάτι που την έκανε αρκετά βαριά. Την άνοιξε τραβώντας την προς το μέρος του και μπήκε μέσα. Ήταν ένα φτωχικό, ζεστό καπηλειό με λίγο κόσμο. Άνετες ξύλινες καρέκλες και μεταλλικά τετράγωνα τραπέζια, μαζί με μια σβηστή ξυλόσομπα στο κέντρο ήταν η εκτός κουζίνας επίπλωσή του.

Του άρεσε η ατμόσφαιρα και αποφάσισε να καθίσει σε ένα γωνιακό τραπέζι για να δει τις τιμές. Το μενού ήταν αρκετά λιτό και οι τιμές αρκετά χαμηλές.

«Γι αυτό έχει μικρά τραπέζια και γράφει από έξω κρασάδικο» σκέφτηκε.

Σήκωσε το χέρι του για παραγγελία σε έναν νεαρό που καθόταν στην κουζίνα. Αυτός πήρε ένα μπλοκάκι και ήρθε στο τραπέζι του. Ήταν γύρω στα 30 μελαχρινός με γκρι κροτάφους και λεπτές φαβορίτες. Είχε δυο ασημένιους, μικρούς, χοντρούς κρίκους με ανάγλυφο πλέγμα στο δεξί αυτί και μια καμπουριασμένη μαύρη γάτα τατού στον λαιμό. Φορούσε μαύρο πουκάμισο και τα σηκωμένα μέχρι τους αγκώνες μανίκια, άφηναν να φανούν τα τατού που κοσμούσαν τους πήχεις του. Στον δεξί είχε την ξιφολόγχη με το περιστέρι του John Heartfield⁶ που είχε υιοθετηθεί από τους Discharge, και στο αριστερό τον Monkey των Adicts. Παρόλο που δείχνανε αρκετά παλιά, ωστόσο παραμένανε ευδιάκριτα.

Τον ρώτησε τι φαγητά είχαν απομείνει και έδωσε την παραγγελία του.

Του έφερε πρώτα το κρασί για να βρέξει τα χείλη του, τρεις φέτες φρεσκοψημένο πολύσπορο ψωμί και μαζί ένα μπολάκι με λαδορίγανη ώστε να το βουτήξει.

Βολεύτηκε στη φαρδιά καρέκλα και παρατήρησε τα «αρχαία» ξύλινα δοκάρια που κρατούσαν το επίσης ξύλινο ταβάνι. Δίπλα του και απέναντι υπήρχαν συνολικά τέσσερα κάδρα κρεμασμένα. Έστρεψε την προσοχή του επάνω τους και διέκρινε ότι ήταν γκραβούρες από τέσσερα διαφορετικά κουρσάρικα καράβια που δρούσαν στο αιγαίο του 18ου αιώνα: Μπρίκι, Κορβέτα, Φελούκα και Γαλιότα.

«Κάποια ρίζα από παλιούς ναυτικούς θα έχουνε» συλλογίστηκε «έτσι εξηγείται και το όνομα Αηού. Ήταν ο θαλασσινός χαιρετισμός που αντάλασσαν τα ναυτικά πληρώματα, όταν συναντιόνταν στις θάλασσες τους προηγούμενους αιώνες».

Τα δυο πιάτα της παραγγελίας του εμφανίστηκαν μπροστά του γρηγορότερα των προσδοκιών του. Οι μερίδες ήταν αρκετά μεγάλες και νόστιμες, σαν σπιτικές. Η όρεξή του είχε ανοίξει για καλά και είχε πέσει με τα μούτρα στο φαΐ.

Με τα μάτια του παρατηρούσε μια τα πιάτα μπροστά του, μια τους πέτρινους τοίχους με το ξύλινο ταβάνι και μια το απέραντο σκοτάδι από έξω.

«Τον χειμώνα εδώ μέσα, με την ξυλόσομπα να καίει, θα είναι σαν σπηλιά!» σκέφτηκε.

Από μπροστά του πέρασε ένας λεβεντόκορμος θώρας με αραιά ασημένα μαλλιά πιασμένα σε αλογοουρά μέχρι τους ώμους, με χοντρές άσπρες φαβορίτες και πλατιά μύτη. Φορούσε ένα βαμβακερό, κοκκινοπράσινο, καρό πουκάμισο το οποίο ήταν ξεκούμπωτο και κρεμόταν μέχρι τους γοφούς του. Από μέσα είχε μιαν άσπρη φανέλα η οποία κάλυπτε την επίπεδη κοιλιά του. Το παντελόνι του στήριζε μια χειροποίητη, δερμάτινη, σκούρο καφέ ζώνη με μολυβένια αγκράφα. Τα μανίκια του ήταν σηκωμένα, χωρίς να δείχνει ντροπή για τις μουτζούρες που κοσμούσαν τα χέρια του. Ξεθωριασμένα τατουάζ για τα οποία έδειχνε περήφανος. Το βλέμμα του έμοιαζε απόκοσμο, λες και τα μάτια του είχανε ζήσει ιστορίες κάποιας άλλης εποχής.

«Να δεις που αυτός ο τύπος, αργά τα βράδια, μεταμορφώνεται σε κουρσάρο και αρμενίζει στις θάλασσες παλεύοντας με τα κύματα. Πρέπει να είναι ο κάπελας⁷ και μάλιστα ο πατέρας του σερβιτόρου. Θα το δουλεύουν οι δυο τους για τους λίγους θαμώνες» υπέθεσε.

Τελείωσε το γεύμα σχετικά γρήγορα και τώρα η κούραση είχε αρχίσει να τον κυριεύει. Είδε ότι του είχε απομείνει λίγο κρασί και το σέρβιρε να το πιει, όση ώρα θα περίμενε τον λογαριασμό. Σήκωσε το χέρι του κάνοντας νεύμα στον σερβιτόρο. Μαζί με τον λογαριασμό ζήτησε 1,5 λίτρο

κρασί σε πλαστικό μπουκάλι και ένα μπουκάλι νερό για να τα πάρει μαζί του. Άφησε τα λεφτά πάνω στο τραπέζι μαζί με ένα μικρό μπουρμπουάρ και αποχαιρέτησε το Αηού.

ΚΕΦ.8

Πήρε τον δρόμο προς την προκουμαία. Ήθελε να δει λίγο θάλασσα, να μυρίσει το ιώδιο και να νοιώσει τον νοτιομένο αέρα. Ο σερβιτόρος του είχε πει ότι απείχε γύρω στα δύο χιλιόμετρα, τα οποία θα βιάδιζε ευχαρίστως ώστε να χωνέψει.

Στον δρόμο συνάντησε μόνο κάτι ηλικιωμένα ζευγάρια, τα οποία τον παρατηρούσαν με ένα αδιάκριτο, όλο περιέργεια βλέμμα που φανέρωνε την απορία τους για το: «ποιος είναι αυτός ο ξένος, έξω τέτοια ώρα στα μέρη μας»; Σε ορισμένους ανταπέδιδε αυτό το βλέμμα με μεγαλύτερη όμως επιθετικότητα, αναγκάζοντας τους έτσι να ξεκολλήσουν τα μάτια τους από επάνω του.

«Στην επαρχία» σκέφτηκε «σε κοιτούν στα μάτια αδιάκριτα χωρίς να νοιάζονται αν αυτό σε κάνει να αισθάνεσαι άβολα, είναι σαν να ασκούν ένα είδος εξουσίας επάνω σου, ενώ στις μεγαλουπόλεις δε συμβαίνει αυτό, δε σε κοιτούν ποτέ στα μάτια. Κρύβεσαι πιο άνετα μέσα στην αδιαφορία, τη ντροπή και τον φόβο. Στα μάτια κοιτάς κάποιον/α μόνο όταν έχεις κάποιο πρόβλημα μαζί του/της και θέλεις να ζυγίσεις τι άτομο είναι, ή αν σου αρέσει και θέλεις να γαμηθείς μαζί του/της ή αν είσαι οφθαλμίατρος».

Έφτασε στη φωτισμένη προκουμαία νιώθοντας μια ελαφριά υγρασία να τον διαπερνά. Βρήκε ένα ξύλινο παγκάκι κάτω από έναν διπλό φανοστάτη με θέα την αγκαλιά του κόλπου. Έβγαλε το μπουκάλι με το λευκό κρασί και το νερό και τα έβαλε να κάτσουν δίπλα του για παρέα. Η απέραντη θάλασσα τελείωνε το ταξίδι της μπροστά του, χαρίζοντάς του έναν απαλό φλοίσβο⁸.

Στο βάθος του κόλπου φαινόταν τα φώτα πορείας κάποιου φορτηγού πλοίου που με αργούς ρυθμούς συνέχιζε το ταξίδι του.

Θυμήθηκε τον φίλο του τον Κώστα που του είχε αφήσει το σπίτι του όσο ταξίδευε. Δούλευε ως skier⁹ και αυτό τον έκανε να ταξιδεύει για μεγάλα διαστήματα εντός η εκτός της χώρας. Του άρεζε να αφήνει πίσω του τη σιγουριά της πόλης ώστε να περνάει μεγάλα διαστήματα παρέα με την αγαπημένη του θάλασσα. Τελευταία είχε πάει στη Μασσαλία όπου μαζί με το υπόλοιπο πλήρωμα έπρεπε να φέρουν ένα ιστιοφόρο μέχρι τη Σαλόνικα. Στο μέηλ που του 'χε στείλει μέσα από το ιστιοφόρο έγραφε:

«Γεια σου φίλε, ελπίζω όλα καλά.

Εδώ για την ώρα όλα πρίμα. Ξεκινήσαμε από την Τουλόν, ένα λιμάνι έξω από την Μασσαλία, μετά τη Γαλλία περάσαμε από Κορσική και Σαρδηνία, φάγαμε κάτι 7άρια αλλά με καλό κύμα τρίμετρο από πίσω, και φτάσαμε μετά από δυο ημέρες στη Μεσίνα της Σικελίας, όπου έχουμε κολλήσει αφού μαζί με εμάς έχει ρίξει άγκυρα και ένα χαμηλό βαρομετρικό και δίνει πολύ ισχυρούς νοτιάδες...Αδριατική...

Κάνουμε τρίωρες βάρδιες μέρα-νύχτα και προχθές το βράδυ βλέπαμε από τη μια μπάντα την Αίτνα που σιγοκάπνιζε και από την άλλη το ηφαίστειο της νήσου Στρόμπολι το οποίο έφτυνε λάβα μέσα στη νύχτα! Κάτι σαν τσακμάκι θυέλλης ήταν, που έκαιγε τον ουρανό κατά διαστήματα και μύριζε θειάφι.

Αύριο λέμε να αποπλεύσουμε, που κάνει ο καιρός ένα άνοιγμα, αλλά με πολύ μεγάλο κύμα. Είδομεν. Κατά Σάββατο αναμένεται να πιάσουμε Πειραιά, να κάτσουμε κανά δυο μέρες για εργασίες και μετά πάνω στη γενέθλια πόλη για άλλες εργασίες.

Το μισό πλήρωμα έχει «κάτσει» από προβλήματα στομάχου και έχει παίξει πολύ μακαρόνι όπως καταλαβαίνεις.

Πολλά φιλιά και καλή αντάμωση.

Κ.»

Με τον Κώστα είχανε χαθεί τελευταία. Δεν του έριχνε κάποιο φταίξιμο όμως για αυτό. Ορισμένες φορές τα ταξίδια σε βοηθάνε ώστε να αλλάξεις παραστάσεις. Φορτώνεις με καινούριες εικόνες και εμπειρίες και σταματάς να μένεις προσκολλημένος στο παρελθόν.

Ο ίδιος αισθανόταν ότι τα τελευταία χρόνια, ζούσε μια επανάληψη.

«Αυτή η ατέρμονη μοναξιά που μου στοιχειώνει την καρδιά, αυτό το κενό που έχει εγκατασταθεί μέσα μου εδώ και καιρό, κοντεύει να μου γίνει συνήθεια. Δεν είναι η αδυναμία της στιγμής, είναι η πραγματικότητα που απειλεί να με καταπιεί ολόκληρο. Όχι, δεν πρέπει να το αφήσω να συμβεί αυτό!»

Σήκωσε το μπουκάλι με το κρασί από το σαγκάκι, το άνοιξε και κατέβασε δυο μεγάλες γουλίες.

Η αστροφεγγιά στόλιζε το σκοτάδι. Σε ένα στενό γεφυράκι απέναντί του, κάθετο στην προκυμαία, τρία παιδιά κάθονταν οκλαδόν κάτω από ένα διπλό θαλασσοδαρμένο φανοστάτη, δύο κορίτσια και ένα αγόρι. Το χλωμό φως του φαναριού φώτιζε τις ατίθασες, χαρούμενες κινήσεις τους και παράλληλα το αντιφέγγισμά του παλλόταν στην επιφάνεια της θάλασσας. Μια κοκκινομπλέ ψαρόβαρκα που ήτανε δεμένη δίπλα τους λικνιζόταν αθόρυβα. Το αγόρι της παρέας σηκώθηκε όρθιο και φώναξε στους αδιάφορους περαστικούς:

«Παίξτε η πεθάνετε!!!»

Τα φώτα από κάτι απόμακρες ταβέρνες, τρεμόπαιζαν πάνω στη σκοτεινή θάλασσα.

Μια μαύρη σκύλα μονάχη τον πλησίασε και τον κοίταξε με περιέργεια. Έστρεψε το βλέμμα του στα μάτια της και επιβεβαίωσε ότι όλοι οι σκύλοι έχουν θλιμμένο βλέμμα. Της ψιθύρισε γλυκόλογα, κάνοντας ταυτόχρονα κινήσεις με τις παλάμες του να τον πλησιάσει. Αυτή έσκυψε το κεφάλι της, χαμήλωσε το βλέμμα της και τον πλησίασε κουνώντας την ουρά της. Της χάιδεψε το κεφάλι και το σβέρκο με γρήγορες και απαλές κινήσεις, συνεχίζοντας να την παινεύει για την ομορφιά της. Αυτή βολεύτηκε δίπλα του. Χαρούμενος αυτός που απέκτησε παρέα, πρότεινε το μπουκάλι προς την φίλη του ψιθυρίζοντας «γεια μας». Στη συνέχεια το έφερε στο στόμα

του και κρατώντας την αναπνοή του άφησε να πέσει αρκετό από το περιεχόμενο μέσα στο λαρύγγι του. Η σκύλα τον κοίταξε για λίγο με το θλιμμένο ύφος της, κατόπιν έστρεψε το κεφάλι της προς την θάλασσα και σηκώνοντας τη μουσούδα της μύρισε το ιώδιο.

Του ήρθε στο μυαλό το: *c' est pas la mer a' boire*¹⁰ από τους Γάλλους *Les Negresses Vertes* και έπιασε να τραγουδάει χαμηλόφωνα τη μελωδία του.

Εδώ και καιρό οι νύχτες του περνούσαν αργά και μοναχικά. Όσο περισσότερο δηλητηρίαζε τα σωθικά του με αλκοόλ, τόσο μεγαλύτερη αντοχή αποκτούσε, όμως οι μεγαλύτερες κάθε φορά ποσότητες αλκοόλ του αρρώσταιναν το στομάχι. Η επιδερμίδα του αφυδατωνόταν, το μυαλό του ναρκωνόταν, το κορμί του μούδιαζε και η μνήμη του εξασθενούσε. Η επαναφορά του την επομένη στην καθημερινή πραγματικότητα γινόταν ολοένα και πιο δύσκολη, πιο δύσπεπτη.

Οι δυο τους πέρασαν έτσι αρκετή ώρα, αγναντεύοντας τη θάλασσα μέχρι το τέλος του ορίζοντα όπου γινόταν ένα με τον σκοτεινό ουρανό, μέχρι που η υγρασία άρχισε να του τρυπάει τα κόκαλα και ένα επίμονο χασμουρητό τον έκανε να ανοίγει το στόμα του διάπλατα. Θυμήθηκε την Κατερίνα που του έλεγε: «Αν είναι να χασμουριέσαι, πάνε σπίτι σου.»

«Ήρθε η ώρα» αναλογίστηκε. Χάιδεψε τη φίλη του για τε-



λευταία φορά και τη ρώτησε αν θα έρθει μαζί του. Αυτή αποκρίθηκε ότι θα αράξει λίγο ακόμα.

Σήκωσε τη σακούλα με τα απομεινάρια του νερού και του κρασιού, το οποίο είχε κατέβει κάτω από τη μέση, και πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Η πρώτη του μέρα στην πόλη ήταν όπως την περίμενε. Ήσυχη και μοναχική. Την επομένη το βράδυ θα πήγαινε στο Μεχίκο να δει τι φάση έπαιζε εκεί.

«Άλλο να κάθεται μόνος στην προκουμαία και άλλο μόνος μαζί με άλλους και δυνατή μουσική.»

Προς το παρόν όμως το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να πάει σπίτι να ξεραθεί.

Έξω στους δρόμους, ψυχή, τα πάντα κλειστά. Η ανηφόρα ήταν ήπια και την ανέβαινε με γρήγορο ρυθμό. Η σκιά του τον ακολουθούσε ως πιστή σύντροφος.

Από ένα στενάκι επάνω αριστερά είδε μια γυναικεία μορφή να βαδίζει προς το μέρος του. Ήταν σκοτεινά αλλά το λίγο φως από τις βιτρίνες τον βοήθησε να διακρίνει πως ήταν μελαχρινή και φορούσε μια μαύρη ζακέτα με κουκούλα. Είχε το κεφάλι της σκυμμένο και τα μαύρα λυτά μαλλιά, της κρύβανε το πρόσωπο, ενώ τα χέρια καταλήγανε στις τσέπες της ζακέτας. Ήταν ζήτημα δευτερολέπτων να «τρακάρουν» στο σημείο που ενώνονταν οι δρόμοι τους. Την κρυφοκοίταξε με συμπάθεια, που συναντούσε τέτοια ώρα στους έρημους δρόμους μια νυχτοπερπατούσα. Χαμήλωσε το βήμα του ώστε να την αφήσει να περάσει πρώτη τη γωνία. Αυτή του έριξε μια σύντομη ανέκφραστη ματιά. Η γυναικεία μυρωδιά της κουβαλούσε μαζί και μπόλικη τσιγαρίλα.

Ένα αυτοκίνητο με γρήγορη ταχύτητα που εμφανίστηκε από το πουθενά πέρασε από δίπλα τους σκορπώντας μέσα από τα κατεβασμένα τζάμια την μελωδία του: west one (shine on me) από τους Ruts.

Με την άκρη του ματιού του είδε την πλάτη της να απομακρύνεται συνεχίζοντας ευθεία, αφήνοντας πίσω το στενό από όπου είχε ξεπροβάλει. Αυτός συνέχισε την ανηφόρα, επανακτώντας τον προηγούμενό του ρυθμό.

Έφτασε σπίτι ικανοποιητικά κουρασμένος και πιωμένος ώστε να νικήσει τις αϋπνίες που τον βασάνιζαν τον τελευταίο καιρό. Έκλεισε τις μπαλκονόπορτες και άνοιξε το πορτατίφ. Ένα γλυκό, χαμηλό φως, ζέστανε το δωμάτιο. Το βλέμμα του έπεσε πάνω στην ακουστική κιθάρα του Κώστα. Προηγουμένως δεν της είχε δώσει σημασία, τώρα όμως έδειχνε σαν να ήταν ώρες εκεί και να τον περίμενε να γυρίσει.

«Τι θλιμμένα που είναι τα μουσικά όργανα όταν ξεκουράζονται, και τι ζωή χαρίζουνε όταν παίζουν» σκέφτηκε.

Σηκώθηκε και άνοιξε το ραδιοφωνάκι για παρέα.

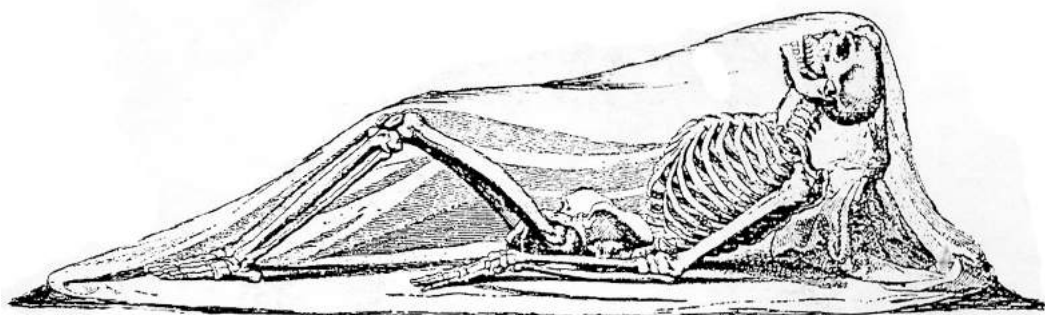
Το: burning lights του Joe Strummer γέμισε το δωμάτιο και ζέστανε την καρδιά του.

Έβγαλε από τη σακούλα το μπουκάλι με το υπόλοιπο του

κρασιού που κουβαλούσε μαζί του από το Αhoγ. Μούδιασε τη γλώσσα του άλλη μια φορά με το περιεχόμενό του.

Το επόμενο τραγούδι: your ghost από τους Kristin Hersh (Throwing Muses) και Michal Stipe (Rem) του έφερε στο μυαλό την Αγνή, μια μηχανόβια φίλη του που είχαν γνωριστεί κάπου στις αρχές του '90. Βρίσκονταν τυχαία τα βράδια στη πλατεία Ναυαρίνου. Ήταν λίγο μικρότερή του, με ξανθά σπαστά μαλλιά μέχρι το στήθος και μελί μάτια. Φορούσε μαύρο φλάν με σηκωμένα μανίκια, μαύρο κολάν και κοντά μποτάκια. Είχε αγορίστικο χαρακτήρα, ήταν αυτό που έλεγες, αγοροκόριτσο. Υπήρχε αμοιβαίο ενδιαφέρον αναμεταξύ τους, αυτή όμως ήταν που έπαιρνε τις πρωτοβουλίες για να μεγαλώνει η γνωριμία τους και να έρθουν πιο κοντά. Του έκανε διάφορες ερωτήσεις και όση ώρα περίμενε την απάντηση πλησίαζε το πρόσωπό της στο δικό του κοιτώντας τον στα μάτια. Δεν είχαν προλάβει να ανταλλάξουν τηλεφώνω και ποιος ο λόγος άλλωστε, αφού βρίσκονταν συχνά έξω. Ωσπου ένα απόγευμα τον ενημέρωσαν, ότι η Αγνή είχε χτυπήσει. Το προηγούμενο βράδυ, κάπου στη Δελφών, έχασε τον έλεγχο της μηχανής, μια Suzuki 250, χωρίς να φοράει κράνος, της άρεζε που ανέμιζαν τα μαλλιά της. Σύρθηκε με το κεφάλι στη ασφαλτο για κάποια οδυνηρά μέτρα. Τα ξανθιά μαλλιά της είχαν μουσκέψει από το αίμα και η ίδια κείτονταν ακίνητη. Ήταν σε αφασία στην εντατική για εβδομάδες. Όταν ξύπνησε είχε αμνησία και περιορισμένη κινητικότητα, οι δικό της την πήραν σπίτι για ανάρρωση. Παιδεύτηκε για χρόνια με φάρμακα και φυσιοθεραπείες. Δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ. Ήταν μian ανάμνηση που δεν έφερνε συχνά στη σκέψη του. Αλλά κάτι τέτοιες ώρες, ορισμένες αναμνήσεις βγαίνουν στην επιφάνεια, χωρίς να ζητάνε άδεια.

Κοιμήθηκε με τους ήχους του: cu cu ru cu cu Paloma από την Nancy Ames, ένα Μεξικάνικο σπαρακτικό τραγούδι που γράφτηκε το 1954.



ΚΕΦ.9

Η Ρόζα είχε φτάσει στη φτωχογειτονιά της. Μια αραιή ομίχλη είχε καταλάβει τα στενά και η υγρασία έκανε το καλντερίμι σε ορισμένα σημεία να γλιστράει. Οι λιγοστοί εν ζωή φανοστάτες ίσα που φώτιζαν τα απόνερα από το πλύσιμο των μπαλκονιών και των αυλών. Η μυρωδιά από τα σκουπίδια, ανακατεμένη με την τσίκνα από λούστρο φορμάικας που καίγανε κάποιες ξυλόσομπες, ήταν το γνώριμο χαρακτηριστικό αυτής της περασμένης ώρας.

Το ραδιοφωνάκι μέσα από τις τσέπες της ζακέτας έπαιζε το: the girl who lives on heaven hill από τους Husker Du.

Η πρώην παρέα του γάτου της του Τζίνο την παρακολουθούσε πίσω από κάγκελα και κάτω από παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ορισμένες φορές ο Τζίνο ανέβαινε στο δίμετρο μισογκρεμισμένο τοιχάκι που είχε η γωνία του στενού της και την περίμενε. Μόλις αναγνώριζε τη σιλουέτα της σηκωνόταν στα τέσσερα, όρθωνε την ουρά του και την καλωσόριζε με τη βραχνή φωνή του. Έπειτα πηδούσε κάτω, τριβόταν στα πόδια της και την οδηγούσε μέχρι το σπίτι τους. Τις τελευταίες ημέρες όμως το μόνο που άκουγε στην επιστροφή ήταν ο ήχος από τα βήματά της πάνω στο καλντερίμι.

«Πού είσαι ρε Τζίνο;» μονολόγησε με παράπονο.

Άνοιξε τη βαριά καγκελόπορτα, που άφησε ένα σύντομο τρίξιμο διαταράσσοντας έτσι τη νεκρική σιγή, και μπήκε στην αυλή της. Η υπέροχη μυρωδιά από το αγιόκλημα γέμισε τα πνευμόνια της.

Μπήκε στο σπίτι χωρίς να ανοίξει το φως. Κατευθύνθηκε στην κουζίνα και με ένα μικρό σάλτο κάθισε πάνω στο τραπέζι. Κοίταξε από τον φεγγίτη τον ξάστερο ουρανό. Της άρεζε να κοιτάει τον ουρανό μέσα από τον φεγγίτη τα βράδια. Να χαζεύει από το μικρό της σπιτάκι τα αστέρια και το φεγγάρι, να δραπετεύει μαζί τους σε μακρινά ταξίδια έξω από τη θλιβερή καθημερινότητα που συνέθλιβε τα όνειρά της. Της άρεζε η αίσθηση ότι πάνω από το κεφάλι της έχει τον ουρανό και όχι οκτώ ορόφους μπετόν. Ήταν φορές που καθόταν έτσι στα σκοτεινά με μοναδική παρέα το ραδιοφωνάκι της. Τώρα όμως ήταν πτώμα και δεν έβλεπε την ώρα να ξαπλώσει.

Άφησε την κουζίνα και πήγε στην κάμαρά της. Άνοιξε το πορτατίφ του κομοδίνου. Ένα απαλό, διακριτικό φως, γέμισε το δωμάτιο. Έβγαλε το ραδιοφωνάκι από τη ζακέτα και το ακούμπησε πάνω στο κομοδίνο. Κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να βγάζει από επάνω της τα ρούχα που κρατούσαν φυλακισμένο το κορμί της, ώρες τώρα.

Η θλιμμένη μελωδία του: bang bang (my baby shoot me down) της Cher σε ερμηνεία από τη Nancy Sinatra τη συνόδεψε στο ιδιωτικό της στριπτίζ.

Το απαλό φως έκανε τη σκιά της στο γυμνό κίτρινο ντουβάρι να φαντάζει σαν θέατρο σκιών στο χίλιες και μια νύχτες. Ξεφορτώθηκε τα ρούχα της ένα προς ένα και κατευθύνθηκε ξυπόλητη στην τουαλέτα για ένα σύντομο μπάνιο. Ήθελε να βγάλει από επάνω της την ιδρωτίλα, την τσιγαρίλα και την υπερένταση. Άφησε την πόρτα του μπάνιου ανοιχτή ώστε να έχει για παρέα το ραδιόφωνο.

Αφού τελείωσε τη σύντομη κάθαρση επέστρεψε στην κάμαρά της γυμνή και στεγνή. Πήρε από την πολυθρόνα την κοντομάνικη μπλούζα των The Nuns που είχε παρατήσει εκεί το μεσημέρι, η οποία δεν ήταν ούτε καθαρή αλλά ούτε βρώμικη, και τη φόρεσε όρθια. Έπειτα έγειρε το κεφάλι της προς τα κάτω αφήνοντας τα μαλλιά της να χυθούν μπροστά και τα πέρασε καμπόσες φορές με μια τυρκουάζ χτένα. Έτοιμη πλέον ξάπλωσε στο κρεβάτι της το οποίο είχε μείνει ξέστρωτο από το πρωί. Τράβηξε την κουβέρτα επάνω της, έκλεισε το πορτατίφ και στη συνέχεια τα μάτια της. Κάτι τέτοιες ώρες αποζητούσε την ανάπαυση όπως ο ήλιος τη δύση.

Κοιμήθηκε στους ήχους του: i'm nobody's baby της Ruth Etting, ένα παραπονιαρικό τραγουδάκι του 1927.



Σάββατο...

Ήταν περασμένο μεσημέρι όταν την ξύπνησαν οι φωνές της γειτόνισσας που καλούσε την κόρη της Μαρία να έρθει σπίτι για φαΐ. Η μικρή Μαρία συνήθιζε να κάνει παρέα με τα αγόρια της γειτονιάς με αποτέλεσμα τα ωράριά της να μην είναι ίδια με των άλλων κοριτσιών.

Χουζούρευε μέχρι να δέσει ο σκελετός της και έπειτα σηκώθηκε.

Η πρώτη της κίνηση ήταν να ανοίξει το ραδιοφωνάκι της. Το γυναικείο ska συγκρότημα Bodysnatchers με τα τραγούδια: easy life και let's do rock steady, της έφτιαξε την πρωινή διάθεση.

Η μόνη της εκκρεμότητα για σήμερα πριν τη δουλειά ήταν το μαγείρεμα. Έπρεπε να ετοιμάσει κάτι ώστε να έχει για 3-4 μέρες. Μόνο που ήθελε να ξεκινήσει τη διαδικασία νωρίς, ώστε έπειτα να προλάβει να κατέβει βόλτα στην προκουμαία. Είχε όρεξη για βάδισμα σήμερα και ο καιρός έδειχνε πρόθυμος να της κάνει αυτή τη χάρη. Χώθηκε στην κουζίνα και άρχισε να ψάχνει τα ντουλάπια για να δει με τι θα αυτοσχεδίαζε. Τράβηξε ένα πακέτο linguine που πλησίαζε στη λήξη του, μια σκονισμένη κονσέρβαμανιτάρια, έναν συμπακνωμένο χυμό ντομάτας, σκόρδο και τα απομεινάρια από ένα ξεραμένο ματσάκι μαϊντανού μέσα από το ψυγείο.

Οι ρυθμοί του γυναικείου ska συνεχίζονταν... τη σκυτάλη τώρα είχε πάρει η Nora Dean με το barbwire.

Το τελευταίο διάστημα μαγείρευε και έτρωγε μονάχη της. Οι ελάχιστοι γνωστοί της σπάνια την επισκέπτονταν και με τους γείτονές της δεν είχε και δεν ήθελε να έχει κάποια σχέση εκτός των τυπικών. Κάποια πρωινά όμως, ιδιαίτερα μετά από βραδινό μεθύσι, ήθελε κάποιον για να μιλάει, να την ακούει και να της απαντάει.

Συνηθισμένη όπως ήταν τελείωσε γρήγορα μιας και ο ήλιος από έξω την περίμενε εδώ και ώρα να ξεκινήσουν την βόλτα τους.

Δίπλωσε με προσοχή ένα μπορντό, βαμβακερό, κοντό φόρεμα και το έβαλε σε μια καθαρή σακούλα την οποία τοποθέτησε μέσα στην τσάντα της. Δεν ήθελε να ντυθεί από τώρα με τη βραδινή της αμφίεση. Δε θα ξαναγυρνούσε σπίτι και ήθελε να το κουβαλήσει μαζί της καθαρό και ατσαλάκωτο.

Τράβηξε την ξύλινη εξώπορτα πίσω της και σήκωσε το κεφάλι της ψηλά για να χαιρετήσει τον ήλιο κατάματα.

«Έτοιμη» μονολόγησε.

Κατέβασε το βλέμμα της και φόρεσε τα γυαλιά ηλίου που κρατούσε στο ίδιο χέρι με τα κλειδιά. Ξεκίνησε ανάλαφρη να κατεβαίνει το καλντερίμι με τα σκαλιά που οδηγούσε προς τα κάτω.

Το ραδιοφωνάκι έπαιζε: Soul Sisters – wreck a buddy.



Αισθάνθηκε σαν 10χρονο κορίτσι που δεν είχε σχολείο σήμερα και γεμάτο χαρά πήγαινε βόλτα. Καμιά φορά σταματούσε στα πλατύσκαλα για να χαζεύει τη θέα από ψηλά. Όσο κατέβαινε προς τα κάτω, τόσο άλλαζε και η δόμηση. Από τις φτωχικές μονοκατοικίες με τη μυρωδιά από τις ξυλόσομπες, έφτανε σε τριώροφες πολυκατοικίες που τις έβαφε το καυσαέριο των λεωφορείων.

Γνωρίζοντας τα στενά που έπρεπε να ακολουθήσει, έφτασε γρήγορα στην προκουμαία. Κατευθύνθηκε προς τη δυτική πλευρά που ήταν πιο πολυσύχναστη. Ήταν περασμένο μεσημέρι και έκανε μια σχετική ζέστη.

Η θάλασσα μέσα στον κόλπο ήταν σαν λίμνη. Ήρεμη και θολή. Κάποια πλαστικά σκουπίδια επιπλέανε, ανάμεικτα με φύκια και καλάμια. Στα ανοιχτά, μερικά αγκυροβολημένα πλοία περίμεναν τη σειρά τους για να δέσουν, ενώ ένα ζευγάρι κορμοράνων σχολίαζε το εποχιακό έλεος των ψαριών από τα λημέρια τους.

Η καθαρή ατμόσφαιρα τη βοήθησε ώστε να εισπνεύσει τις ποσότητες ιωδίου που ήθελε.

Άφησε για λίγο την προκουμαία και έστριψε σε ένα κάθετο στενό γεφυράκι που ήταν δεμένες ορισμένες βάρκες. Ήταν κακοσυντηρημένο και ητσιμεντένια, φαγωμένη επιφάνειά του είχε κάμποσες γούβες που ήταν γεμάτες με αλάτι.

Τρία αγόρια ηλικίας 10-12 χρονών προσπαθούσαν να ψαρέψουν. Τα δύο όρθια με καλάμια και το τρίτο καθισμένο στα γόνατα με μπετονιά. Αυτό είχε πιάσει έναν μικρό ζαργό τον οποίο είχε περάσει στο αγκίστρι του ως ζωντανό δόλωμα. Το καημένο το ψαράκι δεν μπορούσε να απελευθερωθεί και το περικυκλώνανε μικρότερα ψάρια. Κάθε φορά που το πλησίαζαν, αυτό κουνιόταν απειλητικά και τα έδιωχνε. Τα μεγαλύτερα ψάρια που θα το λυτρώνανε φοβούνταν να πλησιάσουν τόσο κοντά. Η Ρόζα παρατήρησε για λίγο το μαρτύριό του και στη συνέχεια απέστρεψε το βλέμμα της για να χαζέψει τα ονόματα από τις βάρκες. Αποχώρησε από το γεφυράκι χωρίς να καταλογίσει καμία ενοχή στον τρόπο που είχαν επιλέξει να περνάνε τον χρόνο τους τα μικρά παιδιά.

Συνέχισε τη βόλτα στην προκουμαία φέρνοντας στο μυαλό της τον Παύλο. Ήταν το μοναδικό άτομο που θεωρούσε φίλο της και στεναχωριόταν που τον έβλεπε να ασχολείται με την ηρωίνη. Ο Παύλος ήταν μια πονεμένη ιστορία. Όχι βέβαια τίποτα το ξεχωριστό. Σαν αυτές τις ιστορίες που βρίσκεις σε κάθε τόπο, σε κάθε λιμάνι. Εκτός αυτού ήταν δώδεκα χρόνια μεγαλύτερός της και από αυτά που της είχε διηγηθεί ο ίδιος άφηνε να εννοηθεί ότι εδώ και χρόνια μπαϊνόβγαινε σε τέτοιες καταστάσεις, οπότε θα ήξερε και πώς να φυλάγεται.



Από την άλλη όμως και η ίδια (η Ρόζα), τελευταία είχε απομονωθεί. Δεν κοιτούσε παραπάνω από δύο μέτρα να δει τι πρόσωπα παίζανε μπροστά της. Για αυτήν υπήρχαν μόνο πελάτες και περαστικοί. Παρόλο που της έλειπε η συντροφιά, φιλική ή ερωτική, είχε επιλέξει να είναι μόνη. Οι μέχρι τώρα σχέσεις της δεν είχαν φανεί ικανές ώστε να λιώσουν τη βαρυχειμωνιά στην καρδιά της. Ξεκινούσαν από περιέργεια και εξελίσσονταν σε κάλυψη των σεξουαλικών αναγκών της. Ορισμένοι από αυτούς την είχαν αγαπήσει και τη νοιάζονταν πραγματικά, αυτή όμως έχανε γρήγορα τον ενθουσιασμό. Περισσότερο ήθελε να γεμίσει τη μοναξιά της παρά να δένεται.

Αυτό έκρυβε μια συναισθηματική αδυναμία και, ακριβώς αυτό πλήρωνε τώρα. Όταν καταστρέφεις ό,τι έχεις αγαπήσει και όσους θέλουν να είναι δίπλα σου, έχει πολύ βαρύ κόστος, σε κάνει συναισθηματικό ναυάγιο. Αυτή η αίσθηση της ανικανότητας είχε αρχίσει να της γίνεται εμμονή.

Μήπως αυτός ήταν ο λόγος που έβγαζε τόσο συναισθηματισμό στο πρόσωπο του Παύλου; Μήπως συγκρίνοντάς τον με τον εαυτό της έπαιρνε η ίδια κουράγιο, μιας και τα προβλήματα του Παύλου ήταν σαφώς χειρότερα από τα δικά της;

Αυτές οι σκέψεις κλόνισαν την αυτοπεποίθησή της. Δεν ήθελε να συνεχίσει έτσι τη ζωή της. Από την ίδια εξαρτιόταν αν θα έβαζε ένα τέλος σε αυτήν την αποχή ή αν θα συνέχιζε το κρυφό από τα ίδια τα συναισθήματά της. Όσο και να κρυβόταν από τον εαυτό της, η αλήθεια ήταν ότι ο έρωτας, το γαμήσι και η παρέα, της έλειπαν δαιμονισμένα. Και αυτό της άφηνε ένα δυσαναπλήρωτο κενό.

Οι μέρες της περνούσαν άδειες, χωρίς κανένα νόημα. Είχε έρθει ο καιρός πλέον να ψάξει να βρει το ταίρι της. Την επόμενη φορά που θα έβρισκε το πρόσωπο που θα την ενδιέφερε θα έπρεπε να το σφίξει στην αγκαλιά της και να μην το αφήσει να φύγει. Θα έπρεπε να του δείξει ότι η καρδιά της είναι ζεστή και αξίζει να την αγαπήσει. Ήταν καιρός πλέον να ξυπνήσει το πάθος που κοιμόταν μέσα της.

Το ραδιοφωνάκι της έπαιζε: if love is a red dress...hang me in rags από τη Maria McKee.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να γερνάει και να γίνεται πορτοκαλοκίτρινος.

Είχε φτάσει πλέον στο λιμανάκι, στο τέλος της προκουμαίας. Ήταν ένας κάθετος πλατύς μόλος του οποίου η δεξιά πλευρά έβλεπε προς τη δύση. Βάδισε μέχρι το τέλος του όπου έκανε ένα πλάτωμα περίπου πενήντα μέτρων. Η δεξιά πλευρά ήταν εμφανώς παραμελημένη. Αιτία ήταν ο σκουριασμένος γερανός που δέσποζε στην άκρη του. Ήταν το σήμα κατατεθέν του μόλου αλλά κανείς δεν τον πλησίαζε, λες και φοβόντουσαν ότι θα πέσει επάνω τους. Μόνο οι φωτογράφοι πήγαιναν και τον απαθανάτιζαν. Η Ρόζα όμως αισθανόταν μια οικειότητα μαζί του. Της άρεζε τέτοιες ώρες του δειλινού να πηγαίνει και να κάθεται στη σκιά του. Ο πορτοκαλί ήλιος πύρωνε τη σκουριά του και ο γερανός έδειχνε να περιμένει όλη μέρα αυτή τη στιγμή για να φωτίσει και να επιβεβαιώσει έτσι την παρουσία του. Από τότε που τον εγκατέλειψαν οι άνθρωποι τον υιοθέτησαν οι γλάροι και αυτοί ήταν που τον ενημέρωναν για τα μάρκα που πηγαиноέρχονταν στο καινούριο λιμάνι. Είχαν φωλιάσει μέσα του και είχαν γεμίσει τη βάση του με πούπουλα και κουτσουλιές.





Βολεύτηκε σε μια μπίντα¹¹ από κάτω του και σήκωσε το κεφάλι της για να τον χαιρετήσει, λες και καθόταν κάτω από κάποιο πλατάνι. Ήταν μόνη της και επικρατούσε μια ειδυλλιακή ησυχία. Οι γλάροι επόπτευαν τον ορίζοντα σκούζοντας και ο ήλιος συνέχιζε την κατάβασή του.

Χαλάρωσε, κοιτώντας την απέραντη θάλασσα μέχρι όπου έφταναν τα μάτια της. Αισθάνθηκε τη μοναξιά που έχουν όλα τα λιμάνια. Η πλανεύτρα θάλασσα μπροστά σου να σε προκαλεί να τη γνωρίσεις και η πόλη πίσω σου να σε γεμίζει αναμνήσεις.

Το ραδιοφωνάκι στη τσέπη της έπαιζε: crimson and clover των Tommy and the Sondells σε διασκευή από την Joan Jett and the Blackhearts.

Κάθισε μέχρι να χαθεί ο ήλιος. Όταν αυτό ολοκληρώθηκε, σηκώθηκε και γύρισε την πλάτη της στα ροζ σύννεφα που κουβαλούσαν ακόμα το χρώμα του.

Ήταν ώρα να ανηφορήσει προς το Mexico.

ΚΕΦ.11

Ήταν περασμένες 12.00 όταν ο βαρύς ύπνος τον εγκατέλειψε αφήνοντάς τον μπρούμυτα και μισοζαλισμένο στο διπλό στρώμα της κρεβατοκάμαρας του Κώστα. Ξύπνησε στη στάση που είχε αποκοιμηθεί. Η κούραση και το αλκοόλ τον είχαν αφήσει ξερό σαν να είχε πέσει σε λήθαργο. Άνοιξε τα μάτια του και το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ψήγματα ήλιου, που είχαν εισχωρήσει από τις γρίλιες, να έχουν εγκατασταθεί στο λευκό ντουβάρι φωτίζοντας το σκοτεινό δωμάτιο. Με μια αργή κίνηση γύρισε ανάσκελα βαρυγκωμώντας. Άνοιξε τα πόδια του για να βολέψει τη μέση του και κοίταξε το σιωπηλό ταβάνι.

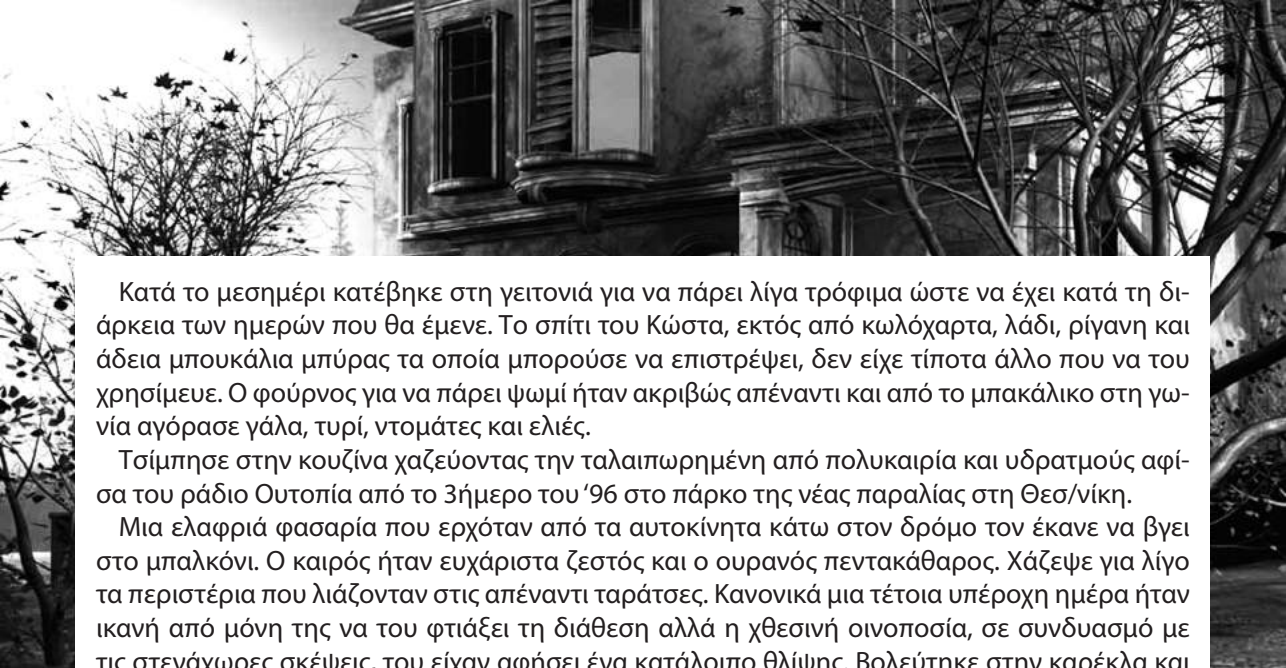
Σε αντίστοιχη περίπτωση τα καλοκαίρια στη Γαύδο, όταν τύχαινε και ξυπνούσε στους αμμόλοφους κάτω από τους κέδρους, το πρώτο πράγμα που έβλεπε όταν άνοιγε τα μάτια του ήταν ο γαλάζιος ουρανό, ενώ στη συνέχεια είχε την απόλαυση να χωθεί στην καταπράσινη θάλασσα για να γιατρέψει τις υπερβολές της προηγούμενης νύχτας. Εδώ όμως δεν υπήρχαν τέτοιες δυνατότητες.

Έμεινε έτσι κανά 20λεπτο, φέρνοντας στο μυαλό του το τρέιλερ των χθεσινοβραδινών εικόπων. Τελικά, με αργές κινήσεις, σηκώθηκε από το κρεβάτι, άνοιξε την μπαλκονόπορτα και τις γρίλιες. Ο ήλιος μπήκε ορεξάτος μέσα μετά την πολύωρη αναμονή του στο μπαλκόνι. Αντάλλαξαν καλημέρες και κατευθύνθηκε προς το καθιστικό.

Το ραδιοφωνάκι είχε μείνει ξάγρυπνο όλο το βράδυ και τώρα κάτι τραγουδούσε χαμηλόφωνα. Του άνοιξε τη φωνή και το: this is your life από τους Adicts ξεχύθηκε στο δωμάτιο.

Είχε όλον τον χρόνο δικό του για να τον χειριστεί όπως ήθελε. Βέβαια χωρίς παρέα και με τόσο λίγα φράγκα στην τσέπη, μόνο βόλτες ποδαράτος μπορούσε να κάνει. Εχθές είχε δει το λεγόμενο κέντρο. Σήμερα θα άραζε στο σπίτι μέχρι το βράδυ και τότε θα κατέβαινε στο μπαρ Mexico. Ο Κώστας του είχε πει ότι είναι το μόνο μέρος όπου μπορεί να πιει το ποτό του ακούγοντας ωραία μουσική και χωρίς να τον κοιτάνε μυστήρια. Εχθές ο δρόμος τον είχε βγάλει μπροστά του, οπότε ήξερε που ήταν.

Προς το παρόν όμως ήθελε να αράξει, έτσι ξεκίνησε να διαβάζει το βιβλίο του Τρέιβεν¹²: Το πλοίο των νεκρών, που είχε φέρει μαζί του από τη Σαλόνικα.



Κατά το μεσημέρι κατέβηκε στη γειτονιά για να πάρει λίγα τρόφιμα ώστε να έχει κατά τη διάρκεια των ημερών που θα έμενε. Το σπίτι του Κώστα, εκτός από κωλόχαρτα, λάδι, ρίγανη και άδεια μπουκάλια μπύρας τα οποία μπορούσε να επιστρέψει, δεν είχε τίποτα άλλο που να του χρησίμευε. Ο φούρνος για να πάρει ψωμί ήταν ακριβώς απέναντι και από το μπακάλικο στη γωνία αγόρασε γάλα, τυρί, ντομάτες και ελιές.

Τσίμπησε στην κουζίνα χαζεύοντας την ταλαιπωρημένη από πολυκαιρία και υδρατμούς αφίσα του ράδιο Ουτοπία από το 3ήμερο του '96 στο πάρκο της νέας παραλίας στη Θεσ/νίκη.

Μια ελαφριά φασαρία που ερχόταν από τα αυτοκίνητα κάτω στον δρόμο τον έκανε να βγει στο μπαλκόνι. Ο καιρός ήταν ευχάριστα ζεστός και ο ουρανός πεντακάθαρος. Χάζεψε για λίγο τα περιστέρια που λιάζονταν στις απέναντι ταράτσες. Κανονικά μια τέτοια υπέροχη ημέρα ήταν ικανή από μόνη της να του φτιάξει τη διάθεση αλλά η χθεσινή οινοποσία, σε συνδυασμό με τις στενάχωρες σκέψεις, του είχαν αφήσει ένα κατάλοιπο θλίψης. Βολεύτηκε στην καρέκλα και έστρεψε το βλέμμα του ψηλά.

Του άρεζε να ατενίζει τον ουρανό, ήταν για αυτόν μια διέξοδος ελευθερίας μέσα στην τσιμεντούπολη όπου είχε γεννηθεί. Όταν είχε συννεφιά συνήθιζε να λέει «...τη σκλαβιά μου μέσα» ενώ στον γαλάζιο ουρανό του άρεζε να λέει «σ' αγαπώ...» αλλά όχι... στις γυναίκες ποτέ, δεν τους έλεγε ποτέ αυτή την λέξη... μόνο στον γαλάζιο ουρανό.

Πέρασε το υπόλοιπο απόγευμα παρατηρώντας το φευγιό της ημέρας.

Μέχρι που άρχισε να σουρουπώνει, το ραδιόφωνο που έπαιζε δυνατά από μέσα, έστειλε το: new age των Blitz να ταξιδέψει ανάμεσα στα μπαλκόνια των στενών.

Μια γλυκιά ψύχρα διαδέχθηκε τον χαμό του ήλιου και αυτός μπήκε μέσα ώστε να ετοιμαστεί για την κάθοδό του.

Ντύθηκε στα γρήγορα, έβαλε στην τσέπη του ένα 20euro και έκλεισε το ραδιόφωνο την ώρα που έμπαινε το: for you των Antinowhere League.

Επέλεξε να πάρει διαφορετικό δρόμο για το κατέβα αυτήν τη φορά, για αυτό και ακολούθησε τον παράλληλο δρόμο με τον χθεσινό, που δεν έδειχνε να έχει και μεγάλη απόκλιση ως προς την κατεύθυνση. Αν εξαιρέσεις τη φορά των αυτοκινήτων δε διέφερε σε τίποτα από τον άλλο, ίσως μόνο στο ότι αυτός είχε κάποια περισσότερα αρχοντικά εγκαταλειμμένα.

Φορούσε ως μπουφάν ένα χοντρό στρατιωτικό πουκάμισο βαμμένο μαύρο, το οποίο μετά από είκοσι χρόνια χρήσης, είχε γίνει πλέον γκρι. Αυτό έκανε τις μασχάλες του να ιδρώνουν, παρόλο που η μύτη του ήταν κρύα.

Μετά από κανά τέταρτο συνάντησε το θερινό σινεμά της πόλης. Σταμάτησε να δει τις φωτογραφίες στις ρεκλάμες από την ταινία που έπαιζε. Ήταν το: Straight to hell. Η απουσία κίνησης από έξω, έδειχνε ότι μάλλον ήταν η τελευταία προβολή.

Ένας ξαφνικός αέρας χάιδεψε το μέτωπό του και σκούπισε τα λίγα φύλλα που πατούσαν τα πόδια του.

Ταινίες, μουσική και βιβλία τον είχαν γαλουχήσει. Όταν οι σχέσεις ξεθύμαιναν με τον καιρό, αυτός ανέτρεχε στα παραπάνω ώστε να αναστηλώσει τη διάθεσή του για να συνεχίσει. Τελευταία όμως του είχε μείνει μια πικρή αίσθηση ότι τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

«Όσα χρόνια κι αν περάσουν, η μόνη αλλαγή που παρουσιάζεται είναι αυτή στα χαρακτηριστικά σου όταν κοιτάς τον καθρέφτη. Όσο και να καλλιεργείς τη φαντασία σου, έρχεται το ξημέρωμα και σε αφήνει πάλι μόνο σου, σε αδειάζει αυτή η πραγματικότητα» συλλογίστηκε.

Το βάδισμα τον είχε διψάσει και αποφάσισε να ψάξει το Mexico.

ΚΕΦ.12

Η Ρόζα είχε αλλάξει μέσα στο δωματάκι της λάντζας και φορούσε τώρα το μπορντό, αμάνικο φόρεμα που της ήτανε μέχρι τα γόνατα. Οι φαρδιές πλάτες της τέντωναν το φόρεμα αφήνοντας τους ώμους να ξεπροβάλουν λαμπεροί. Ένα ινδιάνικο κοκάλινο βραχιόλι τριών σειρών, ως τατουάζ, στόλιζε το δεξί της μπράτσο. Το αριστερό της ρουθούνη κοσμούσε ένα ασημένιο, στρογγυλό, μικρό σκουλαρίκι, ενώ τα μαύρα, μακριά μαλλιά της χύνονταν ελεύθερα στα πλευρά της. Ήταν οχρωμένη πίσω από τον πάγκο και εφοδίαζε το πλήθος με «ξύδια». Δε φαινόταν καθόλου αγχωμένη, άκουγε τις παραγγελίες χωρίς να μιλάει, κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι της.

Ο d.j. Έπαιζε το ring of fire των: J. Carter-M. Kilgore σε διασκευή από τους Social Distortion.

Στη Σαλόνικα σπάνια πήγαινε σε μπαρ και αυτά ήταν μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού. Έσπρωξε τη βαριά ξύλινη πόρτα, όλος περιέργεια για το τι θα έβρισκε εκεί μέσα. Το τραγούδι τον τράβηξε μέσα σαν πόρνη που σέρνει πελάτη. Ένα νέφος από καπνό τσιγάρων ήταν εγκατεστημένο σε όλο το μπαρ. Σάββατο βράδυ και ήταν γεμάτο. Παρέες και ζευγάρια από νεαρόκοσμο έδειχναν απασχολημένοι στις συζητήσεις τους ενώ ορισμένοι χειρονομούσαν, προσπαθώντας έτσι να δώσουν μεγαλύτερη έμφαση σε αυτά που διηγούνταν.

«Ωστε αυτό είναι λοιπόν το Mexico» συλλογίστηκε.

Έτριψε τα δόντια του στον ρυθμό του κομματιού και έψαξε να βρει μέρος να καθίσει. Αν εξαιρέσεις δυο τραπεζάκια, ένα σε κάθε γωνία, όλα τα υπόλοιπα ήταν πιασμένα. Δεν του άρεσε όμως η ιδέα να απομονωθεί. Έστρεψε το βλέμμα του προς το μέρος του πάγκου διερευνώντας αν υπήρχε άδεια θέση, του άρεζε να χαζεύει τα ποτά. Ήταν τυχερός... τα δυο σκαμπό δίπλα στην ταμειακή ήταν άδεια. Έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες του πουκαμίσου και κατευθύνθηκε προς το μέρος τους. Τράβηξε το ένα στην τύχη και άραξε επάνω του.

Η Ρόζα ήταν στην άλλη πλευρά του πάγκου και είχε γυρισμένη την πλάτη της, ψάχνοντας τις βότκες στα ράφια που ήταν στον τοίχο. Υπήρχε μια μικρή «ουρά» πίσω της από θαμώνες που περίμεναν την παραγγελία τους. Τράβηξε δύο διαφορετικά μπουκάλια, ένα με κάθε χέρι, και κάνοντας μεταβολή τα ακούμπησε μπροστά της πάνω στο ψυγείο.

«Ω, ρε μάγκα μου» ψιθύρισε «τι apache girl είναι αυτό;»

Ο d.j. Έπαιζε το: do you wanna touch me? των Glitter-Leander σε διασκευή από την Joan Jett and the Blackhearts.



Η Ρόζα τον κοίταξε φευγαλέα με την άκρη του ματιού της όση ώρα γέμιζε ποτήρια. Έδινε την εντύπωση έμπειρης καπετάνισσας που τα έχει όλα υπό έλεγχο. Παλουκωμένος στο σκαμπό περίμενε ανυπόμονα να έρθει η σειρά του. Δεν άργησε. Τον πλησίασε με δυο βήματα και κοιτώντας τον στα μάτια τον ρώτησε με την απαλή φωνή της:

-Τι να σου βάλω;

-Ένα southern με δύο πάγους.

Για καλή του τύχη το southern ήταν στο ράφι απέναντί του, οπότε η Ρόζα δεν απομακρύνθηκε. Του γύρισε την πλάτη, κατέβασε το μπουκάλι σβέλτα και τράβηξε ένα χαμηλό κάτω από τον πάγκο. Άνοιξε την παγοθήκη, έβγαλε δυο σιαμαία παγάκια, τα έριξε στο ποτήρι και άρχισε να προσθέτει το southern. Σταμάτησε όταν τα παγάκια άφησαν τον πάτο και το ποτό έφτασε ένα δάχτυλο κάτω από το χείλος του ποτηριού. Ήταν γρήγορη. Γέμισε ένα ποτήρι με νερό και του τα ακούμπησε μπροστά του.

-Στη υγεία σου, του είπε κοιτώντας τον.

-Ευχαριστώ, απάντησε αυτός.

Έμεινε έκπληκτος με τη «γενναία» ποσότητα μερίδας που του σέρβιρε. Ήτανε μερίδα πανκ-ροκ!

Η Ρόζα είχε αποτραβηχτεί στην αντικρινή πλευρά του πάγκου και επόπτευε την κίνηση στα τραπέζια. Δε συνήθιζε να βάζει περιποιημένες μερίδες σε αγνώστους, στον συγκεκριμένο όμως της είχε αρέσει το βλέμμα του και αισθάνθηκε μια οικειότητα με τη μοναξιά που φαινόταν να κουβαλάει. Δεν έδινε δεκάρα αν σε κάποιον από τους καθισμένους στον πάγκο γινόταν εμφανής η διαφορά.

Ο d.j. Έπαιζε τώρα το: this is love από την P.J. Harvey. Ήταν ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια και πήρε να το τραγουδάει χαμηλόφωνα, ανεβοκατεβάζοντας ελαφρά το κεφάλι και σκαλίζοντας ταυτόχρονα με το δάχτυλο το σκουλαρίκι στη μύτη της.

Έβγαλε το βαρύ πουκάμισό του και το κρέμασε στο τσιγκέλι που υπήρχε ανάμεσα στα πόδια του. Την κοίταξε χωρίς να νοιάζεται αν γίνεται αντιληπτός, του είχε αρέσει και δεν τον ενδιέφερε να το κρύψει.

Τα λευκά γυμνά της μπράτσα έρχονταν σε αντίθεση με το σκοτεινό background του πάγκου. Η χλωμάδα της έμοιαζε της σελήνης, τα μάτια της δυο κάρβουνα που φώτιζαν τον Άδη και το στόμα της αρκετό για να σου καταπιεί την ψυχή.

«Για μια τέτοια γυναίκα αξίζει να πεθάνεις» σκέφτηκε.

Η Ρόζα του έριχνε κλεφτές ματιές κάθε φορά που έβρισκε ευκαιρία, με αφορμή τις παραγγελίες που της έκαναν. Όποτε της ζητούσαν λογαριασμό, μάζευε με το αριστερό χέρι τα μαλλιά της πίσω και τα κρατούσε στον αυχένα της, έτσι ώστε να έχει το δεξί της χέρι ελεύθερο για το τεφτέρι. Οι πελάτες έρχονταν από μόνοι τους στον πάγκο για να πληρώσουν πριν φύγουν. Στη συνέχεια αυτή έπρεπε να πάει καρφωτή στα τραπέζια που άδειαζαν και να τα καθαρίσει γιατί αυτά πιάνονταν κατευθείαν από καινούριους. Αν παρουσιαζόταν κάποιο κενό, εφοδίαζε το πλυντήριο με άπλυτα ποτήρια, κουπάκια και τασάκια. Για να κάτσει σε σκαμπό, ούτε λεπτό.



Ενω ανά διαστήματα έτριβε τους καρπούς της, πράγμα που μαρτυρούσε την τενοντίτιδα που την ενοχλούσε.

Σε μια τέτοια στιγμή, κάρφωσε το βλέμμα της χαμογελώντας στην πόρτα του μαγαζιού. Μόλις είχε μπει ο Παύλος, με το κλασικό αμάσητο ύφος του και κατευθυνόταν προς την ίδια, αδιαφορώντας για τα βλέμματα γύρω του.

Ο d.j. Έπαιζε το pills του Bo Diddley σε διασκευή από τους New York Dolls.

Έσπρωξε λίγο τις πλάτες αυτών που ακουμπούσαν στον πάγκο και όταν βολεύτεκε όρθιος ανάμεσά τους, της έκλεισε το μάτι. Η Ρόζα, που τόση ώρα καθόταν σιωπηλά χαμογελαστή, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και έγειρε πάνω στον πάγκο παίρνοντας παραμάζωμα δύο άδεια ποτήρια. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε στον λαιμό.

Η όλη σκηνή δεν πέρασε απαρατήρητη από αυτόν και δεν έχασε την ευκαιρία να καμαρώσει τα υπέροχα πόδια της Ρόζας.

-Καλώστονα, είπε η Ρόζα χωρίς να πάρει το βλέμμα από επάνω του.

Τράβηξε το amaretto, γέμισε μέχρι τη μέση ένα ψηλό, πρόσθεσε χυμό λεμόνι και πάγο και το ακούμπησε ευλαβικά μπροστά του. Στη συνέχεια ετοίμασε και μια κίτρινη cueerno για πάρτη της.

-Γεμάτο το μπουρδέλο σήμερα ε; είπε ο Παύλος.

-Σαββατόβραδο, απάντησε η Ρόζα.

-Ω ρε, πού πάνε τα λεφτά των έντιμων γονέων!

-Άσε τα παιδιά να διασκεδάσουν τώρα που μπορούν, να κάνω κι εγώ κανένα νυχτοκάματο.

Ο Παύλος την κοίταξε χωρίς να πει τίποτα.

-Ρε Παύλο, έχει το νου σου να πάω τουαλέτα, κατουριέμαι εδώ και ώρα.

-Πήγαινε, με το πάσο σου.

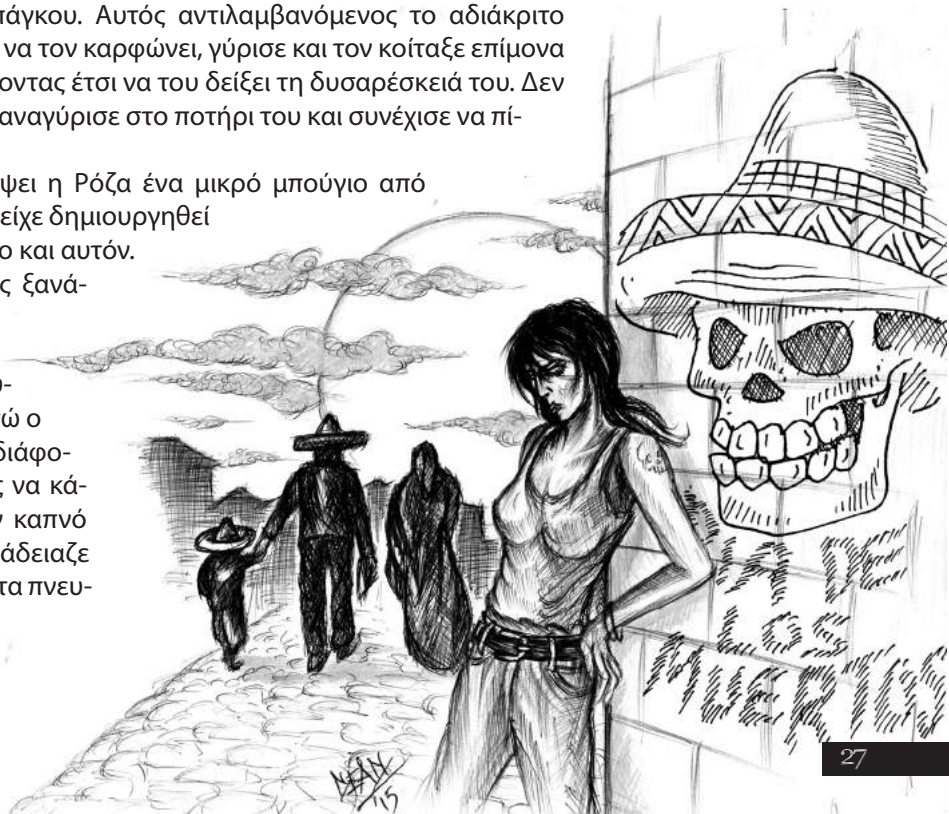
Η Ρόζα πέρασε μπροστά από τον θαυμαστή της και έσπρωξε με το χέρι το ξύλινο καμπυλωτό πορτάκι, το οποίο έφτανε μέχρι τη μέση της και έκλεινε τον πάγκο στη δεξιά πλευρά του.

Το βλέμμα του Παύλου, παρακολουθώντας την πορεία της, έπεσε επάνω του. Ξαφνικά κοκάλωσε, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει αυτό που έβλεπε στην άλλη πλευρά του πάγκου. Αυτός αντιλαμβανόμενος το αδιάκριτο βλέμμα του Παύλου να τον καρφώνει, γύρισε και τον κοίταξε επίμονα με τη σειρά του, θέλοντας έτσι να του δείξει τη δυσaréσκείά του. Δεν του θύμιζε τίποτα. Ξαναγύρισε στο ποτήρι του και συνέχισε να πίνει ατάραχος.

Μέχρι να επιστρέψει η Ρόζα ένα μικρό μπουύγιο από αγόρια και κορίτσια είχε δημιουργηθεί ανάμεσα στον Παύλο και αυτόν.

-Σόρρυ, είπε μόλις ξανάπιασε τη θέση της, αλλά είχε ουρά.

Ξεκίνησε να ξεπηρετεί τα παιδιά ενώ ο Παύλος το έπαιζε αδιάφορος, προσπαθώντας να κάνει κυκλάκια με τον καπνό από τα τσιγάρα που άδειαζε με δόσεις μέσα από τα πνευμόνια του.



Όταν η κίνηση ομαλοποιήθηκε, έσκυψε και ρώτησε κάτι τη Ρόζα στο αυτί δείχνοντας με το βλέμμα του προς το μέρος του. Η Ρόζα φάνηκε να κουνάει το κεφάλι της αρνητικά. Χωρίς να δείχνει ότι το σκέφτεται περισσότερο, ο Παύλος άφησε τη θέση του και ήρθε και στάθηκε δίπλα του, κοιτώντας τον από τα πλάγια.

-Ρε πάνκη δε με θυμάσαι;

Γυρίζει το κεφάλι του προς το μέρος του Παύλου, χωρίς να αφήσει το ποτήρι από το χέρι του.

-Γνωριζόμαστε από κάπου;

-Πριν από χρόνια... στη Θεσσαλονίκη...

-Για βοήθα λίγο...

-Πάρκο του Ντορέ¹³... 1982...

Παγώνει για λίγο το βλέμμα επάνω του σε μια προσπάθεια αναγνώρισης.

Στο τέλος θυμήθηκε.

-Ωχ, Παύλο εσύ είσαι;

-Εγώ είμαι...

-Δεν το πιστεύω... τι γίνεσαι ρε Παύλο;

Σηκώνεται από το σκαμπό και αγκαλιάζονται θερμά. Χωρίζουν και κοιτιούνται σιωπηλά για λίγα δευτερόλεπτα, σε μια προσπάθεια να μετρήσουν τα χρόνια που πέρασαν. Του πιάνει το ντυμένο μπράτσο και τον ρωτάει.

-Πω - πω ρε μάγκα μου, πόσα χρόνια έχω να σε δω, τι γίνεσαι;

-Όπως βλέπεις επιβίωσα και στέκομαι εδώ μπροστά σου. Έφυγα από τη Σαλόνικα εδώ και χρόνια, περιπλανήθηκα σε διάφορες πόλεις και τώρα έχω αράξει εδώ.

Το στόμα του Παύλου μύριζε έντονα τσιγαρίλα, ενώ τα δόντια που έκρυβε μέσα του φαίνονταν κιτρινόμαυρα. Στο κουρασμένο πρόσωπο του ήταν εμφανή τα σημάδια των καταχρήσεων.

-Εγώ μένω σταθερά Θεσσαλονίκη, δεν έχω φύγει από εκεί παρά μόνο για διακοπές. Έλα κάτσε δίπλα μου να μου τα πεις.

-Μισό λεπτό να πάρω το ποτό και τον καπνό μου.

Πηγαίνει στην προηγούμενη θέση του, βλέπει ότι η Ρόζα είναι απασχολημένη, αρπάζει τα πράγματά του και έρχεται και κάθεται στο διπλανό του σκαμπό.

Ο d.j. μόλις είχε βάλει το: Σ' αυτή την πόλη από τους Γκρόβερ.

-Για πες μου, τι γίνεται στη Σαλόνικα, τι κάνεις;

-Τι κάνω ε; Έχω γίνει σπιτόγατος. Έχει περιοριστεί η ανοχή μου και η διάθεσή μου. Έχω χάσει την κοινωνικότητα μου... Τα τελευταία χρόνια είμαι άνεργος κι έτσι δεν παίζουν φράγκα. Βγαίνω και κάνω καμιά βόλτα στην παραλία όταν έχει καλό καιρό, καμιά συναυλία τα βράδια στα πανεπιστήμια... Κυκλοφορώ με άδειες τσέπες, χύμα τσικουδιά και ένα κινητό χωρίς μονάδες.

-Τους άλλους τους βλέπεις καθόλου; Βρίσκεσαι με κανέναν; Τι γίνονται;

-Ποιους άλλους ρε Παύλο; Πλάκα μου κάνεις; Δε θυμάσαι τι φάση έπαιζε από το '85 και μετά; Επιχείρηση «Αρετή»¹⁴, πρέζες και ο σώζων εαυτόν σωθήτω. «Σπάσανε» όλοι τους. Άλλοι αλλάξανε ρούχα και μαλλιά και παντρεύτηκαν, άλλοι αλλάξανε χώρα, άλλοι μπαινοβγαίνουν στην φυλακή και άλλοι πεθάνανε. Χάθηκαν όλοι τους.

-Αν ο θάνατος είναι ιός, τότε όλοι είμαστε άρρωστοι... Δε βλέπεις κανέναν τους;

-Τον Βασίλη, τον Λάκη και τον Ιωακείμ μόνο, πολύ αραιά. Ο καθένας τους στον αγώνα του, στην καθημερινότητά του, στις επιλογές του. Πέρασαν χρόνια Παύλο, δεν είμαστε πλέον παιδιά.

-Και το Ντορέ τι γίνεται;

-Ποιος το χέζει το Ντορέ; Εκεί είναι, δεν έφυγε... με τα παγκάκια του, το πλατάνι του και τη





βρύση του. Του βάλανε και ένα ηλίθιο άγαλμα για να το εκπολιτίσουν και καλά με το που το αφήσαμε. Κάθε φορά που κατεβαίνω για παραλία, περνάω από μπροστά του.

Ο d.j. έπαιζε τώρα το: t.v. eye από τον Iggy Pop and the Stooges.

-Εσύ πώς τα πας ρε Παύλο; Συνεχίζεις την προσωπική σου Οδύσσεια; Και μη μου πεις καμιά μαλακία για Ιθάκη, γιατί κάθε φορά που την πλησιάζουμε αυτή την Ιθάκη, αυτή απομακρύνεται.

-Εγώ άμα θυμάσαι, με το που χόντρυνε η φάση το '85, τραβήχτηκα στα δυτικά: Νεάπολη, Επτάλοφος, Εύοσμος... είχα κάτι φίλους και φίλες εκεί και κάναμε παρέα για λίγα χρόνια. Αργότερα κατέβηκα και στον Βαρδάρη για πιάτσα. Στην αρχή με παρέα, μετά μόνος... άλλος κόσμος εκείνος: ρουφιανιά, τσογλανιά, ψέμα, ναρκωτικά... ώσπου κι εξαφανίστηκα. Άλλαζα πόλεις, νομίζοντας ότι θα άλλαζε και ο αέρας που θα ανέπνεα αλλά τι τα θες, παντού τα ίδια. Τελικά το πήρα απόφαση και προς το παρόν άραξα εδώ.

-Και τώρα πώς είσαι, πώς τη βγάζεις;

-Να σου πω... από υγεία, αν εξαιρέσεις μια ηπατίτιδα c, ένα έλκος και μια ακράτεια που με ταιπωρούν τα τελευταία χρόνια, κατά τα άλλα μια χαρά. Από λεφτά κι εγώ ζορίζομαι. Έκανα τον φωτογράφο σε αρτίστες και περιοδικά αλλά τα τελευταία χρόνια έχει σπάσει η κίνηση. Δύσκολα...

Σαν να ήταν συνεννοημένοι έστρεψαν και οι δύο τα κεφάλια τους ταυτόχρονα προς το μέρος της Ρόζας. Την έπιασαν να τους κοιτάει με περιέργεια.

-Την ξέρεις τη Ρόζα; ρώτησε ο Παύλος.

-Όχι, πρώτη φορά έρχομαι εδώ.

-Έλα, πάμε να κάτσουμε κοντά της τώρα που άδειασαν οι θέσεις και να στη γνωρίσω.

Σηκώθηκαν ταυτόχρονα. Αυτός ακολούθησε σκυφτός, κρατώντας στο ένα χέρι το μαύρο πουκάμισο και στο άλλο το άδειο ποτήρι όπου ψυχορραγούσε μισό παγάκι. Κάθισαν σε δυο άδεια σκαμπό, ακριβώς μπροστά της.

-Καλώς τους, είπε η Ρόζα, περνώντας την επιφάνεια του πάγκου με ένα ταιπωρημένο βετέξ, κοιτώντας φευγαλέα τον φίλο του Παύλου.

-Ρόζα, να σου συστήσω έναν καλό φίλο από τα παλιά.

Η Ρόζα πρότεινε το χέρι της και τον κοίταξε βαθιά μέσα στα καστανοπράσινα μάτια του, βλέποντας τη μοναξιά που κουβαλούσαν.

-Γεια σου Ρόζα, είπε αυτός με τη ζεστή φωνή του, σφίγγοντας με δύναμη τα δάχτυλά της μέσα στην παλάμη του, χωρίς να δείχνει διατεθειμένος να τα αφήσει λες και εξαρτιόταν η ζωή του

από αυτά.

Η Ρόζα ήταν όλο περιέργεια γιατί δεν είχε γνωρίσει ποτέ κανένα φίλο του Παύλου, σε αντίθεση με αυτόν που είχε γνωρίσει κάποια από τα δικά της αμόρε.

-Είχαμε γνωριστεί όταν έμενα Σαλόνικα, είπε ο Παύλος απευθυνόμενος στη Ρόζα, κατεβαίναμε και οι δύο στο πάρκο του Ντορέ, απέναντι από τον Λευκό Πύργο. Κατά το '85, που έσπασε η φάση, χαθήκαμε. Έκτοτε δεν ξαναβρεθήκαμε.

Γύρισε προς το μέρος του και έβαλε το χέρι του στον ώμο του.

-Έπρεπε να περάσουν εικοσιπέντε χρόνια, συνέχισε, ώστε να ξαναβρεθούμε και μάλιστα σε άλλη πόλη. Αλήθεια, ποιος άνεμος σε φέρνει εδώ;

-Έχω έναν φίλο που μένει εδώ, τον Κώστα, ο οποίος λείπει τώρα και μου άφησε το σπίτι του για να μείνω όσο θέλω. Εγώ έψαχνα ευκαιρία για να φύγω λίγο από τη Σαλόνικα, να αλλάξω εικόνες, οπότε πήρα το λεωφορείο και ήρθα.

-Α, εσύ είσαι ο φίλος του Κώστα που μου είπε να σε προσέχω; είπε η Ρόζα. Καλωσόρισες!

-Γιατί, τι σου είπε; ρώτησε αυτός.

-Ότι είναι να έρθεις εν απουσία του, ότι θα κοιμάσαι στο σπίτι του κι αν περάσεις από το Μεξικό να σε προσέχω γιατί θα είσαι μόνος κι άφραγκος.

-Μπράβο τον Κώστα, μονολόγησε.

-Ωραία η θέα από το μπαλκόνι ε; ρώτησε η Ρόζα.

-Τέλεια.

Ο Παύλος άκουγε ανέκφραστος τραβώντας γερές τζούρες από το στριφτό του.

Ο d.j. είχε βάλει από τους B-52's το dirty back road.

-Και για πόσο έχεις έρθει; τον ρώτησε ο Παύλος.

-Δεν έχω κάποια υποχρέωση ώστε να με αναγκάζει να επιστρέψω. Το μόνο μου πρόβλημα είναι τα λεφτά. Ανάλογα κιόλας πώς θα τα περνάω εδώ.

-Ωραία λοιπόν, είπε ο Παύλος, καλωσόρισες και ας πιούμε σε αυτό.

-Καλωσόρισες, συμφώνησε η Ρόζα.

-Το δικό μου είναι άδειο. Βάλε μου άλλο ένα.

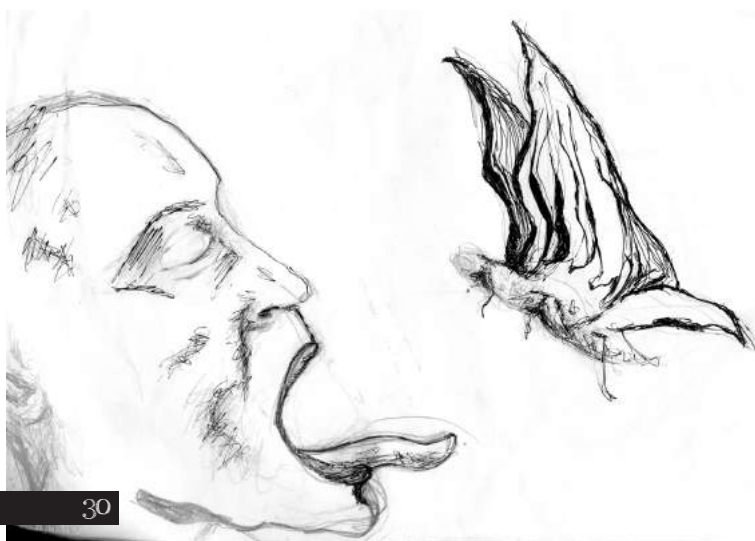
-Αμέσως, είπε η Ρόζα και σε δευτερόλεπτα του ετοίμασε το δεύτερο.

Τσούγκρισαν τα ποτήρια τους με δύναμη, με αποτέλεσμα cuerno, amaretto και southern να ανταλλάξουν σταγόνες, νοθεύοντας έτσι ελάχιστα, την αποκλειστικότητα της γεύσης τους.

Ο d.j. μόλις είχε βάλει την Αρετή από τους Εκτός Ελέγχου.

-Δε μου λείει κάποιος για το πώς γνωριστήκατε εσείς οι δύο; είπε η Ρόζα.

-Πες τα εσύ που τα λες και καλά, είπε ο Παύλος, απευθυνόμενος σε αυτόν.

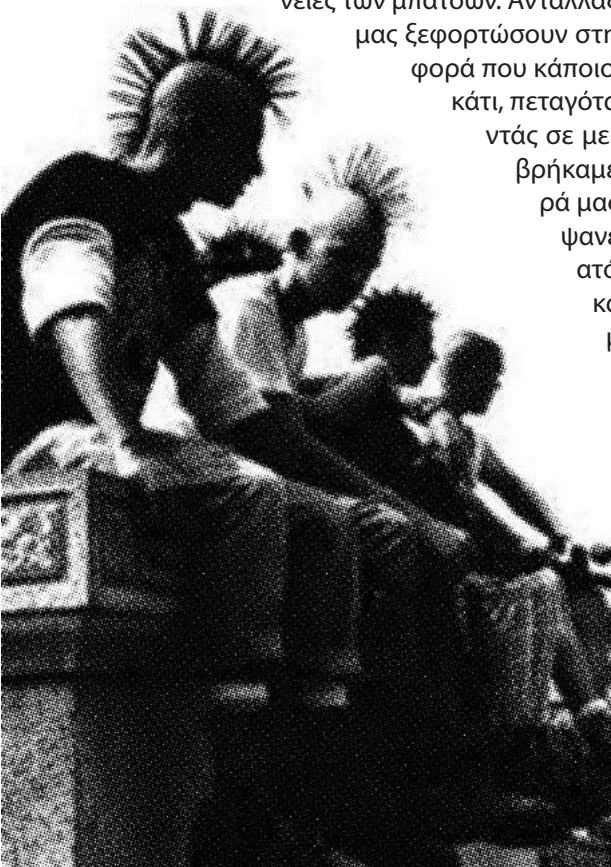


-Καλά λοιπόν... το σκηνικό έχει ως εξής: Φθινόπωρο του '84, λίγες μέρες πριν το φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσ/νίκης. Το φεστιβάλ γινόταν τότε στο σινεμά Αριστοτέλειο που ήταν απέναντι από το πάρκο του Ντορέ. Καθόλη τη διάρκεια του φεστιβάλ οι ηθοποιοί, αλλά και εξέχουσες προσωπικότητες της τέχνης, κατακλύζανε τα cafe-bar της πλατείας. Τα τελευταία χρόνια όμως στο πάρκο μαζεύονταν διάφορα άτομα του περιθωρίου, βλέπε αναρχικοί, πάνκηδες, φρικιά, μηχανόβιοι, κλεφτρόνια, τραβεστί με αποτέλεσμα να αρχίσει να «υποβαθμίζεται». Ξεκίνησαν λοιπόν την επιχείρηση Αρετή, παράλληλα με τα Εξάρχεια της Αθήνας, σε μια προσπάθεια να σπάσουν την κίνηση της ριζοσπαστικής νεολαίας που μαζευόταν εκεί. Επιχείρηση που εντείνονταν λίγες μέρες πριν αλλά και κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ, ώστε να «καθαρίσει» το μέρος και να κυκλοφορούν ανενόχλητοι καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, πολιτικοί και επιχειρηματίες. Σε μια τέτοια επιχείρηση λοιπόν βρισκόμαστε με τον Παύλο μέσα στην ίδια κλούβα! Θυμάμαι τον μπάτσο να μπαίνει μέσα στην κλούβα μελαμψός, με χαίτη, μουστάκι και κοιλιά, με ξεκούμπωτο το χιτώνιο μέχρι το στήθος, αφήνοντας έτσι να ξεπροβάλλει μέσα από την άσπρη φανέλα το γοριλίσιο τρίχωμά του, σκυθρωπό με άγριο βλέμμα να επιθεωρεί την πραγματεια που είχε αποφέρει το κυνήγι. Απ' όλα είχε ο μπαξές: πάνκηδες, τζάνκια, τραβεστί, μια ηλικιωμένη τσιγγάνα, έναν αλκοολικό άστεγο, ένα ζευγάρι μηχανόβιων που δεν είχανε χαρτιά, ένα φρικιό με μούσι και σανδάλια, έναν new waver με ξανθιά τούφα στο μέτωπο και δύο άσχετους φοιτητές κυρίζια¹⁵ που περνούσαν τυχαία από εκεί. Ο καθένας τους άλλος χαρακτήρας και όλοι μαζί ένας κόσμος. Ένας κόσμος εκτός κανονικότητας, μακριά από ταμπού και κατεστημένα. Ψυχές που τις είχε ξεράσει η κοινωνία και κατέβαιναν στα στέκια επειδή μόνο εκεί αισθάνονταν άνετα, μακριά από τα βλέμματα μίσους που προκαλούσε η διαφορετικότητά τους. Ανταλλάσσαμε βλέμματα φόβου, αλληλεγγύης και αναγνώρισης. Όλοι ήμασταν άγνωστοι αναμεταξύ μας αλλά η Αρετή μας έκανε για λίγο πρώτα ξαδέλφια.

Εκεί μέσα γνωρίστηκα με τον Παύλο, πήγα και κάθισα δίπλα του. Μέσα στο σκοτάδι της κλούβας επικρατούσε νεκρική σιγή η οποία διακοπτόταν μόνο από τα γαμωσταυρίδια και τις ειρωνείες των μπάτσων. Ανταλλάξαμε βλέμματα κοινής αποδοχής περιμένοντας να μας ξεφορτώσουν στη Βαλαωρίτου¹⁶. Από κουβέντες τίποτα γιατί κάθε φορά που κάποιος από τους προσαχθέντες τολμούσε να ψιθυρίσει κάτι, πεταγόταν ο μπάτσος βρίζοντας και ουρλιάζοντας, γεμίζοντας σε με σάλια. Ευκαιρία για να ανταλλάξουμε κουβέντες βρήκαμε μέσα στο τμήμα την ώρα που περιμέναμε τη σειρά μας για εξακριβωση. Κατά το χάραμα που ξεμπερδέψανε μαζί μας, μας άφησαν να φύγουμε σε ομάδες 3-4 ατόμων. Γυρίσαμε οι δυο μας παρέα από Εγνατία και καθίσαμε για ζεστή μπουγάτσα. Δεν είχα λεφτά και μου την κέρασες εσύ, θυμάσαι ρε;

-Την μπουγάτσα δεν τη θυμάμαι, απάντησε ο Παύλος, η αλήθεια όμως είναι ότι από το '82 έως το '84 κατέβαινα σπάνια, από περιέργεια, μετά όμως από αυτή τη φάση κόλλησα μαζί σας.

-Από τότε κάθε φορά που ο φίλος μας ο Παύλος κατέβαινε κάτω (Ντορέ) έκανε παρέα με εμάς τους πάνκηδες. Παρόλα τα φρικιά και τους μηχανόβιους, αυτός είχε γοητευτεί από εμάς τους chaos generation. Τα κυνηγητά μέσα στα στενά, οι κοινές διαδρομές και οι κοινοί εχθροί, ασφαλίτες και λαϊκοί¹⁷, μας είχαν κάνει φίλους.



Ήσουν η πρώτη τραβεστί που είχα γνωρίσει με κονκάρδα Buzzcocks.

Ο d.j. Έπαιξε τώρα το: Ca plane pour moi από τον Plastic Bertrand.

-Θυμάσαι, συνέχισε, τι ρογο είχαμε ρίξει με αυτό το τραγούδι;

-Αν θυμάμαι λέει;

-Εγώ βέβαια το προτιμούσα ως Jet boy jet girl από τον Captain Sensible and the Softies.

-Γνωστό αυτό, συμπλήρωσε ο Παύλος.

-Αυτή βέβαια ήταν η ιστορία για το πως γνωρίστηκα με τον Παύλο, δεν ήταν όμως και η πρώτη φορά που τον έβλεπα, είπε απευθυνόμενος στη Ρόζα. Η πρώτη φορά ήτανε στο πατσατζιδικο Ντάλια¹⁸. Ήταν οι πρώτες πρωινές ώρες κάποιου χειμωνιάτικου μήνα του '83. Έξω ψιχάλιζε και τα τζάμια του πατσατζιδικοού είχανε θολώσει από την υγρασία. Εγώ καθόμουν με μια παρέα από αγόρια και κορίτσια ενώ στο απέναντι τραπέζι καθόταν μια παρέα από τέσσερις κουστουμαρισμένους 40άρηδες μαζί με ένα κορίτσι το οποίο ήταν πολύ μικρότερό τους.

-Πόσο χρονών ήσουν τότε Παύλο;

-Κάτσε να σκεφτώ... το '83 ήμουν 17.

-Της έριχνα κρυφές ματιές και αναρωτιόμουν: ωραίο κορίτσι, τι γυρεύει με όλους αυτούς τους τύπους στο ίδιο τραπέζι;

Σε κάποια φάση που κατουριόμουν σηκώθηκα να πάω στην τουαλέτα. Και οι δύο όμως, αντρών και γυναικών, ήτανε πιασμένες. Έτσι περίμενα για τη σειρά μου. Όση ώρα στεκόμουν όρθιος από έξω και άκουγα τους ήχους που κάναν οι άλλοι μέσα από τις τουαλέτες, παρατήρησα ότι η πόρτα των αντρών δεν έκλεινε καλά, άφηνε μια μικρή χαραμάδα ανοιχτή. Από περιέργεια εγώ λοξοκοίταξα να δω ποιος είναι μέσα. Και τι να δω; Το όμορφο κορίτσι από το απέναντι τραπέζι μόλις είχε τελειώσει το κατούρημα και τίνιζε το πουλί του όρθιο.

Ο Παύλος, που ήξερε από πρώτο χέρι το σκηνικό, φυσούσε αμήχανα τον καπνό του ατενίζοντας το ταβάνι. Η Ρόζα που τόση ώρα άκουγε όλο ενδιαφέρον ιστορίες από το παρελθόν θέλησε να πει τη γνώμη της.

-Το να κυκλοφορείς το '80 έξω στους δρόμους έχοντας διαφορετική εμφάνιση ή διαφορετικές σεξουαλικές προτιμήσεις από το είθισται κατεστημένο πρέπει να ήταν λίγο δύσκολο, ακόμα και για ένα αστικό κέντρο.

-Τότε, συνέχισε αυτός, δεν ήμασταν πουθενά ευπρόσδεκτοι. Ούτε στις συναυλίες, ούτε στα καφέ. Ήμασταν σαν τη μύγα μέσα στο γάλα τους.

-Αχ! τι χρόνια και εκείνα, αναφώνησε ο Παύλος. Κομπλεξικοί δεν ήμασταν εμείς αγόρι μου, οι τραβεστί και οι πάνκηδες... Κομπλεξικοί ήταν οι άλλοι που μας χάζευαν. Κλωτσούσαμε στα δόντια τον καθωσπρεπισμό τους. Αυτή η παπαριά που λέγανε οι έλληνες αστοί τότε: έλα μωρέ όλοι μια παρέα είμαστε, καταργούταν αυτόματα από τη στιγμή που θα καθόμασταν στο ίδιο τραπέζι. Και οι δουλοπρεπείς που κάνανε μούγκα, ήτανε συνένοχοί τους.

Από τα ηχεία ακουγόταν το: (If you don't wanna fuck me baby) fuck off!!! από την τρανσέξουαλ Wayne County και τους Electric Chairs.

-Και να σκεφτείς ρε 'σύ, είπε αυτός, ότι οι περισσότεροι από εμάς τότε, ήμασταν παιδιά, κάπου ανάμεσα στα 15 με 18 χρονών.



-Ναι, συμφώνησε ο Παύλος, και γυρνούσαμε όλη μέρα στους δρόμους. Τα μεσημέρια ο καθένας στη γειτονιά του, στη συνοικία του και το βράδυ ραντεβού στο Ντορέ. Και για αλλαγή, καμιά βόλτα στον Βαρδάρη, στις πιάτσες των τραβεστί, διανυκτέρευση στον σιδηροδρομικό σταθμό παρέα με τους άστεγους, τις πόρνες και τους αλκοολικούς και ξημέρωμα σε κάποιο φθηνό πατσατζίδικο. Τρέφαμε μια επικίνδυνη επιθυμία να τα γνωρίσουμε όλα, ιδίως τα απαγορευμένα. Ναρκωτικά, αλητεία, γαμήσια... αφήναμε τους δαίμονες μέσα μας ελεύθερους, χωρίς αναστολές. Βλέπεις στα μάτια μας τότε, το περιθώριο και ο παράνομος έρωτας ασκούσαν κάποια γοητεία.

-Ναι, συμπλήρωσε αυτός, η ρουτινιάρικη, ασφαλής ζωή των μικροαστών δε μας γέμιζε. Είχαμε μια ακόρεστη όρεξη προς αναζήτηση. Ήταν φορές που δεν ξεχωρίζαμε το «καλό» από το «κακό». Όλα στα μάτια μας φάνταζαν τόσο οικεία, προκειμένου να χορτάσουν οι αισθήσεις μας.

-Έχεις δίκιο, είπε ο Παύλος, είχαμε κάνει διάφορες μαλακίες....

Θυμάμαι μια φορά που ήμουνα με τον Κροκόδειλο και είχε φαγωθεί να πάει σε μπουρδέλο. Με ήθελε κι εμένα μαζί του για παρέα. Φοβόταν; ντρεπόταν; δεν ξέρω. Εγώ ακολούθησα από περιέργεια. Ήταν σε ένα παλιό στενό με διώροφες μονοκατοικίες που είχε μέσα του κάμποσα κόκκινα φανάρια. Σπρώξαμε την ανοιχτή εξώπορτα με το ανάγλυφο τζάμι και μπήκαμε σε ένα ψηλοτάβανο σαλονάκι. Μέσα είχε τέσσερα λιγούρια ηλικίας από 25 έως 60. Στο ταβάνι υπήρχε ένα παλιομοδίτικο κρεμαστό φωτιστικό, στο οποίο έκαιγε μια κόκκινη λάμπα. Μύριζε έντονα ένα βαρύ αποσμητικό χώρου, κάτι σαν πεύκο. Σε μια γωνιά πάνω σε ένα επιπλάκι είχε ένα βίντεο συνδεδεμένο με μια τηλεόραση που έπαιζε τσόντα και σε ένα τραπεζάκι που υπήρχε μπροστά μας είχε διάφορα τσοντοπεριοδικά, έτσι ώστε όταν ερχόταν η σειρά σου να ήσουν «έτοιμος». Ακριβώς απέναντι μας, ένας χώρος διαμορφωμένος από γυψοσανίδες, δημιουργούσε τρία ξέχωρα δωμάτια. Στα λίγα λεπτά που περιμέναμε αντιλαμβανόσουν την αμηχανία που επικρατούσε. Εγώ αισθάνθηκα σαν να ήμουνα σε ραντεβού με οδοντίατρο. Σε κάποια φάση φάνηκε η κοπέλα τη στιγμή που άλλαζε δωμάτιο. Δεν πρέπει να ήταν πάνω από 25 χρονών. Φορούσε ένα μαύρο κιλοτάκι και είχε ριγμένο στην πλάτη της ένα μπεζ ξεκούμπωτο πουκάμισο που άφηνε να φανούν τα αδύνατα, κρεμασμένα στήθη της. Στα πόδια της φορούσε κάτι ψηλοτάκουνα φούξια πασούμια με μαραμπού¹⁹. Μετά από λίγο έρχεται η τσατσά. Μια χοντρή 60άρα με ντεκαπάζ στα μαλλιά και έντονα βαμμένο το πρόσωπο. Κάθισε δίπλα μας, με κοίταξε για λίγο με μια έκδηλη περιέργεια και στη συνέχεια ρώτησε αν έχουμε έρθει και οι δύο για τη Ρίτα. Ρίτα, βλέπεις την έλεγαν την κοπέλα.

«Όχι» απάντησε ο Κροκόδειλος «η κοπέλα είναι απλώς η συνοδός μου».

Ανακουφισμένη η τσατσά ενημέρωσε για τις ταρίφες σε σχέση με τις «υπηρεσίες» που προσέφερε η εργαζόμενη και τον χρόνο που είχε ο πελάτης στη διάθεσή του. Εγώ που είχα φρικάρει με το όλο σκηνικό, σκύβω και του ψιθυρίζω στο αυτί:

«Είσαι καλά ρε μαλάκα; Πάμε να φύγουμε από εδώ μέσα!»

«Περίμενε ρε μαλάκα», μου απαντάει ψιθυριστά, «δεκαπέντε λεπτά θα κάνω». Ήταν αποφασισμένος, δεν έφευγε χωρίς να γαμήσει.

Περίμενα κι εγώ, παρακολουθώντας τη Ρίτα ν' ανοιγοκλείνει τις πόρτες από τα δωμάτια απέναντί μας, ξεπετώντας τους πελάτες, τον έναν μετά τον άλλο. Γαμήσι με το ρολόι, κανονικό μεροκάματο. Στη φάμπρικα στα κρατάνε τα αφεντικά, στα μπουρδέλα οι νταβατζήδες. Δεν ξεφεύγεις ποτέ από δαύτους ρε γαμώτο μου;

-Αυτός είναι ο πολιτισμός μάγκα μου, αναφώνησε αυτός, ή τον ενστερνίζεσαι και γίνεσαι κομμάτι του ή σε ισοπεδώνει!

Ο d.j. έπαιζε τον: τραβεστί από τους Γκρόβερ.





Η Ρόζα που είχε αρχίσει να αισθάνεται ξένη στη συζήτηση, θέλησε να αλλάξει θέμα.

-Ήξερα ότι παλιά έμενες στη Σαλόνικα αλλά δε μου είχες πει ποτέ ιστορίες για τότε, είπε απευθυνόμενη στον Παύλο. Έπρεπε να έρθει ο φίλος σου για να μάθω το ένδοξο παρελθόν σου, συμπλήρωσε.

-Για μένα, είπε ο Παύλος, φαντάζουν τόσο μακρινές εκείνες οι εποχές που δε βλέπω τον λόγο να τις συζητάω με τις γνωριμίες των τελευταίων χρόνων. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, έχω αλλάξει τόσα μέρη, έχω γνωρίσει τόσο κόσμο... προσπαθώ να κοιτάω μπροστά, να ζω το τώρα.

-Μέχρι να μας βαρεθείς και εδώ και να μας εγκαταλείψεις, είπε η Ρόζα.

-Να σου πω την αλήθεια τελευταία έχω αρχίσει και το σκέπτομαι. Καμιά πόλη δεν είναι για πολύ.

-Μιλάς σαν να θέλεις να κρυφτείς, είπε αυτός.

-Τι να κρυφτώ μωρέ; Από ποιον, από τι; Απλώς βαριέμαι εύκολα και όσο ακόμα κρατάει το κορμί μου θέλω να γυρίζω.

-Η αλήθεια είναι ότι ο χρόνος είναι αδυσώπητος, παρενέβη η Ρόζα, και εσύ φαίνεται να του ζητάς παράταση.

-Και ποιος από εμάς δε θέλει; της απάντησε ψυχρά εξετάζοντας το μισοάδειο ποτήρι του.

Η Ρόζα έμεινε να τον κοιτάζει αμίλητη. Δεν είχε να συμπληρώσει τίποτα.

-Δε μου λες Παύλο, ρώτησε αυτός, τη θυμάσαι τη Siouxsie;

-Ποια, αυτή που βαφόταν σαν τη Siouxsie των Banshees;

-Άνα γεια σου.

-Πού τη θυμήθηκες αυτήν την ψυχή τώρα;

-Έχω χρόνια να μάθω νέα της, αναρωτιέμαι τι να έχει απογίνει. Σε κάποια φάση εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ίχνη πίσω της.

-Την ήξερες καλά;

-Όταν εγώ ήμουνα 14 χρονών, αυτή ήταν γύρω στα 18 και μου φερόταν σαν να με είχε υιοθετήσει. Νοιαζόταν για το καλό μου και καμιά φορά με χαρτζιλίκωνε. Έβγαζε μια μητρική στοργή σαν να ήθελε να προστατέψει στο πρόσωπο μου τη δική της χαμένη αθωότητα. Θυμάμαι μου άρεζε πολύ το δερμάτινο που φορούσε, το είχε φέρει από ένα παζάρι στην Ολλανδία και μου είχε υποσχεθεί ότι μόλις το βαριόταν θα μου το χάριζε. Έλενα θυμάμαι τη λέγανε και όσους ρώτησα δεν ήξεραν να μου πουν πού χάθηκε.

Ο Παύλος σκυθρόπιασε, γύρισε το βλέμμα του προς τα μπουκάλια του μπαρ και τράβηξε μια γερή γουλιιά από το amaretto του. Άφησε να περάσουν μερικά κενά δευτερόλεπτα και στο τέλος του απάντησε:

-Η Siouxsie που λες, είχε κακές συνήθειες, έπινε πρέζα. Τα βράδια τραβιόταν με κάτι λαϊκούς προζέμπορους που την κερνούσαν stuff, οι οποίοι αφού τη «γλέντησαν» αναμεταξύ τους, κατόπιν τη βγάλανε στη βίζιτα. Δεν έφερε όμως τζιρο έξω από το κόστος των δόσεων που έπινε και την πασάρανε σ' έναν νταβατζή που είχε κωλάδικο στον Εύοσμο. Αυτός της κρατούσε τις εισπράξεις και την έδερνε. Η Siouxsie εντωμεταξύ είχε γίνει αγνώριστη, είχε λιώσει από την ηρωίνη. Μετά από κάποιο διάστημα που σιχάθηκε, τον παράτησε και κρυβόταν σε κάτι φίλες της επειδή φοβόταν. Η ανάγκη όμως για να ψωνίζει πρέζα την φανέρωσε. Οι ντίλερ στην πίστα γνωρίζονταν αναμεταξύ τους και κάποιος το «σφύριξε» σε αυτούς που την έψαχναν. Την βρήκανε ένα πρωινό μελανιασμένη στο υπόγειο μιας πολυκατοικίας. Φλεβάρης του '87 πρέπει να ήταν. Υπήρχαν υπόνοιες ότι τη «στείλανε» με καθαρή δόση.

Παρόλο που η ενημέρωση που έψαχνε ήταν απρόσμενα δυσάρεστη, αυτός έδειξε ατάραχος. Έφερε το ποτήρι στα χείλη του, άδειασε το περιεχόμενο στο λαρύγγι του και το επέστρεψε πάνω στον πάγκο, αφήνοντας μέσα του μερικά αξιοθρήνητα υπολείμματα από παγάκια.

Σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και χάζεψε το ταβάνι του Mexico πάνω από τον πάγκο. Σε σκούρο μπλε φόντο είχε ζωγραφισμένους διάφορους αστερισμούς, με κίτρινο φωσφοριζέ χρώμα. Χασκογέλασε. Τόση ώρα ήταν καθισμένος από κάτω του και τώρα το παρατηρούσε.

Από τα ηχεία μόλις είχε ξεκινήσει το Diane από τους Husker Du.

-Χέστα ρε 'σύ! είπε ο Παύλος, ιστορίες του παρελθόντος. Ξέρεις πόσες ασήμαντες τραγωδίες έχω γνωρίσει; Ορισμένες φορές απλώς δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Σαν να ζητάς συνειδηση από σεισμό.

Η Ρόζα είχε μείνει αποσβολωμένη με μισάνοιχτο στόμα, παρατηρώντας μια τον έναν και μια τον άλλο. Θέλοντας να ζεστάνει λίγο την ατμόσφαιρα, άρπαξε τα δύο άδεια τους ποτήρια, τα ακούμπησε δίπλα στο δικό της και ξεκίνησε να τα φορτώνει. Γέμισε μια κανάτα με νερό και μια μεγάλη κούπα με κοκτέιλ από ξηρούς καρπούς. Τα ακούμπησε όλα μπροστά τους σαν να ήταν οικοδέσποινα.

-Μπράβο Ρόζα, τη συγχαίρηκε ο Παύλος κλείνοντάς της τσαχπίνικα το μάτι.

Στον πάγκο είχαν απομείνει πλέον οι τρεις τους οπότε η Ρόζα βρήκε την ευκαιρία και τράβηξε το καβατζωμένο σκαμπό δίπλα της. Ακούμπησε τον κώλο της επάνω ξεφυσώντας από ανακούφιση. Το στενό φόρεμα υποχώρησε πάνω στα μπούτια της, φανερώνοντας έτσι τα γυμνά της γόνατα. Τα μάτια του αποδέχτηκαν αυτή την πρόκληση και αξιοποίησαν μερικά δευτερόλεπτα χαζεύοντάς τα.

Η επίσκεψή του στο Mexico είχε αποδειχτεί ανέλπιστα σωστή κίνηση. Παρόλο που είχε χρόνια να βρεθεί με τον Παύλο έδειχνε τίποτα να μην έχει αλλάξει, τουλάχιστον ως προς τον τρόπο που σκέφτονταν οι δυο τους. Και η Ρόζα, με το ειλικρινές βλέμμα της και τη σιωπή της, τους παραχωρούσε ευγενικά τον χρόνο που χρειάζονταν ώστε να αναπολήσουν τα παλιά.





«Φτάνει όμως με το παρελθόν» αναλογίστηκε «ήρθε η ώρα να γνωρίσω τη Ρόζα. Αυτό το υπέροχο πλάσμα που κάθεται μπροστά μου και περιμένει».

-Δε μου λες Ρόζα, σε έβλεπα πριν όση ώρα καθόμουν στην άκρη του πάγκου, που έτριβες τους καρπούς σου. Να υποθέσω ότι έχεις αποκτήσει κάποια τενοντίτιδα από τη δουλειά;

-Έχω μια ελαφριά τενοντίτιδα που όμως απέκτησα από την προηγούμενη δουλειά. Εδώ πέρα απλώς δεν την αφήνω να ησυχάσει.

-Και τι δουλειά έκανες, αν επιτρέπεται; Ρώτησε όλο ενδιαφέρον αυτός.

-Δούλευα από μικρή σε τσίρκο. Ειδικευόμουν στους κρίκους που κρέμονται από ψηλά, αν έχεις δει ποτέ σου. Η καθημερινή εξάσκηση μου δημιούργησε αυτό το πρόβλημα. Ωστόσο την ώρα του νούμερου δε με ενοχλούσε, μάλλον λόγω τρακ. Περισσότερο έντονη γινόταν την ώρα της πρόβας. Όποτε τους ξεκουράζω είναι εντάξει, ξέρω ότι είναι κάτι που θέλει υπομονή.

-Σε τσίρκο ε; Αναφώνησε αυτός όλο θαυμασμό. Υποθέτω πως από εκεί απέκτησες αυτήν τη καμαρωτή πλάτη που κουβαλάς.

Η Ρόζα γέλασε δυνατά και χαμήλωσε το βλέμμα της σαν να ντρεπόταν, δεν του απάντησε.

-Ακούγεται όμορφο και ενδιαφέρον επάγγελμα, συνέχισε αυτός. Είχατε στο τσίρκο και ζώα;

-Όχι! Κοινή απόφαση όλων μας. Ήμασταν αυτοδιαχειριζόμενη ομάδα εργαζόμενων και είχαμε αποφασίσει στη συνέλευση ότι δε θα αγοράζαμε ζώα για αυτόν τον λόγο. Τα μόνα ζώα που είχαμε ήταν ένας γερογκρινιάρης παπαγάλος και ένα ζευγάρι λευκών χάμστερ που είχαν υιοθετήσει κάποιοι από τους συναδέλφους για παρέα.

-Μπράβο ρε Ρόζα, ήσασταν πολύ σωστοί! Εξοργίζομαι όταν βλέπω να κακομεταχειρίζονται ζώα. Να τα εξαναγκάζουν με τη βία να συμπεριφέρονται σαν τους ανθρώπους για ένα πιάτο φαΐ.

-Είδες η Ρόζα μας; Αστέρι! πετάχτηκε ο Παύλος.

Η Ρόζα χαμογέλασε με κλειστά χείλη και σκάλισε με αμηχανία το σκουλαρίκι στη μύτη της. Τα κομπλιμέντα της είχαν φτιάξει τη διάθεση. Είχε ξυπνήσει μέσα της η παιδούλα, που ήθελε αγάπη, χάδια και αναγνώριση.

Ο d.j. μόλις είχε βάλει από τους Nightriders του 1958 το looking for my baby.

Σήκωσε το βλέμμα της και ταξίδεψε στα μάτια του για δεύτερη φορά μέσα σε λίγη ώρα.

«Λες;», σκέφτηκε η Ρόζα σαν να απαντούσε στο τραγούδι.

-Εσύ τι κάνεις στη Σαλονίκη; τον ρώτησε.

-Πιο παλιά έκανα αφισοκολλήσεις, ξεμπαζώματα, συνεργείο καθαρισμού, μοντέλο στην Καλών Τεχνών... Τα τελευταία χρόνια δούλευα ως d.j. σε ορισμένα μπαράκια, εδώ και τρία χρόνια όμως είμαι άνεργος.

-Μου θύμισες τώρα την ταινία του Jarmusch: Down by law, είπε η Ρόζα, που παίζει ο Tom Waits και υποδύεται τον παρηκμασμένο d.j. Την έχεις δει;

-Ταινιάρρα, αναφώνησε αυτός. Την έχω δει κάμποσες φορές. Και ο Tom Waits μου αρέσει. Αλκοολικός πιανίστας που μιλάει για ιστορίες του δρόμου.

-Καλός είναι, με τη βραχνή φωνή και το καβουράκι²⁰ του...

-Εσύ τον χειμώνα πώς τη βγάζεις εδώ;

-Άστα... Η κίνηση χαλαρώνει πολύ. Οι φοιτητές κλείνονται στα σπίτια τους, τα μαγαζιά κλείνουν νωρίς και η αγαπημένη ασχολία των ντόπιων είναι να κουτσομπολεύουν τους υπόλοιπους. Η πόλη ερημώνει και μοιάζει να την έχει καταλάβει ένα πέπλο θλίψης.

-Κανένα μέρος να πας δεν έχει; Παρέες δεν έχεις;

-Από το σπίτι, εδώ στο Μεξικό για δουλειά ή κανένα Αhoυ για φαΐ. Από παρέες... μόνο τον φίλο σου τον Κώστα, όταν είναι εδώ πίνουμε καμιά μπύρα στο σπίτι του, και τον Παύλο ο οποίος δε με αφήνει να πάω σπίτι του.

Ο Παύλος έστρεψε το βλέμμα του αλλού, χωρίς να δώσει μεγαλύτερη σημασία.

-Δε σε πειράζει η μοναξιά; τη ρώτησε προσπαθώντας να μάθει αν ο ίδιος είχε κάποια ελπίδα με την πάρτη της.

-Να σου πω... όταν πρωτοήρθα εδώ ήταν κάτι που το αποζητούσα. Με τον καιρό όμως άρχισε να με πειράζει αυτή η απομόνωση. Δε θα ήθελα να περάσω τα νιάτα μου έτσι εδώ.

-Σε καταλαβαίνω... Άλλο οι διακοπές σε ξερονήσι και άλλο η ερημιά σαν επιλογή καθημερινότητας.

-Έτσι όπως τα λέτε είναι παιδιά, παρενέβη ο Παύλος. Μόνο που ξεχνάτε πως παντού είναι τα ίδια σκατά. Το μόνο που καταφέρνεις με το να αλλάζεις μέρη είναι να παρατείνεις την περιέργειά σου ώστε να μην πεθάνεις από αηδία και ανία.

-Κοίτα ρε Παύλο, είπε αυτός. Στις μεγάλες πόλεις μπορείς αν θέλεις να κοινωνικοποιηθείς, αλλά μπορείς και να κρυφτείς. Να επιλέγεις εσύ με ποιους και πότε θα βρίσκεσαι.

-Υπάρχουν και πράγματα από τα οποία δεν μπορείς να κρυφτείς, ανταπάντησε ο Παύλος. Όπως η φθηνή πραγματικότητα και όλα αυτά που την απαρτίζουν: η εκμετάλλευση, η καταστολή, το μίσος και η υποτέλεια.

-Σ' αυτό έχεις δίκιο, απάντησε αυτός. Μην ξεχνάς όμως ότι ένα ποσοστό ευθύνης αντιστοιχεί και σ' εμάς τους ίδιους για τη δημιουργία του περιγυρού μας. Δηλαδή αν θέλει κάποιος να βρίσκεται παρέα με κουράδες, γραβάτες και ρουφιάνους ή όχι.

Ο d.j. είχε βάλει τώρα το limo life από τους Urban Dogs.

-Δε μου λες ρε Ρόζα, ρώτησε αυτός αλλάζοντας θέμα ώστε να φέρει πάλι την κουβέντα αναμεταξύ τους, ο Κώστας μου είχε πει ότι αξίζει να πάω να δω τον πύργο που δεσπόζει στο ακρωτήριο κάτω στη θάλασσα. Ξέρεις πώς θα πάω;

-Πολύ ωραίο μέρος, σωστή πρόταση, να πας. Ο πύργος είναι πολύ παλιός αλλά σε καλή κατάσταση. Τον χειμώνα τον δέρνει η θάλασσα αλλά τώρα θα είναι ό,τι πρέπει.

Τώρα που το σκέπτομαι έχω καιρό να πάω και είναι ωραίο μέρος, με ηρεμεί όταν κατεβαίνω. Μου δίνεις την ευκαιρία να κατέβω και εγώ.

-Ωραία, πότε σε βολεύει;

-Αύριο που θα έχω ρεπό μπορώ.

-Θέλεις να κατεβούμε παρέα;

-Κοίτα, τα σπίτια μας είναι σε αντίθετες κατευθύνσεις, μπορούμε όμως να βρεθούμε εκεί.

-Εντάξει λοιπόν, για πες μου πώς πηγαίνω;

-Στα πεντακόσια μέτρα αριστερά από το σπίτι του Κώστα έχει ένα ρέμα που το χειμώνα γίνεται ποταμάκι. Εσύ ακολούθα το κατά κάτω, μέχρι τη θάλασσα. Εκεί που ανταμώνουν υπάρχει μια μικρή λιμνούλα όπου αράζουν γλάροι. Από εκεί κόβεις πάλι αριστερά και βαδίζεις στην άμμο καμιά εκατοστή μέτρα.

-Εντάξει, εύκολο ακούγεται, θα το βρω. Κατά τι ώρα λες να βρεθούμε; Εγώ έλεγα να πηγαίνα το δειλινό.

-Εγώ πριν τις εννιάμιση με δέκα το βράδυ δεν μπορώ. Απ' ό,τι φαίνεται θα ξεφυχτώ απόψε, έχει κόσμο. Πάνε εσύ στην ώρα σου και βρισκόμαστε κατά τις δέκα.

-Ο.κ., θα σε περιμένω αύριο το βράδυ στον πύργο. Προς το παρόν όμως δε μου βάζεις το τέταρτο southern;

-Βέβαια, δεν είδα ότι το ποτήρι σου έχει αδειάσει. Μαζί με το δικό σου να βάλω και μια τεκίλα για μένα.

Και η Ρόζα σηκώθηκε από το σκαμπό και έπιασε να γεμίζει τα άδεια τους ποτήρια. Αφού τα φόρτωσε με την κλασική γενναιόδωρη μερίδα της, τράβηξε τρία ψηλά σφηνάκια και τα φόρτωσε και αυτά με κίτρινη cuevno. Έβγαλε τρία μισοφέγγαρα από πορτοκάλι και σκέπασε το κάθε σφηνάκι ξεχωριστά. Αυτός και ο Παύλος παρακολουθούσαν σιωπηλοί τη σύντομη τελετουργία. Τα σφηνάκια σκάσανε μπροστά τους στον πάγκο, ικετεύοντας για ένα σύντομο τέλος. Το σήμα έδωσε η Ρόζα, σηκώνοντας αυτή πρώτα το δικό της. Με μια συγχρονισμένη κίνηση σηκώσαν και οι άλλοι δύο τα δικά τους, περιμένοντας όμως πρώτα την Ρόζα να φέρει το δικό της στα χείλη της. Με το που είδε η Ρόζα ότι είναι έτοιμοι, άδειασε την τεκίλα στο λαρύγγι της κάνοντας και τους άλλους δύο να τη μιμηθούν. Τα άδεια σφηνάκια επέστρεψαν με θόρυβο πάνω στον πάγκο.

Το el picador από τους Calexico ήρθε και κάθισε στην παρέα τους.

Τα μάτια του ακολούθησαν τη Ρόζα που χώθηκε στο δωματιάκι με το πλυντήριο και την κάβα. Αντί για πόρτα είχε μια κουρτίνα με ξύλινα κρόσσια και ακριβώς από επάνω της ήταν κρεμασμένα ένα σομπρέρο²¹ και μια τλαιπωρημένη ακουστική κιθάρα.

Γύρισε το κεφάλι του προς τον Παύλο που καθόταν δίπλα του. Ατένιζε το άπειρο και άδειάζε τον καπνό από τα πνευμόνια του, δημιουργώντας κυκλάκια που τα έστελνε να ταξιδέψουν μακριά. Είχαν εικοσιπέντε χρόνια να βρεθούν και ό,τι είπαν ήταν για το παρελθόν. Τώρα επικρατούσε σιγή. Ένα κενό είχε διαδεχθεί τον προηγούμενο ενθουσιασμό. Η προσοχή του έπεσε στα κοκαλιάρικα χέρια του που ήταν ντυμένα από το μακρυμάνικο πουλόβερ που φορούσε.

- Παύλο, τον ρώτησε σε μια προσπάθεια να σπάσει τη βουβαμάρα, έχεις κάποιο τηλέφωνο να σε πάρω αύριο-μεθαύριο για κανά καφέ;

-Μπα, δεν έχω τηλέφωνο. Μου τη σπάνε τα τηλέφωνα. Εσύ δε μου είπες ότι το κινητό σου είναι χωρίς μονάδες; Την ημέρα δεν πολुकυκλοφορώ, δεν έχω όρεξη να βγαίνω. Τα βράδια

όμως έρχομαι εδώ στο Mexico, είμαι θαμώνας. Δεν έχει πού αλλού να πας.

-Οπότε ξέρω ότι αν περάσω βράδυ από εδώ θα σε βρω για παρέα.

-Σίγουρα, εκτός κι αν έχει ρεπό η Ρόζα, όπως αύριο. Μη στεναχωριέσαι, θα τα ξαναπούμε, δε θα χαθούμε.

Ο διάλογος δεν πέρασε απαρατήρητος από τη Ρόζα. Ο φίλος της για άλλη μια φορά επαλήθευσε τις τάσεις απομόνωσης που είχε. Ήταν επιλογή του, και αυτή δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Σήκωσε τα δυο της χέρια πίσω από το κεφάλι και τράβηξε τα μακριά μαύρα μαλλιά της σαν να ήθελε να τα κάνει κότσο.





Έμεινε για λίγο έτσι ακίνητη, ξεφυσώντας την κούραση από μέσα της, ανασηκώνοντας ελαφρά το στήθος της. Οι μασχάλες της βρήκαν την ευκαιρία να πάρουν λίγο αέρα, στεγνώνοντας έτσι τις λίγες σταγόνες ιδρώτα που κρύβανε. Έκλεισε τα μάτια και κούνησε το σβέρκο της με ανάλαφρες κινήσεις, πρώτα αριστερά και κατόπιν δεξιά. Στο τέλος ίσιωσε την πλάτη ανασηκώνοντας τους ώμους της. Παρόλο που δούλευε καιρό ως barwoman, ήταν φορές που η κούραση την κατέβαλε. Τελείωσε τη σύντομη απόπειρα χαλάρωσης αφήνοντας τα χέρια και τα μαλλιά της να χυθούν ελεύθερα. Άνοιξε τα μάτια της και ρώτησε:

-Από τον Κώστα έχεις κανένα νέο; Ξέρεις πότε θα γυρίσει;

-Σε κανά δυο μήνες... Πριν τις γιορτές μάλλον... Δε βιάζεται.

-Αν το αντέχεις, καλά είναι. Δεν προλαβαίνεις να βαρεθείς. Ασχολείσαι με τα στοιχεία της φύσης.

-Ναι, όπως το είπες. Αν το αντέχεις. Μήνες ολόκληρους να παλεύεις με τα κύματα, συντροφιά με τα ίδια πρόσωπα από το πρωί μέχρι το βράδυ...

Η ατμόσφαιρα ανάμεσα τους, είχε ζεστάνει. Είχαν αποκτήσει μια οικειότητα η οποία έκρυβε μια αμοιβαία αποδοχή.

Από τα ηχεία ακουγόταν τώρα το spanish kiss από τον Dick Dale.

Η κίνηση στο Mexico συνεχιζόταν με χαλαρούς ρυθμούς. Με τη συζήτηση η Ρόζα είχε αμελήσει να κατέβει να συμμαζέψει τα τραπέζια. Χωρίς να πει κουβέντα άφησε τον πάγκο κρατώντας ένα βετέξ και κατευθύνθηκε προς αυτά.

Ο Παύλος, απορροφημένος στις σκέψεις του, χάζευε τα μούτρα του στον καθρέφτη που ήταν κρεμασμένος ανάμεσα στα ράφια των ποτών. Στα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, έσφιγγε τον Zippo του.

Δεν είχε να του πει τίποτα, οπότε τον άφησε στη ησυχία του.

Η Ρόζα γύρισε φορτσάτη, κουβαλώντας με τα δάχτυλά της κάμποσα βρώμικα ποτήρια. Χώθηκε κατευθείαν στο δωματιάκι, αφήνοντας την ξυλοκουρτίνα πίσω της να χορεύει. Η ώρα είχε πάει δυόμισι το πρωί αλλά για το Mexico αυτό δε σήμαινε τίποτα. Όσο υπήρχαν πελάτες μέσα, αυτή όφειλε να τους εξυπηρετεί.

Κατέβασε μια γουλιά από το ποτό του, αφήνοντας μια ψιλή για το τέλος. Δεν είχε καμιά διάθεση να γυρίσει μόνος σπίτι αλλά από τη άλλη είχε παραγγείλει ήδη τέσσερα ποτά και πάνω του είχε μόνο ένα 20euro.

Η Ρόζα βγήκε κρατώντας καθαρά τασάκια.

-Ρόζα να σε πληρώσω; της φώναξε.

Αυτή ήρθε κατευθείαν προς το μέρος του.

-Για πες μου, τι σου δίνω για τα τέσσερα comfort;

-Ό,τι θες, απάντησε αυτή.

Την κοίταξε στα μάτια όλος περιέργεια. Αυτή χαμογέλασε χωρίς να ανοίξει τα χείλη της, διασκεδάζοντας έτσι για λίγο με την αμηχανία του. Στο τέλος του απάντησε:

-Εντάξει είμαστε. Τα δύο πρώτα είναι του Κώστα και τα δύο τελευταία είναι δικά μου.

-Σ' ευχαριστώ ρε Ρόζα, να 'σαι καλά.

-Βιάζεσαι να φύγεις; Να σου βάλω ένα τελευταίο για τον δρόμο, όπως λέει και το τραγούδι: one for my baby and one more for the road;

-Και δε βάζεις; Ούτως ή άλλως δεν έχω να κάνω τίποτα σπίτι. Σ' ευχαριστώ!

Και η Ρόζα έπιασε το ποτήρι του, που δεν είχε προλάβει να αδειάσει, ώστε να του το ξαναγεμίσει.

«Τι αστέρι είναι αυτό το κορίτσι;» σκέφτηκε.

-Θέλεις να σε βοηθήσω καθόλου πριν φύγω; τη ρώτησε.

Αυτή του χαμογέλασε.

-Καλό ακούγεται αλλά άστο καλύτερα. Δεν είναι τίποτα το δύσκολο, είμαι συνηθισμένη.

Απλώς δε θα μπορώ να σου κάνω παρέα. Σ' ευχαριστώ πάντως. Πιες το ποτάκι με την ησυχία σου.

Κατέβηκε στα τραπέζια για να αλλάξει τα τασάκια, αφήνοντάς τον παρέα με τον Παύλο.

-Παύλο, είσαι για τίποτα μετά από εδώ;

-Μπα ρε 'σύ. Θα κάτσω να τελειώσω το amaretto μου και θα πάω σπίτι.

-Εγώ είμαι για να την κάνω σε λίγο. Ρώτησα μπας και ήθελες να μου δείξεις τίποτα βραδινά αξιοθέατα.

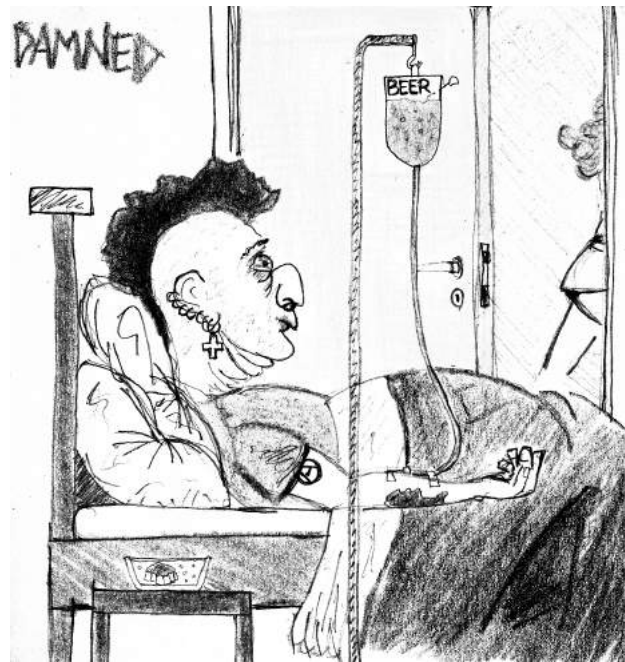
-Πίστεψέ με δεν υπάρχει τίποτα που να σε ενδιαφέρει. Όπως σου είπαμε και πριν, εδώ δεν έχεις και πολλές εναλλακτικές λύσεις. Mexico, Αηογ, προκουμαία, πύργος και ο σταθμός των λεωφορείων για να την κάνεις.

-Καλά ρε Παύλο, θα βαδίσω προς το σπίτι αν είναι.

Ξαναγύρισε το βλέμμα προς το ποτήρι του, το οποίο πλέον φάνταζε σαν τη μόνη αξιόλογη λύση. Τράβηξε μια γερή γουλιά, γεμίζοντας το λαρύγγι του με τη γνώριμα ευχάριστη γεύση του comfort.

Χάιδεψε με την παλάμη του τη βερνικωμένη σκούρα καφέ επιφάνεια του πάγκου και έπιασε να τραγουδάει χαμηλόφωνα τον ρυθμό από το gypsy's curse των Calexico που μόλις είχε βάλει ο d.j.

Εκτός από τη Ρόζα με τα κέρασματά της και τη γυρισμένη πλάτη του Παύλου, ήταν και ο d.j. που βοηθούσε στο να αισθάνεται όμορφα μέσα εδώ. Συνέχισε να κατεβάζει το ποτό του αναλογιζόμενος το πόσο καλή ήταν αυτή τη φορά η τύχη μαζί του. Είχε έρθει μόνος και για πρώτη φορά σε αυτήν την πόλη και από τη δεύτερη βραδιά είχε βρει τα μόνα άτομα με τα οποία θα μπορούσε να κάνει παρέα. Στην πόλη του τη Σαλόνικα ήταν καιρός τώρα που ζητιάνευε παρέα τα βράδια που αποφάσιζε να βγει. Ορισμένες φορές περνούσε ώρες ολόκληρες χωρίς να αρθρώσει λέξη και τότε εμφανίζονταν ως συνομιλητές τα φαντάσματα από το παρελθόν. Είχαν το ελεύθερο να μπαινοβγαίνουν στη συνείδηση του και να πίνουν από το ποτήρι του. Απόψε όμως ήταν καλά, ήταν αλλιώς, είχε ένα ζωντανό





No future...

φάντασμα δίπλα του και την υπέροχη Ρόζα μπροστά του.

Αποφάσισε ότι είχε έρθει η ώρα να την κάνει.

Στράγγισε το ποτήρι του μέχρι τα παγάκια να του φιλήσουν τα χείλη. Σηκώθηκε από το σκαμπό και ξεκρέμασε το πουκάμισό του από το τσιγκέλι του πάγκου. Ο Παύλος που αντιλήφθηκε την κίνησή του, έστρεψε το κεφάλι του που το είχε ακουμπισμένο πάνω στο αριστερό του χέρι, προς το μέρος του.

-Φεύγεις; τον ρώτησε ανασηκώνοντας θλιμμένα τα φρύδια του.

-Ναι ρε Παύλο, φεύγω όπως σου είπα.

Τον κοίταξε κατάματα και του χάιδεψε στοργικά το δεξί του μπράτσο. Φόρεσε το πουκάμισό του και κίνησε να φύγει.

-Που 'σαι... πάνκη, μη χαθούμε. Όσο είσαι εδώ να περνάς από το Mexico να τα λέμε.

Γύρισε και τον κοίταξε κατάματα.

-Κάθε μέρα... εκτός από όταν έχει η Ρόζα ρεπό, απάντησε.

Έκανε δυο βήματα και έψαξε με τα μάτια του να βρει τη Ρόζα. Τη βρήκε σε ένα τραπέζι να συμμαζεύει τις καρέκλες. Δε θέλησε να τη διακόψει και περίμενε έτσι όρθιος χαζεύοντάς την.

Μόλις η Ρόζα αντιλήφθηκε την αναμονή του ήρθε προς το μέρος του. Πρώτη φορά βρίσκονταν τετ-α-τετ εκτός πάγκου. Είχαν το ίδιο ύψος. Τώρα δεν ήταν η barwoman. Ήταν απλώς η Ρόζα.

-Ρόζα φεύγω, της είπε με τη ζεστή φωνή του, σ' ευχαριστώ για τα ποτά.

Του χαμογέλασε για άλλη μια φορά.

-Εγώ σ' ευχαριστώ για την παρέα. Οι περισσότεροι είναι τόσο βαρετοί εδώ.

-Θα σε περιμένω αύριο το βράδυ στον πύργο όπως είπαμε.

-Θα έρθω οπωσδήποτε, μην ανησυχείς, μόνο που μπορεί να αργήσω λιγάκι.

-Καλό κουράγιο για τη συνέχεια.

-Σ' ευχαριστώ, απάντησε, κλείνοντάς του πονηρά το μάτι.

Η Barbara Lynn τραγουδούσε you 'll lose a good thing.

Πλησίασε την εξώπορτα και, λίγο πριν την ανοίξει, έστρεψε το βλέμμα του στο γωνιακό τραπέζι όπου τρεμόπαιζε ένα κερί. Στο μισοσκόταδο αναγνώρισε τον Edgar Allan Poe να πίνει μονάχος του αψέντι. Ήταν αχτένιστος και φορούσε ένα ξεφτισμένο σκούρο μπλε σακάκι. Στον λαιμό του είχε ένα μπορντό μαντήλι.

Τράβηξε τη βαριά πόρτα, που τώρα του φαινόταν ασήκωτη, και με τα δυο του χέρια, αφήνοντάς τη στη συνέχεια να κλείσει πίσω του μαλακά μόνη της. Μαζί του δραπέτευσαν ένα σύννεφο καπνού και κάποιες μεθυσμένες νότες.

Σήκωσε το κεφάλι του και χάζεψε την ξαστεριά που επικρατούσε στον σκοτεινό ουρανό.

«Σαν γευτείς σκόνη Μεξικού, ειρήνη δε θα βρεις αλλού» μονολόγησε, «σηκώνοντας» το από το βιβλίο του Μ. Λόουρυ²²: Κάτω από το ηφαίστειο.



Ξεκίνησε τον δρόμο της επιστροφής αναλογιζόμενος την αναπάντεχη συνειρήσσή του με τον Παύλο. Είχε να τον δει τόσα χρόνια ώστε είχε ξεχάσει την ύπαρξή του. Αν δεν ερχόταν να του μιλήσει δε θα τον αναγνώριζε. Όταν τον είχε γνωρίσει ήταν πολύ συναισθηματικός, του ανοιγόταν γιατί τον θεωρούσε πραγματικό φίλο, κάτι δύσκολο για τις εποχές εκείνες. Ήταν φορές που παρέα μοιράζονταν τη νύχτα, μέσα στα σωθικά της πόλης. Το να μοιράζεσαι τον κίνδυνο μαζί με κάποιον, σε δένει πιο πολύ από ό,τι ένα γαμήσι. Όμως ο Παύλος ανέκαθεν κουβαλούσε και μια αδυναμία προς τα drugs. Προφανώς όταν εξαφανίστηκε μετά το '85 θα είχε πέσει με τα μπούνια²³ μέσα. Και από ότι φαινότανε, ακόμα πάλευε μαζί τους. Για αυτό και τα μακριά μανίκια, ώστε να μην φαίνονται τα σακατεμένα χέρια από αυτά που σουτάρει²⁴. Για αυτό και δεν αφήνει τη Ρόζα να έρθει στο σπίτι του ώστε να μη δει ότι το έχει μετατρέψει σε τεκέ. Αυτός ο πόλεμος, από τη μια με το κατεστημένο και από την άλλη με τα drugs, σφυρηλάτησε αργά αλλά σταθερά την καρδιά του και τη μεταμόρφωσε στον κυνικό και απόμακρο Παύλο, που κρατάει τις αποστάσεις του ώστε να φυλάγεται από περιττές συγκινήσεις.

Το βλέμμα του έπεσε πάνω σε ένα σύνθημα που ήταν γραμμένο με μαύρο σπρέι στον τοίχο ενός ρημαγμένου σπιτιού, με υπογραφή αλφάδι σε κύκλο: «Η ελπίδα είναι βρισιά».

«Όντως» σκέφτηκε, «δεν εγκαταλείπεις τη διεκδίκηση για την ίδια τη ζωή σου αφήνοντας τους άλλους να αποφασίζουν για σένα. Αυτές οι ψευδαισθήσεις που στηρίζονται σε κακόβουλα, μεταφυσικά, χριστιανικά κατάλοιπα, έχουν συντηρήσει αυτή την άθλια κατάσταση αιώνες τώρα, εις βάρος των πολυάριθμων σκλάβων».

Ο δρόμος του ήτανε γνώριμος πλέον, δεν ήταν η πρώτη φορά που τον διάβαινε. Παρόλο το μεθύσι του, οι γειτονιές μαρτυρούσαν το σωστό της διαδρομής.

Ξαφνικά η απόλυτη ησυχία διακόπηκε από μια οικεία μελωδία. Σταμάτησε το βάδισμα ώστε να αφουγκραστεί καλύτερα το τραγούδι. Ήτανε το crossings of sangsara από τους Violators. Σήκωσε το κεφάλι του και έψαξε να βρει από πού ερχόταν. Ακριβώς από επάνω, στο ρετιρέ του τετάρτου ορόφου, υπήρχε ανοιχτό φως στο δωμάτιο και ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Η κόκκινη κουρτίνα χόρευε έξω στο μπαλκόνι, προφανώς από κάποιο ρεύμα που θα υπήρχε μέσα στο σπίτι. Περίμενε για λίγο μήπως παρουσιαζόταν κάποια κίνηση αλλά μάταια, δε φαινόταν κανείς, το τραγούδι έμοιαζε να έχει μπει από μόνο του. Συνέχισε τον δρόμο του, διατηρώντας ωστόσο τη μελωδία καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής.

Έφτασε σπίτι αρκετά κουρασμένος αλλά και ευδιάθετος από την ευτυχή κατάληξη της εξόδου του. Κάθισε στον καναπέ και ακούμπησε το κεφάλι του στον τοίχο. Έφερε στο μυαλό του τη γνωριμία με τη Ρόζα. Ήταν ό,τι πιο όμορφο του είχε συμβεί εδώ και χρόνια. Το πεντακάθαρο βλέμμα της και το χαμόγελό της, είχαν αποτυπωθεί στη μνήμη του. Ήταν όμορφη αλλά αυτό δεν έδειχνε να την ενδιαφέρει ιδιαίτερα, σε αντίθεση με άλλα κορίτσια που από το ύφος τους έδειχναν ότι γνώριζαν την ομορφιά που κουβαλούσαν. Η απλότητα των κινήσεών της δεν άφηνε κανένα ίχνος σεμνοτυφίας επάνω της. Του είχε ανάψει μια φωτιά μέσα του που σιγόκαιγε εδώ και ώρα. Πώς είναι δυνατόν ένα πλάσμα σαν αυτή να έχει επιλέξει τη μοναξιά και να ξυπνάει μόνη της κάθε πρωί;

Αυτή η σκέψη τον έκανε να τη θέλει ακόμα περισσότερο. Ήταν καιρός που ήταν μόνος και το τελευταίο διάστημα έπαχνε απελπισμένα για μια όαση μέσα στην έρημο. Αυτό όμως τον καταστούσε παράλληλα και εύκολο θύμα.

«Πρόσεχε» προειδοποίησε τον εαυτό του. «Επειδή είναι όμορφη δε σημαίνει ότι πρέπει να την εμπιστευέσαι κιάλας... Όχι προς το παρόν τουλάχιστον».

Σηκώθηκε και άνοιξε το ραδιόφωνο ώστε να έχει λίγη παρέα. Οι A-heads με το love or pain, ήρθαν κάθισαν δίπλα του και του ανέλυσαν την άποψή τους.

ΚΕΦ.14

Η Ρόζα στο Mexico μόλις είχε βάλει το τελευταίο πλυντήριο και παράλληλα συμμαζευε τα μπουκάλια στα ράφια πίσω από τον πάγκο. Είχε καληνυχτίσει τον Παύλο και είχαν απομείνει με τον d.j. οι δυο τους ώστε να κλείσουν παρέα. Οι τελευταίοι πελάτες, ένα ζευγάρι που χαϊδεύονταν στο τραπέζι τους εδώ και τρεις ώρες χωρίς να δίνουν σημασία στα αδιάκριτα βλέμματα, το πήραν επιτέλους απόφαση και πήγαν να συνεχίσουν σπίτι τους. Η μουσική είχε σιωπήσει, τα φώτα είχαν ανάψει και οι μόνοι θόρυβοι που ακούγονταν ήταν από το πλυντήριο που έπλενε τα ποτήρια και από τα μπουκάλια που ταχτοποιούσε η Ρόζα. Ο d.j., αφού μάζεψε τα c.d. του, πήγε και κάθισε να περιμένει στον πάγκο. Το πλυντήριο δεν άργησε να τελειώσει και η Ρόζα έβγαλε τον κάδο και τον ακούμπησε μέσα στον νεροχύτη για να στραγγίσει. Στη συνέχεια χώθηκε στο δωματιάκι για να αλλάξει ρούχα. Βγήκε φορώντας τη μαύρη ζακέτα και τζην παντελόνι. Παραμάσχαλα κρατούσε τη τσάντα της.

-Πάμε; ρώτησε τον d.j.

Αυτός σηκώθηκε από το σκαμπό και κατευθύνθηκαν παρέα προς την εξώπορτα.

Έμειναν σε διαφορετικές κατευθύνσεις και έτσι τράβηξε ο καθένας τον δρόμο του.

Σε δύο ώρες θα ξημέρωνε και δεν έβλεπε την ώρα να φτάσει στο σπίτι της. Το κρύο την έκανε να σηκώσει το φερμουάρ της ζακέτας και να χώσει τις παλάμες στις μπροστινές τσέπες. Η βραδιά ήταν όμορφη και οι φανοστάτες με τις κίτρινες λάμπες θα τη συντρόφευαν μέχρι τα μισά της διαδρομής.



Τόσα χρόνια εδώ είχε μάθει από έξω όλα τα στενά και τα δρομάκια της πόλης. Όπως και τους προκαθορισμένους ρυθμούς όπου το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να συμβιβαστείς μαζί τους. Οι περισσότεροι κάτοικοι που είχε γνωρίσει κουβαλούσαν τις ίδιες συνήθειες, ήταν βαρετοί και προβλέψιμοι. Οι επιλογές τους σίγουρα δεν ήταν και δικές της. Αυτές οι συνθήκες την έκαναν ορισμένες φορές να απορεί με τον εαυτό της. Γιατί επέμενε να μένει σαν εξόριστη σε αυτό το μέρος, ξένη ανάμεσα σε ξένους; Ίσως γιατί αυτή η μοναξιά την ηρεμούσε και αυτήν την περίοδο την είχε ανάγκη αυτήν την ηρεμία.

Η αποψινή γνωριμία όμως, φαινόταν να ταράζει τη ρουτίνα και να πλήττει την ηρεμία της. Μέσα σε λίγες ώρες απέκτησε ξαφνικά σημασία η διαμονή της εδώ και ενδιαφέρον η μέχρι χτες άδεια και κουραστική νύχτα της. Ήταν ένα πρόσωπο που θα ήθελε να γνωρίσει καλύτερα. Οι περιπέτειες που είχε περάσει με τον Παύλο και ο τρόπος που τις αφηγούταν, την είχαν κάνει να νοιώσει και η ίδια κομμάτι των δικών τους επιλογών. Ο σεβασμός και η συντροφικότητα που έβγαζε στο πρόσωπο του Παύλου ήταν κάτι τόσο απλό και συνάμα τόσο μακρινό για τα ήθη του συνόλου της κοινωνίας. Η φωνή του έβγαζε μια όμορφη ζεστασιά που αισθανόταν να την τυλίγει ολόκληρη. Και αυτά τα μάτια που φώναζαν από μοναξιά, πόσο θα ήθελε να κολυμπήσει μέσα τους για να απαλύνει τον πόνο τους, έτσι ώστε να αποκτήσει και η ίδια νόημα, μέσα από τη γαλήνη που θα του προσέφερε...

Αυτή η ανία και η μοναξιά την είχαν κάνει τόσο διψασμένη για έρωτα και αλήθεια, ώστε παράλληλα με την πρόκληση αισθανόταν και έναν φόβο. Φόβο για την απογοήτευση. Όταν αρχίσεις να αμφισβητείς τη μοναξιά που έχεις δημιουργήσει, επειδή θέλεις να καλωσορίσεις κάποιον, τότε γίνεσαι ευάλωτη και σε περίπτωση που αυτός σε πονέσει, τότε ο πόνος είναι διπλός και σου αφήνει ανοιχτή πληγή.

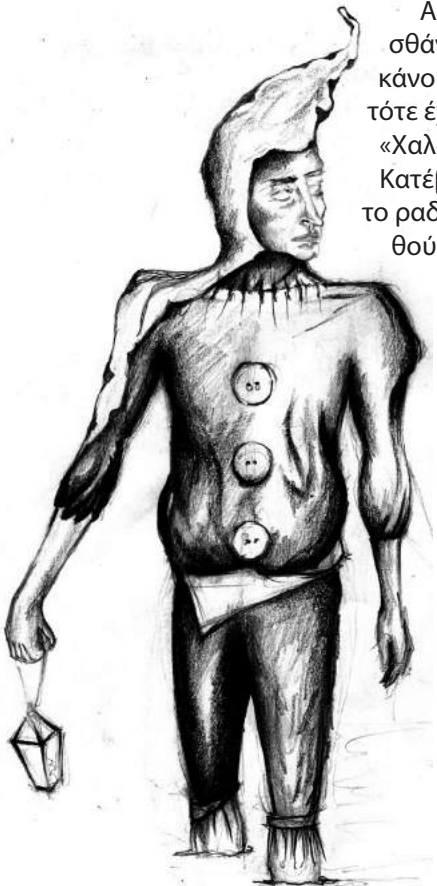
Αλλά μήπως αυτή δεν είναι η ζωή; Το να είσαι ελεύθερος να αισθάνεσαι τα πάντα; Τον έρωτα, τον πόνο και την ευτυχία που σε κάνουν να αισθάνεσαι ζωντανή; Αν δεν έχεις αυτές τις συγκινήσεις, τότε έχεις μισή ζωή...

«Χαλάρωσε Ρόζα...» μονολόγησε.

Κατέβασε την τσάντα από τον ώμο της και την άνοιξε ψάχνοντας το ραδιοφωνάκι της. Ήθελε λίγη παρέα στον δρόμο που θα τη βοηθούσε να μετριάσει την ένταση της σκέψης της.

Με το που το βρήκε, πάτησε το on. Ο Joe Strummer με τους Mescaleros της τραγούδησαν το coma girl.

Ξεφύσηξε χαμογελώντας. Η ιδέα ότι προς το παρόν δε χρειαζόταν να αποδείξει τίποτα και σε κανέναν την έκανε να χαλαρώσει. Αφουγκράστηκε την ησυχία και ρούφηξε το βραδινό άρωμα της τσιμεντούπολης.



Είχε φτάσει στη γειτονιά της. Το φως από έναν ταλαιπωρημένο φανοστάτη που ήταν βιδωμένος μέσα στο χοντρό, πέτρινο ντουβάρι μιας εγκαταλειμμένης αποθήκης, φώτιζε το στενό όπου έμενε. Χώθηκε μέσα, αφήνοντας τη σκιά της πίσω να την ακολουθεί.

Το σκοτάδι «έσπαζε» η τηλεόραση της γειτόνισσας που τρεμόπαιζε μέσα από το κλειστό παράθυρο. Βαρούσε μόνιμες υπερωρίες, εκπέμποντας μηνύματα υπακοής και κατανάλωσης.

Ξεκλείδωσε την ξύλινη πόρτα και πήγε κατευθείαν στην κάμαρά της. Άνοιξε το πορτατίφ του κομοδίνου και ακούμπησε επάνω του το ραδιόφωνο. Κάθισε στην παλιά πολυθρόνα που κάποτε ήτανε ντυμένη με κόκκινο βελούδο και που είχε μόνιμα τοποθετημένη μπροστά στο παράθυρο. Έβγαλε τα μαύρα, δερμάτινα μποτάκια της, αφήνοντάς τα να πέσουν με θόρυβο στο πάτωμα. Απόλαυσε τη φιλοξενία της πολυθρόνας και άφησε το κορμί της να χαλαρώσει.

Το ραδιόφωνο έπαιζε το lazy από τους Nuns.

Τέτοιες στιγμές η απουσία του Τζίνο γινόταν πιο έντονη. Χαμήλωσε το βλέμμα της πάνω στα μπράτσα της πολυθρόνας και παρατήρησε τις τρίχες του που είχαν αναπληρώσει σε σημεία το φθαρμένο βελούδο. Υπήρχαν διάσπαρτες κάμποσες από αυτές σε όλο το σπίτι καθώς και στα περισσότερα από τα ρούχα της.

Θέλοντας να αλλάξει εικόνα έριξε το βλέμμα της έξω από το θολό τζάμι του παραθύρου. Το φεγγάρι, πιο χλωμό και από κινέζο πρεζάκι, ετοιμαζόταν για το νυχτερινό του μπάνιο. Λίγα σύννεφα που συνέχιζαν το ταξίδι τους με αργούς ρυθμούς, προσπάθησαν ανεπιτυχώς να το κρύψουν.

Έμεινε για λίγα λεπτά ακίνητη, θέλοντας να παρατείνει αυτή την υπέροχη αίσθηση της ανάπαυσης που ένοιωθε. Στο τέλος η πείνα την έκανε να σηκωθεί και να πάει μέχρι το ψυγείο. Γέμισε ένα μεγάλο πιάτο με παγωμένα linguine και επέστρεψε στην κάμαρά της. Άραξε στο κρεβάτι, έβγαλε τη ζακέτα και το παντελόνι της και έφερε το πιάτο στα γόνατά της. Άρχισε να τρώει με μεγάλη βουλιμία. Παρά το ότι το φαγητό ήταν κρύο, της φαινόταν πεντανόστιμο. Μέσα σε λίγα λεπτά δεν είχε απομείνει τίποτα. Ακούμπησε το πιάτο στο πάτωμα, αφήνοντας ένα μικρό πρίμο ρέψιμο. Έγειρε στο πλάι του κρεβατιού της σαν πληγωμένη ελαφίνα. Η κούραση είχε αρχίσει να την καταβάλλει.

Έκλεισε το πορτατίφ και χαμήλωσε το ραδιοφωνάκι. Έπαιζε το flowers by the door από τους T.S.O.L.

Στην άλλη πλευρά της πόλης, αυτός μόλις είχε ξαπλώσει ανάσκελα στο κρεβάτι, είχε κατεβάσει τις γρίλιες, είχε κλείσει το πορτατίφ, είχε χαμηλώσει το ραδιόφωνο και είχε ξεκινήσει τον ύπνο του υπό τους ήχους του flowers by the door των T.S.O.L.





ΚΕΦ.15

Κυριακή...

Ο ήλιος είχε στεγνώσει εδώ και ώρα τη νοτιομένη αμμουδιά κάτω στην παραλία. Οι γλάροι με άγαρμπα βήματα, έψαχναν πεινασμένοι ανάμεσα στα φύκια που είχε ξεβράσει το βράδυ η θάλασσα για τίποτα φαγώσιμο.

Ξύπνησε πρώτος, ξεκούραστος και κεφάτος. Η χθεσινή βραδιά του είχε αφήσει μια όμορφη διάθεση. Σηκώθηκε και βγήκε στο μπαλκόνι να αγναντέψει την υπέροχη θέα. Η πόλη είχε ξυπνήσει και τον περίμενε. Σκέφτηκε να πάρει τους δρόμους από νωρίς αλλά θυμήθηκε αυτό που του είχε πει ο Παύλος, ότι δεν υπάρχει τίποτα το αξιόλογο για να του τραβήξει το ενδιαφέρον. Την προκυμαία την είχε δει το πρώτο βράδυ που είχε έρθει.

«Θ' αράξω σπίτι ν' ακούσω μουσική και το απόγευμα θα κατέβω στον πύργο να δω το δειλινό, περιμένοντας να έρθει η Ρόζα» κατέληξε.

Ξάπλωσε στον καναπέ και σταύρωσε τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του, ακουμπώντας σε κάτι βρώμικα μαξιλάρια. Το βλέμμα του έπεφτε πότε στο άσπρο ταβάνι και πότε στα μπαλκόνια από τα απέναντι διαμερίσματα.

Πήρε το κινητό του και έψαξε στο ευρετήριο κάποιον φίλο για να του κάνει αναπάντητη ώστε να τον πάρει πίσω για να μιλήσουν. Μετά από μια γρήγορη αναζήτηση όμως, κατέληξε στο ότι δεν είχε διάθεση να μιλήσει με κανέναν τους, εκτός ίσως από τον Μάνο που όμως έλειπε στην Αγγλία και τον Φώτη που γυρνούσε σπίτι από τη δουλειά μετά τις 17.00 το απόγευμα. Εγκατέλειψε την προσπάθεια και το ακούμπησε δίπλα του, ώστε να του λείει την ώρα.

Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Γύρισε με μια μεγάλη γυάλινη κανάτα με νερό και ένα ψηλό ποτήρι από κάποιο καφενείο. Τα ακούμπησε στο μικρό τραπεζάκι μπροστά του και δυνάμωσε το ραδιόφωνο που τόση ώρα ψιθύριζε μόνο του.

Οι Avengers ήρθαν να του κρατήσουν παρέα, τραγουδώντας το american in me.

Το δωμάτιο γέμισε με ήχους αμερικάνικου πανκ και η μοναξιά του εξαφανίστηκε μεμιάς.

Στη συνέχεια την παρέα συμπλήρωσαν οι X με το los angeles, οι Misfits με το night of the living dead και οι Dead Kennedys με το bleed for me.

ΚΕΦ.16

Η Ρόζα ξύπνησε δεύτερη, αρκετές ώρες αργότερα.

Τα πόδια της ήταν βαριά και πιασμένα ενώ οι καρποί της σκέφτονταν να κατέβουν σε απεργία για καμιά εβδομάδα. Η κύστη της, η οποία ήταν και η υπεύθυνη για το ξύπνημα, χρειαζόταν άμεση ανακούφιση. Παρά το προχωρημένο μεσημέρι, η κάμαρά της ήταν ακόμα δροσερή, πράγμα που έκανε τη διάθεση για χουζούρι να συναγωνίζεται την ανάγκη για κατούρημα. Στο τέλος το πήρε απόφαση και κατευθύνθηκε με νωχελικά βήματα και απαντωτά χασμουρητά στην τουαλέτα. Όταν επιτέλους τελείωσε, πήγε στην κουζίνα, άνοιξε το μικρό μάτι από το φουρνάκι και έβαλε επάνω του το μπρίκι. Είχε όρεξη να πιει ένα καυτό τσάι.

Επέστρεψε στο δωμάτιό της και άνοιξε διάπλατα το χοντρό ξύλινο παράθυρο, αφήνοντας τους ήχους από τις διπλανές αυλές και τον ζεστό αέρα να μπουνε μέσα. Μαζί τους μπήκε και μια μυρωδιά από τηγανιτές σαρδέλες από κάποια γειτόνισσα που ετοιμάζε το μεσημεριανό της. Μέτρησε τα λεπτά που νόμιζε ότι χρειαζόνταν και επέστρεψε στην κουζίνα ώστε να κλείσει το μάτι, κάνοντας μια στάση για να ανοίξει τον θερμοσίφωνα. Σήμερα είχε κανονίσει ραντεβού και ήθελε να είναι περιποιημένη. Γύρισε με μια τεράστια κούπα να αχνίζει, την οποία ακούμπησε στο εσωτερικό πρεβάζι του παραθύρου.

Πήγε μέχρι το κομοδίνο για να δυναμώσει το μικρό της ραδιοφωνάκι. Η mama Africa - Miriam Makeba την καλημέρισε με το pata pata.

Τράβηξε μια πετσέτα από τη συρταριέρα της και την έστρωσε στην πολυθρόνα στο σημείο που θα καθόταν. Δεν ήθελε να κάτσει όπως ήτανε με το βρακί πάνω στις τρίχες του Τζίνο. Θρονιάστηκε επάνω της και πήρε αγκαλιά την κούπα με το τσάι. Έγειρε την πλάτη και το σβέρκο της πάνω στο κόκκινο βελούδο και τοποθέτησε τα πόδια της πάνω στο πρεβάζι. Ήθελε να της τα ζεστάνει με τα χέρια του ο ήλιος. Ξεκίνησε να πίνει το τσάι της με μικρές γουλιές. Το κρατούσε πάνω στο στήθος της σαν να ήταν κάποιο μωρό που νανούριζε. Έγειρε το κεφάλι της στα πλάγια και άφησε τον ήλιο να κάνει τη δουλειά του.

Η Cristina Branco από μέσα τραγουδούσε fado perdicao.

Έμεινε έτσι καμιά ώρα, μέχρι να χορτάσει τον ήλιο και να αδειάσει την κούπα. Σηκώθηκε με αργές κινήσεις και, αφού έκλεισε τον θερμοσίφωνα, μπήκε στην τουαλέτα αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Παρατήρησε το πρόσωπό της στον καθρέφτη και αποδέχτηκε ότι είχε πολύ καιρό να προβεί σε ενέργειες που αφορούσαν τον καλλωπισμό της εμφάνισής της.

Της άρεσε που θα τον συναντούσε το βράδυ στον πύργο και ήθελε να είναι όμορφη.

Άφησε το ζεστό νερό να τρέξει λίγο μέχρι να βγάλει τους πρώτους ατμούς και στη συνέχεια άνοιξε το κρύο. Ήθελε το μπάνιο της να είναι κάτι παραπάνω από απλώς ζεστό. Περίμενε να γεμίσει η μπανιέρα μέχρι επάνω και έριξε μέσα άλατα και αφρόλουτρο για μωρά. Μπήκε με αργές κινήσεις, ώστε να συνηθίσει το κορμί της την επαφή με το ζεστό νερό. Ξάπλωσε, έκλεισε τα μάτια της και περίμενε να χαλαρώσει. Ένοιωσε τους πόρους της να ανοίγουν και μια γλυκιά ηδονή να την διαπερνά. Άδειασε το μυαλό της από οποιαδήποτε σκέψη και παραδόθηκε στην απόλαυση.

Από το ραδιόφωνο ακουγόταν οι Holly and the Italians με το rock against romance.

Κάθισε μέχρι που η θερμοκρασία του νερού άρχισε να πέφτει. Έλουσε τα μαλλιά της με ένα σαμπουάν που είχε άρωμα καρύδας και στο τέλος ξεβγάλθηκε ολόκληρη με δροσερό νερό. Επέστρεψε στην κάμαρά της και κάθισε σε ένα σκαμπό που είχε μπροστά σε έναν στρογγυλό καθρέφτη. Κάτω από τον καθρέφτη είχε ένα ξύλινο, χαμηλό, στενό τραπεζάκι στο χρώμα της τριανταφυλλιάς. Πάνω του ήταν αφημένα μια τουρκουάζ χτένα με κανελί ανταύγειες και ένα σκονισμένο μπουκάλι από grand marnier το οποίο είχε μετατραπεί εδώ και καιρό σε κηροπήγιο. Πήρε την τουρκουάζ χτένα και ξεκίνησε να χτενίζει τα μακριά μαλλιά της. Ήταν κάτι που θα της έπαιρνε ώρα.

Η Etta James από μέσα τραγουδούσε so young, so bad, so what.



Πλησίαζε η ώρα του δειλινού.

Φόρεσε τα ίδια ρούχα με την προηγούμενη, τα οποία κουβαλούσαν ακόμα την τσιγαρίλα του Mexico. Βεβαιώθηκε ότι τα κλειδιά από το σπίτι του Κώστα ήταν μέσα στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του.

Μπήκε στο καθιστικό για να κλείσει το ραδιόφωνο που εκείνη την ώρα έπαιζε Ramones my brain is hanging upside down.

Κράτησε τη μελωδία στο μυαλό του ώστε να τον συντροφεύει και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Βρήκε εύκολα το ρέμα που θα τον οδηγούσε προς τα κάτω. Κυπαρίσσια, μουριές και ευκάλυπτοι υποδείκνυαν την ύπαρξή του. Παράλληλά του υπήρχε ένα στενό πλακόστρωτο. Η δόμηση γινόταν σταδιακά όλο και πιο αραιή ώσπου δεν άργησε να αφήσει πίσω του τα σύνορα της πόλης. Το πλακόστρωτο μετατράπηκε σε μονοπάτι που διέσχιζε το δασάκι μέχρι κάτω στη θάλασσα. Η βλάστηση ήταν αρκετά αραιή και άφηνε τον αλμυρό αέρα να τη διπερνά. Πεύκο, θυμάρι και φασκόμηλο ανταγωνίζονταν για το ποιο θα επικρατήσει, ενώ κάποιοι αθάνατοι²⁵ σήκωναν περήφανοι τα άνθη τους. Μοναχικά πουλιά που τρόμαζαν, χτυπούσαν με πάταγο τα φτερά τους πετώντας φοβισμένα μακριά. Είχε αρχίσει να ακούει τη θάλασσα να τον φωνάζει. Απέμεναν λίγα μέτρα ακόμη μέχρι να πατήσει αμμουδιά. Το βάδισμα τον είχε ιδρώσει και αυτό τον έκανε να μετανιώσει που δεν είχε πάρει μαζί του ένα μπουκάλι νερό. Τα δέντρα σταματούσαν στην αρχή μιας ομαλής κατηφόρας, οριοθετώντας έτσι την επικρατείά τους. Στα σημεία όπου το χώμα αναμιγνυόταν με την άμμο είχε φυτρώσει ένα φούξι μπουζί²⁶ δείχνοντας τις επεκτατικές του διαθέσεις.

Το μέρος ήταν όπως του είχε πει η Ρόζα. Υπήρχε μια μικρή, ρηχή λιμνούλα από στάσιμο, πράσινο νερό. Γύρω της συνελευσιάζονταν γλάροι, ορίζοντας τη ρότα της επόμενης ημέρας. Σαστισμένοι από την ξαφνική παρουσία του, τον κοίταξαν με ένα μάτι. Έστριψε το βλέμμα του προς τα αριστερά και είδε τον ψηλό πύργο να αγναντεύει τον κόλπο πάνω σε ένα βραχώδες ύψωμα. Έκοψε το βήμα του και βάδισε όσο πιο μακριά από τη θάλασσα μπορούσε, ώστε να μη χαλάσει τη συνέλευση των γλάρων.

Έφτασε στα ριζά του υψώματος, θαύμασε το μεγάλο-πρεπο ανάστημα του πύργου και ξάπλωσε ανάσκελα στη σκιά του πάνω στην άμμο, με θέα προς τη θάλασσα. Άνοιξε τα δάχτυλα και έχωσε τις παλάμες του μέσα στη χλιαρή άμμο, ήθελε να νοιώσει τη θερμοκρασία της.

«Αυτό είναι ρε μάγκα μου...» μονολόγησε.



Το χάλκινο χρώμα του ηλιοβασιλέματος, είχε βάψει ολόκληρη την παραλία. Έκλεισε τα μάτια του και αισθάνθηκε τη ζεστασιά του μπάτη²⁷ να τον χαϊδεύει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ένοιωσε το ιώδιο να διαπερνά τα ρουθούνια του και να γεμίζει τα πνευμόνια του. Οι κραυγές από τρεις σταχτοκουρούνες που εγκατέλειψαν τον πύργο πετώντας από πάνω του, τον έκαναν να ξανανοιξει τα μάτια και να δει τις σκιές τους να περνάν από δίπλα του.

Πίεσε τους αγκώνες να σηκωθεί, ώστε να κάτσει οκλαδόν και να καμαρώσει τον πύργο. Με την πρώτη ματιά έμοιαζε ξεχασμένο ερείπιο, χωρίς ψυχή. Αν ήξερες να κοιτάξεις καλύτερα όμως, τότε καταλάβαινες ότι έκρυβε καλά τα μυστικά του. Τη μοναξιά και τη χαμένη περηφάνια. Οι λαβωματιές που του προξενούσε η μάχη με τον χρόνο, αιώνες τώρα, έδειχναν να τον αφήνουν ανεπηρέαστο. Στεκόταν αγέρωχος και δυνατός, ατενίζοντας το πέλαγος. Ο μυρωμένος νοτιάς έλουζε το ανάστημα και διαπερνούσε τα σωθικά του. Η αλμύρα είχε ποτίσει τις λαξευμένες πέτρες από τις οποίες ήταν φτιαγμένος και το βελούδο των βρύων που ήταν στρωμένο στις ρίζες του. Έδειχνε μόνος και έρημος, όμως η πίστη στον σκοπό του ήταν αυτό που τον κρατούσε ζωντανό.

Το σκούρο μπλε του ουρανού είχε αρχίσει πλέον να απορροφά το μενεξεδί χρώμα του δειλινού. Γύρισε την πλάτη του στον πύργο και στράφηκε προς τη θάλασσα. Είχε μετατραπεί σε ένα μολυβένιο λιβάδι που στο βάθος του τρεμόπαιζαν οι τελευταίες ανταύγειες που άφηνε πίσω του ο ήλιος.

Μια απέραντη ησυχία επικρατούσε στην παραλία, την οποία δεν τολμούσαν να διακόψουν ούτε οι γλάροι. Έγειρε το κορμί του πάνω στην άμμο και έβαλε το αριστερό του χέρι να στηρίζει το κεφάλι του. Έμεινε έτσι ακίνητος, παρατηρώντας τον ήλιο να εξαφανίζεται.

ΚΕΦ.18

Πήρε να βραδιάζει...

Η υγρασία έκανε την άμμο να κολλάει πάνω στα ρούχα του. Οι μόνοι θόρυβοι που ακούγονταν ήταν ο φλοιόσβος από το κύμα και ένα μοναχικός γκιώνης²⁸ από κάπου μέσα στο δάσος.

Η δίψα του είχε υποχωρήσει προσωρινά. Αλκοόλ δεν είχε φέρει, ώστε να έχει το μυαλό του καθαρό. Ήθελε να γνωρίσει τη Ρόζα και ξενέρωτος. Το προηγούμενο βράδυ είχε μάθει ελάχιστα πράγματα για αυτήν. Απόψε ήθελε να γνωρίσει τον δικό της κόσμο, να ακούσει τις δικές της ιστορίες. Να του μιλήσει για αυτά που σιχαίνεται και αυτά που αγαπάει. Να τους φέρουν κοντά η νύχτα και η σελήνη.

Οι σκέψεις περί αλκοόλ και νερό του έφεραν τη διάθεση για κατούρημα οπότε σηκώθηκε, τίναξε την άμμο από επάνω του και βάδισε τα λίγα μέτρα που τον χώριζαν από τη θάλασσα. Παρατήρησε μέχρι που έβγαине το κύμα και βρήκε ένα σημείο όπου δεν υπήρχε περίπτωση να βραχούνε τα αθλητικά του παπούτσια. Αφού έβγαλε το πουλί του, ξελάφρωσε κάνοντας σχέδια στη βρεγμένη άμμο.

Τραγούδησε το *pissing in a river* της Patti Smith.



Η Ρόζα ήταν πλέον έτοιμη να κατέβει. Είχε ρίξει ένα σύντομο καθάρισμα στο σπίτι, είχε ποτίσει την αυλή και παράλληλα είχε προλάβει να βάλει πλυντήριο. Ορισμένες φορές η ημέρα που είχε ρεπό την κούραζε περισσότερο από τις ημέρες που δούλευε. Έκανε ένα γύρο μέσα στο σπίτι για να βεβαιωθεί ότι τα παντζούρια ήταν όλα κλειστά ώστε να κρατήσουν από έξω τους τυχόν αντίζηλους του Τζίνο.

Πήγε στο κομοδίνο και άρπαξε το πιστό της ραδιοφωνάκι που εκείνη την ώρα έπαιζε το distant fingers από την Patti Smith.

Χαμήλωσε λίγο την ένταση, το έβγαλε από την μπρίζα και πάτησε το κουμπί battery's on... αυτό συνέχισε την εκπομπή του. Το έχωσε μέσα στο σακίδιο πλάτης που είχε ετοιμάσει.

Άφησε πίσω την φτωχική γειτονιά της και χώθηκε στα στενά που θα την οδηγούσαν στην παραλία.

Στο στήθος της είχε ένα περίεργο συναίσθημα. Μισή χαρά, μισό άγχος. Κάτι ανάλογο είχε να νοιώσει από τότε που έκανε το νούμερο με τους κρίκους, μπροστά σε κόσμο στο τσίρκο. Σπάνια επέτρεπε στον εαυτό της να αισθάνεται ευάλωτη και τώρα ήταν μια από αυτές τις φορές.

Όταν έφτασε στην παραλία είχε νυχτώσει για τα καλά. Επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Ο Αυγερινός²⁹ είχε κάνει την εμφάνιση του εδώ και ώρα, ενώ το φεγγάρι ήθελε λίγο ακόμη για να φανεί. Η θάλασσα ήταν ήσυχη και ίσα που φαινόταν ο αφρός από τα κύματα που έγλυφαν την αμμουδιά. Ένας τσιλιαδόρος γλάρος έκραξε τέσσερις φορές, μαρτυρώντας έτσι τον ερχομό της στους συντρόφους του.

Αυτός ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με ένα ξερόχορτο ανάμεσα στα δόντια που έφτανε μέχρι το πηγούνι του. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα πίσω από το κεφάλι του και χάζευε τα λιγοστά αστέρια στον ουρανό. Είχε γαληνέψει, έτσι όπως καθόταν τόση ώρα μονάχος του στην ερημιά.

Οι φωνές του γλάρου ειδοποίησαν και τον ίδιο ότι κάποιος ερχόταν. Ανασήκωσε το κεφάλι του προσπαθώντας να διακρίνει κάποια κίνηση μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Αναγνώρισε την περήφανη κορμοστασιά της Ρόζας. Είχε έρθει. Το σακίδιο που κουβαλούσε στην πλάτη έκανε τα πόδια της να χώνονται βαθιά μέσα στην άμμο, βάζοντας έτσι φρένο στον γρήγορο βηματισμό της.

Με το που πλησίασε, της φώναξε σηκώνοντας ταυτόχρονα το χέρι του.

-Γεια σου Ρόζα!

-Γεια σου..., του απάντησε. Μαύρο σκοτάδι ε; συνέχισε να του μιλάει βαδίζοντας προς αυτόν, ίσα που βλέπω την μύτη μου, ευτυχώς που ξέρω το μέρος.

-Σε λίγο που θα σηκωθεί το φεγγάρι θα μας φωτίσει, της απάντησε χωρίς να σηκωθεί.

Στάθηκε όρθια μπροστά του και κοιταχτήκανε στα μάτια χωρίς να βλέπονται.

Ήταν ελαφρώς λαχανιασμένη, ενώ ένας μικρός νοτιάς που μόλις είχε σηκωθεί της έστελνε ελαφρά τα μαλλιά προς τον δεξί ώμο. Ξεκρέμασε την τσάντα από την πλάτη και την ακούμπησε κάτω, δίπλα στα πόδια της. Κοίταξε ερευνητικά τριγύρω και το βλέμμα της κατέληξε στον πύργο.

-Όλα ήσυχα ε; τον ρώτησε.

-Ναι..., της απάντησε.

Έστρεψε το βλέμμα προς το μέρος του. Στη συνέχεια περιεργάστηκε την άμμο γύρω τους και στο τέλος κάθισε απέναντί του.

-Όμορφα που είναι εδώ, της είπε, μακριά από τα φώτα της πόλης.

-Ναι, κι εμένα μου αρέσει, έρχομαι και αράζω με τις ώρες μόνη μου, το καλοκαίρι φέρνω και το σλίπινγκ-μπαγκ και κάθομαι μέχρι το ξημέρωμα.

Τράβηξε την τσάντα ανάμεσα στα πόδια της και άνοιξε το φερμουάρ. Έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο μπουκάλι νερό. Το πρότεινε προς αυτόν.

-Θέλεις νεράκι;

-Μπράβο ρε Ρόζα.

Το πήρε από το χέρι της και άρχισε να πίνει νερό σαν διψασμένο άλογο. Όταν πλέον χόρτασε, της επέστρεψε το μπουκάλι το οποίο είχε φτάσει στη μέση.

-Ευχαριστώ! της είπε, δε σκέφτηκα να κουβαλήσω μαζί μου και είναι ώρα που δίψασα.

-Το φαντάστηκα, του απάντησε.

Έφερε το μπουκάλι στα χείλη της χωρίς να το σκουπίσει και ξεκίνησε να πίνει με τη σειρά της. Όταν τελείωσε το έκλεισε και το ακούμπησε στην άμμο μπροστά τους.

-Έχω φέρει μια fleece κουβέρτα μαζί μου για να μην κρυώσουμε, θέλεις να τη στρώσω;

-Βέβαια και το ρωτάς; Έχεις έρθει οργανωμένη βλέπω.

-Απλώς, ήξερα τι χρειάζεται για να περάσουμε όμορφα.

Έβγαλε την fleece από την τσάντα και σηκώθηκε όρθια για να την απλώσει καλύτερα. Μόλις τελείωσε κάθισε επάνω της και του είπε:

-Έλα βολέψου.

-Ευχαριστώ! απάντησε, και σηκώθηκε με μια κίνηση για να ξανακαθίσει δίπλα της.

Στη συνέχεια έφερε την τσάντα κοντά της και τον ρώτησε.

-Έχω φέρει κίτρινη τεκίλα, θέλεις να σου βάλω;

-Πλάκα μου κάνεις; καλά τι άλλο έχεις κουβαλήσει μαζί σου;

-Ένα δεύτερο μπουκάλι με παγωμένο νερό για την τεκίλα, μπισκότα σίκαλης, ραδιόφωνο, φακό και κωλόχαρτο.

-Μπράβο ρε Ρόζα, είσαι πολύ σωστή. Δεν πιάστηκε η πλάτη σου να τα κουβαλάς από το σπίτι σου;

-Μπα μωρέ...Δεν μου απάντησες όμως, να σου βάλω; Έχω φέρει και δυο κύπελλα.

-Βάλε μου να! Μετά χαράς θα πιω μαζί σου.

Έβγαλε τα κύπελλα, δύο πολυχρησιμοποιημένα εμαγιέ, ένα κόκκινο και ένα μπλε. Σέρβιρε μέσα τους την τεκίλα και πρόσφερε το κόκκινο σε αυτόν.

-Συμπλήρωσε το νερό που θέλεις εσύ, του είπε.

Έβγαλε το παγωμένο μπουκάλι και το άφησε πάνω στην κουβέρτα. Η Ρόζα έβγαλε έναν κοντόχοντρο τουρκουάζ φακό και του έφεξε το κύπελλο. Νέρωσε την τεκίλα κατά τα γούστα του και στη συνέχεια σήκωσε το ποτήρι προς το μέρος της. Γευτήκανε την παγωμένη τεκίλα και οι δυο ταυτόχρονα.



Στη συνέχεια η Ρόζα, έβγαλε το μικρό ραδιοφωνάκι της από την τσάντα και το ακούμπησε ευλαβικά πάνω στην κουβέρτα. Πάτησε το on και το la la love you από τους Pixies ήχησε στα αφτιά τους.

Το κεχριμπαρένιο φεγγάρι μόλις είχε κάνει την εμφάνιση του πίσω από τον πύργο.

Στη μύτη του ήρθε το άρωμα καρύδας που κουβαλούσαν τα φρεσκολουσμένα της μαλλιά.

-Δε μου λες Ρόζα, ξέρεις τίποτα πληροφορίες για τον πύργο;

-Υπάρχει ένας μύθος για αυτόν. Λένε ότι ήταν ενός πλούσιου έμπορα και γαιοκτήμονα της περιοχής. Τον είχε χτίσει ως παρατηρητήριο αλλά και για να μαζεύει τα εμπορεύματα πριν τα φορτώσει στα καράβια του. Ήταν παντρεμένος με μια πολύ μικρότερή του την οποία, αν και αγαπούσε, δεν της έδινε τον χρόνο και την προσοχή που εκείνη ζητούσε. Η κοπέλα ερωτεύτηκε έναν συνομήλικό της Δεύτερο Καπετάνιο που έκανε δουλειές με τον άνδρα της. Έλεγαν ότι τα βράδια έκανε και κούρσους στα απέναντι παράλια. Ο πύργος ήταν το μέρος που μοιράζονταν την αγάπη τους. Κάποιος όμως το «σφύριξε» στον άντρα της και αυτός ένα βράδυ έστησε καραούλι³⁰ μαζί με δικούς του. Κατάφεραν και μπήκαν μέσα, κανείς δεν ξέρεי πώς. Τους έπιασαν μαζί και τους σκότωσαν. Το κορμί του παιδιού το φουντάρανε στα ανοιχτά ενώ την κοπέλα τη θάψανε στο κελάρι. Κανείς δεν είπε τίποτα γιατί όλοι φοβούνταν τον αφέντη. Ο τύπος σφράγισε τον πύργο και έφυγε κάπου στο εξωτερικό όπου είχε σπίτι. Σταδιακά παρήκμασε και ξεχάστηκε. Από τότε ορισμένοι τον αποκαλούν «ο πύργος του φονιά». Λένε ότι ο ιδιοκτήτης του Αηου είναι απόγονος του εραστή.

-Και πότε γίνανε όλα αυτά;

-Γύρω στα 1350. Αν τον παρατήρησες όταν είχε ήλιο, έχει τέσσερις ορόφους, μεγάλα τοξωτά παράθυρα, φωτιστικές θυρίδες και ζεματίστρες.

Άρχισε να λύνει τα κορδόνια από τα μποτάκια της, πρώτα το ένα και μετά το άλλο. Στη συνέχεια έβγαλε και τα κοντά καλτσάκια και τα έχωσε και αυτά μέσα στα μποτάκια. Τέντωσε τα χέρια της πίσω ακουμπώντας με τις παλάμες πάνω στην κουβέρτα. Βύθισε τις γυμνές πατούσες της μέσα στη νοτισμένη άμμο μέχρι τους αστραγάλους.

Το ραδιόφωνο έπαιζε dancing barefoot από την Patti Smith.

-Ωραία μουσική που παίζει αυτός ο σταθμός, ε;

-Ναι, και εγώ αυτόν ακούω όλη μέρα, του απάντησε. Η Patti Smith είναι από τις αγαπημένες μου, μου αρέσει η φωνή της και η σκηνική της παρουσία. Τραγουδάει σαν γυναίκα και όχι σαν κοριτσάκι.

-Αν ερχόταν η συντέλεια του κόσμου και εσύ καθόσουν στο μπαλκόνι σου για να την παρακολουθήσεις, τι μουσική υπόκρουση θα προτιμούσες ως soundtrack;

-Νομίζω ότι η βελόνα από το πικ-απ θα είχε κολλήσει στον εφιάλτη από τους Εκτός Ελέγχου. Εσύ;

-Όλο το it's alive από τους Ramones.

-Ωραίοι οι Ramones, μείνανε για πάντα παιδιά. Η μουσική τους, οι στίχοι τους, τα ρούχα τους... πέθαναν πριν προλάβουν να γεράσουν.





Σήκωσε το κύπελλό του χωρίς να μιλήσει και γεύτηκε την παγωμένη τεκίλα.

-Πώς έτσι και έχεις κολλήσει με την κίτρινη τεκίλα; Ρωτάω γιατί οι περισσότεροι την πίνουν σε σφηνάκι και όχι σαν ποτό.

Η Ρόζα δεν απάντησε αμέσως. Θέλησε να ζυγίσει την απάντησή της. Δεν τον ήξερε καλά ώστε να του πει για τον πατέρα της. Έτσι του είπε τη δεύτερη ιστορία.

-Έχω μια αγάπη για το Μέξικο. Τις ερήμους, τους περήφανους και ηττημένους Apache, τους Μεξικάνους με τα πανηγύρια και τα θλιμμένα τραγούδια τους, τα βρώμικα saloons, τις βραδινές φωτιές κάτω από τα αστέρια. Αφού για να καταλάβεις, όταν ήμουν μικρή, έβλεπα ένα όνειρο: Ότι ήμουν άγριο άλογο και έτρεχα ελεύθερη στα φαράγγια και στις πεδιάδες του Μεξικού. Κάτω από τον λαμπερό ήλιο, ανάμεσα στους κάκτους,

παρέα με τα κογιότ και τους αετούς. Παράβγαινα με τον άνεμο στο τρέξιμο και σε παγωμένα ποτάμια δρόσιζα το κορμί μου.

Έκανε ένα διάλειμμα για να μαζέψει τα μαλλιά, που της έπεφταν μπροστά στα μάτια, πίσω από το κεφάλι. Έσκαψε λίγο την άμμο με τις πατούσες και συνέχισε.

-«Τεκίλα» λεγόταν ένα Ινδιάνικο χωριό των Mescaleros³¹ στο Μέξικο όπου καλλιεργούσαν τη γαλάζια αγαύη. Το απόσταγμα προς κατανάλωση που έβγαζαν το λέγανε μεσκάλ. Οι Ισπανοί κατακτητές επεξεργάστηκαν τον χυμό για να τον κάνουν οινοπνευματώδες και του δώσαν το όνομα του χωριού.

-Εμένα μου αρέσουν τα παλιά, παραδοσιακά, μεξικάνικα τραγούδια. Καθώς και ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονται τον θάνατο. Έχω ακούσει για τη γιορτή των νεκρών που πίνουν και χορεύουν για δύο ολόκληρες ημέρες.

-Λες για την «ημέρα των νεκρών», την día de muertos³². Χτίζουν στις αυλές τους βωμούς, χρησιμοποιώντας κρανία από ζάχαρη και τους στολίζουν με κατιφέδες, κάτι πορτοκαλοκίτρινα λουλούδια που συμβολίζουν τον θάνατο. Ως συνήθως είναι μαδημένα, καθώς τα πέταλα χρησιμοποιούνται για να δείχνουν τον δρόμο στους νεκρούς προς τους αγαπημένους τους. Ετοιμάζουν ζαχαρωτά που έχουν σχήμα φέρετρου ή σκελετού και το περίφημο ψωμί των νεκρών, το οποίο είναι πασπαλισμένο με κόκκινη ζάχαρη που συμβολίζει το αίμα. Παράλληλα κάνουν προσφορές στους βωμούς με τα αγαπημένα ποτά και φαγητά αυτών που έχουν φύγει. Τα βράδια γιορτάζουν σε τοπικά πανηγύρια με μουσική και αλκοόλ, βαμμένοι και ντυμένοι ως σκελετοί με έντονα χρώματα, μαζί με τα πνεύματα των νεκρών που υποτίθεται ότι γυρίζουν για μια μέρα κοντά τους.

Σήκωσε το κεφάλι της ψηλά και κοίταξε τα μοναχικά αστέρια στον ουρανό. Το ραδιόφωνο έπαιζε το straight to hell από τους Clash.

Η περιγραφή της τον είχε συνεπάρει. Του άρεσε που άκουγε μέσα στην ησυχία την φωνή της να του μιλάει. Σήκωσε και αυτός το κεφάλι του προς τον σκοτεινό ουρανό και ταξίδεψε μαζί της, σε μια προσπάθεια να δει και αυτός τις εξωτικές εικόνες που του περιέγραφε. Όταν τελικά κατάφερε να προσγειωθεί, τη ρώτησε:

-Γι αυτό και έπιασες δουλειά στο μπαρ; Για το όνομα;

-Τρελός είσαι; Ποτέ δεν μπερδεύω τη δουλειά με τα όνειρα. Πες το σύμπτωση, πες το ειρωνεία της τύχης...

-Έχεις ταξιδέψει στο Μέξικο;

-Όχι αλλά θα το ήθελα. Ξέρεις, όχι στην τεράστια μητρόπολη. Εκεί έχει μεγάλη κοινωνική ανισότητα, μεγάλη φτώχεια, το κράτος συνεργάζεται με την τοπική μαφία... Οι λίγοι πλούσιοι έχουν καταλάβει μεγάλες εκτάσεις και οι υπόλοιποι στριμώχνονται στις φαβέλες³³. Σε «τρώνε» για το τίποτα... 10.000.000 σε μια πόλη σε καθιστούν ασήμαντα νεκρό. Είναι δύσκολα. Στην εξοχή θα ήθελα να πάω, εκεί που ο χρόνος έχει σταματήσει.

Το ραδιοφωνάκι έπαιζε το guilty από τους La Muerte.

Η Ρόζα χαμογέλασε, ατενίζοντας τη θάλασσα. Ο νοτιάς είχε δυναμώσει και της μπέρδευε τα μαλλιά. Ένα ελαφρό κύμα είχε σηκωθεί μέσα στον κόλπο.

-Ξέρεις τι σημαίνει Μέξικο; Είναι ο χώρος όπου ζει ο θεός του πολέμου, ο Μεχίτλι, αλλά υπάρχει και μια δεύτερη ερμηνεία που λέει ότι σημαίνει το μέρος του κέντρου της λίμνης της σελήνης. Εμένα μου αρέσει περισσότερο η δεύτερη.

-Δεν ήξερα τίποτα από όλα αυτά. Στη Γαύδο που πήγα να τα καλοκαίρια είχε κάτι μέρη που τα παρομοιάζαμε με το Μέξικο: αμμόλοφους, ξεραμένα αλώνια, εγκαταλειμμένες παράγκες με σκορπιούς, φαράγγια που έβγαζαν ήχους από τον αέρα και ένας ανελέητος ήλιος. Αρκετές φορές μάλιστα βρήκαμε και σκελετούς από κασιόκια και μαζεύαμε τα κρανία. Είχαμε και ένα παιχνίδι που παίζαμε με ζάρια που τα χτυπούσαμε μέσα σε μια κούπα την οποία, αφού σκεπάζαμε με κάποιο βιβλίο, την γυρνούσαμε ανάποδα. Έπρεπε να φέρεις μεγαλύτερο άθροισμα από αυτό που σου είχε πασάρει ο διπλανός σου. Το παιχνίδι στηριζόταν στην μπλόφα και ο μεγαλύτερος συνδυασμός ήταν το ασσόδυο, το οποίο λέγαμε και magic number. Το παιχνίδι αυτό το αποκαλούσαμε Μέξικο.

-Ούτε στη Γαύδο έχω πάει, ούτε το παιχνίδι ξέρω.

Η σελήνη που τους φώτιζε από ψηλά είχε φτιάξει έναν μεγάλο άσπρο κύκλο γύρω τους, θυμίζοντας στη Ρόζα τον προβολέα που έπεφτε επάνω της την ώρα που έκανε το νούμερό της στο τσίρκο. Οι σκιές τους είχαν μεγαλώσει και οι ίδιοι αισθάνθηκαν σαν να βρίσκονται στο επίκεντρο του σύμπαντος. Τα σκουλαρίκια της Ρόζας, δυο μεγάλοι ασημένιοι κρίκοι, ένας σε κάθε αυτί, λαμπύριζαν τώρα.

Μια παρέα από νυχτερίδες στριφογύρισαν αθόρυβα στις μισογκρεμισμένες επάλξεις του πύργου, αναζητώντας τροφή.

Το ασημένιο μονοπάτι που είχε δημιουργήσει η σελήνη στην επιφάνεια της θάλασσας τους έδινε την ευκαιρία να την ακολουθήσουν. Ξεκινούσε από μπροστά τους και χανόταν στα βαθιά.

-Ο φεγγαρόδρομος που φωτίζει τη θάλασσα δεν τελειώνει ποτέ, μονολόγησε αυτός.

-Όταν ολόγιομη αυτή, στη γη σκορπάει ασημί... Σαπφώ³⁴, του απάντησε χαμογελώντας.





- Διαβάζεις αρκετά ε;

- Από μικρή μου άρεζαν τα βιβλία. Ο πατέρας μου είχε κάμποσα σε μια σκονισμένη βιβλιοθήκη στο σπίτι μας. Εγώ έμενα αρκετές ώρες μόνη μου και έτσι άρχισα να τα ξεφυλλίζω. Ξέρεις, ποτέ μας δεν είχαμε πολλά λεφτά για ταξίδια, οι περιοδείες με το τσίρκο γίνονταν μία με δύο φορές τον χρόνο εντός της χώρας και όλες οι ετοιμασίες ήταν των εργαζόμενων. Έτσι ανακάλυψα ότι μπορούσα να ταξιδεύω μέσα από τις σελίδες τους. Να γνωρίζω καινούρια μέρη και ανθρώπους έξω από το κλειστό περιβάλλον που κινιόμουν. Βέβαια άλλο είναι να μπορείς να αγγίζεις τον άλλον και να του εκθέτεις τις απόψεις σου και άλλο να τον διαβάζεις απλώς.

Όση ώρα του μιλούσε, αυτός σκεφτόταν τι ωραίο στόμα που είχε και πόσο θα ήθελε να τη φιλήσει. Καθόταν ξαπλωμένος δίπλα της, με ελαφρά ανασηκωμένη την πλάτη του στηριζόμενη πάνω στους διπλωμένους αγκώνες του. Ανακάθισε φέρνοντας το κορμί του στο ίδιο ύψος με τη Ρόζα. Τώρα ο αριστερός του ώμος ακουμπούσε τον δικό της. Σήκωσε το χέρι του και άγγιξε απαλά τον ώμο της που ήταν καλυμμένος με τη μαύρη ζακέτα. Της μάζεψε τα μαλλιά, που έπεφταν στο μάγουλο και πάνω στο στήθος, πίσω από το αυτί. Τα χάιδεψε μέχρι την άκρη τους και τα άφησε να χυθούν ελεύθερα στην πλάτη της.

Αυτή συνέχισε να του μιλάει, κοιτάζοντας τα αστέρια στον ουρανό.

Έσκυψε και τη φίλησε στοργικά στον σβέρκο, της χάιδεψε για λίγο την πλάτη και η παλάμη του κατέληξε στον αριστερό της ώμο. Την είχε στην αγκαλιά του και παρατηρούσε τα χείλη της χωρίς να ακούει τίποτα από αυτά που του έλεγε. Έγειρε το κεφάλι του και χάιδεψε με την ανάσα του το μάγουλό της. Της ακινητοποίησε το σβέρκο με το χέρι του και τα χείλη του βρήκανε τα δικά της. Μερικές τρίχες από τα μαλλιά της είχαν κολλήσει στα χείλη της και η γλώσσα του τα γεύτηκε διαπερνώντας τα.

Η Ρόζα έκλεισε τα μάτια της, άνοιξε το στόμα της και ρούφηξε την γλώσσα του με δύναμη.

Το ραδιόφωνο έπαιζε το fade into you από τους Mazzy Star.

Τον αγκάλιασε περνώντας τα χέρια της στην πλάτη του. Έγειρε πίσω ξαπλώνοντας και τον τράβηξε επάνω της. Αυτός έγειρε μαζί της. Άφησε για λίγο τα χείλη της να τον περιμένουν και κοίταξε τα μάτια της που κάτω από το φως της σελήνης έδειχναν φοβισμένα. Της καθάρισε με τα δάχτυλά του το μέτωπο και τα μάγουλα από τα βελούδινα μαλλιά της, την χάιδεψε απαλά στο αυτί και τον λαιμό και επέστρεψε στα ζεστά της χείλη.

Η Ρόζα, που τον περίμενε με ανυπομονησία, έπιασε με τα δυο της χέρια το κεφάλι του και το κράτησε πάνω από τα χείλια της.



Αφού χόρτασαν προσωρινά, τράβηξε το στόμα του από τα χείλη της και έβαλε τα δάχτυλά του στην παλάμη της, ταιριάζοντάς τα με τα δικά της. Τα κράτησαν για λίγο και οι δύο έτσι σφιγμένα και στη συνέχεια, αφού χαλάρωσε τα δικά του, ξεκίνησε να της τα χαϊδεύει. Ήταν λεπτά, μακριά και εκφραστικά χωρίς κανένα δαχτυλίδι. Στη συνέχεια σήκωσε την παλάμη της και την έφερε στο στόμα του. Φίλησε πρώτα τα δάχτυλα και μετά την άδεια της παλάμη. Ήθελε να την καθαρίσει ώστε να εναποθέσει την ψυχή του εκεί μέσα.

Όταν τελείωσε, κάθισε οκλαδόν και έφερε στα χέρια του την αριστερή της πατούσα. Την ακούμπησε πάνω στο γόνατό του και αφού την καθάρισε από την άμμο άρχισε να την τρίβει και με τα δυο του χέρια. Έπειτα ανέβηκε στον αστράγαλό της σφίγγοντάς τον απαλά και συνέχισε τρίβοντας όλη την μπροστινή επιφάνεια. Τα δάχτυλά του που αποζητούσαν περισσότερα, συνέχισαν την εξερεύνηση κάτω από το λαστιχένιο κολάν, χαϊδεύοντας την κνήμη και τη γάμπα της. Αισθάνθηκε την απαλή, λεία επιδερμίδα της να τον φωνάζει.

Η Ρόζα είχε αφεθεί πλήρως στα χάρδια του. Απολάμβανε ξαπλωμένη την τρυφερότητα του περιποίησης, χωρίς να μιλάει. Παρατηρούσε το ατέρμονο κυνήγι ανάμεσα στον Αυγερινό και τη σελήνη που λάμβανε χώρα πάνω στον σκοτεινό ουρανό.

Το στόμα του αποζητούσε πάλι τα φιλά της. Έγειρε δίπλα της και είδε τα μισάνοιχτα χείλη της να τον περιμένουν. Έφερε το χέρι του στο σβέρκο της με περισσότερη δύναμη αυτή τη φορά. Έσκυψε και τη φίλησε, διψασμένος από την προσμονή και τον πόθο. Όταν χόρτασε, της τράβηξε τα μαλλιά προς τα πίσω κάνοντας το κεφάλι της να ανασηκωθεί ελαφρά. Έχωσε το πρόσωπό του ανάμεσα στα στήθη της και μύρισε το άρωμά της. Αισθάνθηκε τους καμπυλωτούς της μυς να του χαϊδεύουν τα μάγουλα. Το χέρι του κατέβηκε στο πλευρό της και έφτασε μέχρι τη λεπτή της μέση. Έκανε μια στάση εκεί και έπειτα συνέχισε τη διαδρομή του πάνω στο μπούτι, τρίβοντάς το δυνατά. Το κορμί της ήταν αρκετά σφιχτό παρά τις κραιπάλες, μαρτυρώντας έτσι την πολυετή προπόνηση του τσίρκου.

Ο πούτσος του είχε σηκωθεί από τη στιγμή που κάθισε δίπλα της, τώρα όμως είχε αφηνιάσει. Είχε πολύ καιρό να θέλει μια γυναίκα τόσο. Στην πόλη οι «σηκωμάρες» ήταν κάτι που του συνέβαινε στο πρωινό ξύπνημα ως διαμαρτυρία για την πολύχρονη αγαμία του. Ορισμένες φορές υπήρχε μια διαφωνία ανάμεσα σε αυτόν και τον πούτσο του για το πότε έπρεπε να δηλώσει ενδιαφέρον (να του σηκωθεί) και πότε όχι. Εδώ όμως είχε όλα τα δίκια του κόσμου.

Η Ρόζα με τη σειρά της αποδεχόταν τα ερωτικά του χάρδια με ευχαρίστηση. Είχε τόσο καιρό να ασχοληθεί κάποιος, εκτός από την ίδια, με το κορμί της... Ήταν τόσο μόνη τον τελευταίο καιρό που αυτή η τρυφερότητά του την έκανε να θέλει να κλάψει. Γύρισε στο πλάι και τον έσφιξε με τα δυο της χέρια μέσα στην αγκαλιά της.

Το ραδιόφωνο δίπλα τους έπαιζε το love is a ghost από τους Theatre of Hate.

Οι δυο σκιές σμίξανε κι έγιναν ένα. Η σελήνη φώτιζε το μισογεμάτο μπουκάλι με την κίτρινη τεκίλα που είχε γύρει πάνω στη νοτισμένη άμμο ενώ ένα αεροπλάνο που διέσχισε από ψηλά τον σκοτεινό ουρανό τους προσπέρασε αθόρυβα, αδιαφορώντας για τις ερωτικές τους περιπτώξεις. Είχαν σταματήσει να μιλάνε. Μείνανε έτσι σιωπηλοί, σφίγγοντας ο ένας τον άλλο. Δε χρειαζόταν πλέον άλλα προσχήματα. Ήταν σαν να περίμεναν ο ένας τον άλλο από πάντα.

Ένοιωθε τόσο ζεστά μέσα στην αγκαλιά του, τόσο όμορφα που δεν ήθελε να τον αποχωριστεί. Δεν την ενδιέφερε πλέον τίποτε άλλο. Στον διάολο όλα και όλοι τους. Αυτή τη στιγμή τίποτε άλλο δεν είχε σημασία.

Τον ήθελε τόσο που πουνούσε. Δάκρυσε... τον έσφιξε ακόμα πιο δυνατά, χωρίς να μιλάει. Όχι, δεν ήθελε να τον αποχωριστεί.

Αυτός ένοιωσε το ζεστό δάκρυ της στα χείλη του. Δίστασε να μιλήσει. Κατόπιν όμως ψιθύρισε:

-Ρόζα κλαις;

-Σκάσε μη μιλάς..., και τον έσφιξε όσο δυνατότερα μπορούσε.

Δε μίλησε...

Φίλησε τα δάκρυά της ένα προς ένα και γεύτηκε την αλμύρα τους. Έμεινε για λίγο ακίνητος να κοιτάει τα κλεισμένα της βλέφαρα. Έφερε την παλάμη του πίσω από το αφτί της και τράβηξε απαλά το κεφάλι της πάνω στο στήθος του σαν να ήθελε να το προστατέψει.

Το αυτί της άκουγε τώρα τους χτύπους της καρδιάς του να την καλωσορίζουν και το κεφάλι της, που είχε γίνει ένα με το στήθος του, άρχισε να ανεβοκατεβαίνει σύμφωνα με τον ρυθμό που αυτός ανέπνεε.

Για αρκετά λεπτά κανείς από τους δύο δεν έκανε την κίνηση να ξεκολλήσουν. Δεν ήταν διατεθειμένοι να χαλάσουν αυτή την στιγμή.

Ο James Brown από πίσω τους τραγουδούσε: please, please, please.

Είχε βρει επιτέλους αυτήν που έψαχνε. Τη φίλησε πρώτα πάνω στην κορυφή του κεφαλιού της, εκεί που το κρατούσαν τα δάχτυλά του. Κατόπιν στο αυτί. Στη συνέχεια ανασήκωσε ελαφρά το πρόσωπό της. Έσκυψε και τη φίλησε απαλά πάνω από τη μύτη, ανάμεσα στα φρύδια σαν να ήθελε να την ξυπνήσει. Αυτή άνοιξε τα βλέφαρά της και τον κοίταξε κατάματα. Μέσα από τα μάτια της, μέσα από αυτό το υπέροχο πρόσωπο, είδε την ψυχή της να τον περιμένει. Της χάιδεψε τα χείλη με τον αντίχειρά του και της ξανάσφιξε το κεφάλι πάνω στο στήθος του. Αυτή ανταπέδωσε με τη σειρά της, σφίγγοντας με το ένα της χέρι την πλάτη του και με το άλλο το σβέροκο.

Η σελήνη φαινόταν να αιμορραγεί και τα κύματα να κλαίνε. Ήταν η πιο σκοτεινή ώρα, αυτή πριν την αυγή.



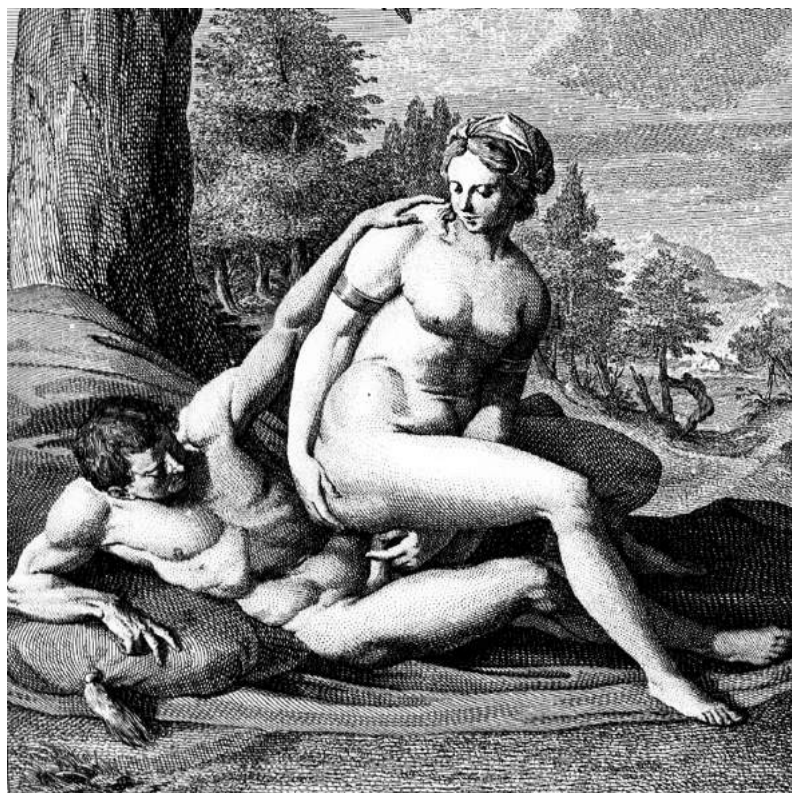
Πρώτος αυτός, κατέβασε το φερμουάρ της ζακέτας και έχωσε το χέρι του κάτω από το μωβ μακό μπλουζάκι. Της χάιδεψε τη ζεστή της κοιλιά. Ένοιωσε στα δάχτυλά του το μεταλλικό στολίδι που είχε περασμένο στον αφαλό της. Κατέβασε το κεφάλι του και έπαιξε για λίγο με το στόμα του το κόσμημα. Ήταν ένα κρεμαστό, με τρεις σειρές τυρκουάζ στρασάκια. Αισθάνθηκε την κοιλιά της να αναριγεί. Έχωσε και το άλλο του χέρι κάτω από την μπλούζα και της χάιδεψε τα πλευρά. Αυτή τον τράβηξε δυνατά από τον γιακά του πουκαμίσου επάνω της, έπιασε το κεφάλι του με τα δυο της χέρια, έκλεισε τα μάτια και βύθισε τη γλώσσα της στο στόμα του. Στη συνέχεια πέρασε το ένα της χέρι στον σβέρκο του και άρχισε να τον χαϊδεύει, ενώ κατέβασε το άλλο στο καβάλο του παντελονιού του και ξεκούμπωσε πρώτα τη μαύρη δερμάτινη ζώνη, μετά το κουμπί από το παντελόνι και στο τέλος κατέβασε το φερμουάρ του. Αυτός πέρασε τα χέρια του κάτω από τη μέση της και έσφιξε δυνατά τα κωλομέρια της. Έτριψε δυνατά όλη την επιφάνειά τους πάνω από το μαύρο κολάν και παράλληλα της φιλούσε τον λαιμό. Η κουβέρτα από κάτω τους είχε γεμίσει άμμο.

Συνέχισαν την αγάπη τους για ώρα, με μικρά διαλείμματα. Όταν πλέον απόκαμαν, έγειραν στο πλάι αντικριστά, κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου. Έμειναν έτσι, με τα λυτρωμένα και μυρωμένα από έρωτα κορμιά τους σφιχταγκαλιασμένα, μέχρι που τους βρήκε το πρωινό.

Το πρώτο φως φανέρωσε μια παρέα από σκύλους που καθόταν πέρα στους βράχους και τους χάζευε. Το βλέμμα του άφησε το γαληνεμένο πρόσωπο της Ρόζας και έπεσε επάνω τους. Ήταν ο κανελής και ο καφετής, μαζί τους είχανε τη μαύρη σκύλα που του είχε κάνει παρέα το πρώτο βράδυ.

«Επιτέλους, το συγκρότημα συμπληρώθηκε» σκέφτηκε «βρήκαν τραγουδίστρια. Τώρα θα πρέπει να δουν τι θα γίνει με τα ντραμς».

Το ραδιόφωνο έπαιζε *falling in love again* από την Marlene Dietrich.



ΚΕΦ. 20

Ο Παύλος είχε σηκωθεί από τα άγρια χαράματα. Είχε μαζέψει όλη την προίκα του σε ένα μεγάλο, άσπρο, ναυτικό σακίδιο σε σχήμα λουκάνικου. Είχε αφήσει το κλειδί του σπιτιού κάτω από το βρώμικο πατάκι της εξώπορτας, ώστε να το βρει ο ιδιοκτήτης. Ήταν αραγμένος στον σταθμό των ΚΤΕΛ εδώ και ώρα. Είχε βγάλει εισιτήριο για κάποιο καινούριο μέρος, κάποια άλλη πόλη που δε θα τον ξέρανε και δε θα τους ήξερε. Είχε ελάχιστα λεφτά στην τσέπη αλλά αυτό δεν ήταν κάτι που τον ανησυχούσε. Θα του έφταναν για τις πρώτες ημέρες, εξάλλου ήθελε να κάνει off³⁵.

Δεν είχε ενημερώσει κανέναν για το φευγικό του, δεν μπορούσε τους αποχαιρετισμούς.

Η παραμορφωμένη φωνή του ταμιά ακούστηκε από τα μεγάφωνα και το λεωφορείο άνοιξε τις πόρτες του. Πλησίασε στα πλαϊνά του και έδωσε το σακίδιο στον νεαρό που φόρτωνε τις αποσκευές. Στην ερώτηση του πού πηγαίνει, απάντησε «στο τέρμα». Έκανε μεταβολή και με λίγα βήματα βρέθηκε στην ανοιχτή πόρτα που τον περίμενε. Ανέβηκε τα σκαλιά και βάδισε τον στενό διάδρομο. Βολεύτηκε σε μια θέση δίπλα σε παράθυρο, μακριά από τους ελάχιστους συνεπιβάτες του. Άνοιξε την κουρτίνα ώστε να βλέπει έξω και φόρεσε τα ακουστικά από το walkman του.

Πάτησε το play και η 90άρα ξεκίνησε με τους Wipers να του τραγουδάνε: no matter where ever I go, it seems always the same, gotta find a new world, before I start going insane³⁶ μέσα από το τραγούδι τους let's go let's go away.

ΚΕΦ. 21

Ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά, διώχνοντας προσωρινά την υγρασία από τις πλατείες και τα στενά. Η κίνηση στους δρόμους ήταν στους γνώριμους ρυθμούς και τα φανάρια στις διαβάσεις μοίραζαν εντολές...

La Golondrina

Εδώ είμαι στην κόλαση

και δεν μπορώ να πετάξω

Στο στήθος φτιάχνω τη φωλιά της

εδώ να ξαποστάσει

Εδώ είμαι στην κόλαση

να πετάξω δεν μπορώ...

(Mexican traditional song από την ταινία The Wild Bunch – Άγρια Συμμορία 1969)



ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στεριανός: απόγειος αύρα, ο κρύος αέρας της αυγής που φυσάει από την ξηρά προς τη θάλασσα.

2. Joe: το μικρό του Strummer, τραγουδιστή, συνθέτη και κιθαρίστα των Clash.

3. All the young runks, στίχοι στα ελλ.: όλοι οι νεαροί πανκς γελάστε για τη ζωή σας, γιατί δεν υπάρχουν και πολλά για να κλάψεις, όλοι οι νεαροί λεχρίτες ζήστε τη τώρα, γιατί δεν υπάρχουν και πολλά για να πεθάνεις για αυτά.

4. Still rings: κρίκοι περασμένοι από λουριά τα οποία κρέμονται ψηλά από το ταβάνι.

5. Χαγιάτι: εξώστης ή διάδρομος με στέγη, ημιυπαίθρια προέκταση του εσωτερικού χώρου, ή εσωτερικός χώρος με πολλά παράθυρα σε παλιά παραδοσιακή κατασκευή διώροφων κατοικιών.

6. John Heartfield (1891-1968): Γερμανός ντανταϊστής, αντιφασίστας, ζωγράφος, σχεδιαστής φωτομοντάζ.

7. Κάπελας: ο ιδιοκτήτης καπηλειού.

8. Φλοίσβος: ο ελαφρός ήχος από μικρά κύματα.

9. Skipper: καπετάνιος, ο υπεύθυνος και ταυτόχρονα ο μηχανικός.

10. C' est pas la mer a' boire, στίχοι στα ελλ.: δεν είναι η θάλασσα για να πεις, ελεύθερη μετάφραση: δεν είναι για να πεις και τη θάλασσα – δηλαδή: δεν είναι και μεγάλη υπόθεση.

11. Μπίντα: δέστρα σκάφους, μεταλλικός κίονας πρόσδεσης σχοινιών.

12. M. Τρέιβεν (1882-1969): Γερμανός συγγραφέας, συμπαθής προς τον αναρχοσυνδικαλισμό και με μεγάλη αγάπη για τη θάλασσα και το Μέξικο.

13. Πάρκο του Ντορέ: έτσι αποκαλούσαν ορισμένοι την πλατεία Τσιρογιάννη απέναντι από τον Λευκό Πύργο από το γνωστό καφε-ζαχαροπλαστείο Ντορέ που υπάρχει εκεί. Τη δεκαετία του '60 αρκετές ελλ. ταινίες έχουν γυρίσει σκηνές στο συγκεκριμένο μαγαζί, διαφημίζοντάς το.

14. Η επιχείρηση «αρετή» ξεκίνησε το '84 από τον τότε υπουργό δημοσίας τάξης του ΠΑΣΟΚ Αντ. Δροσογιάννη. Αφορμή ήταν η εκκαθάριση των Εξαρχείων στην Αθήνα από τους πανκς, η οποία όμως αργότερα επεκτάθηκε και στη Θεσσαλονίκη στα αντίστοιχα στέκια: πάρκο του Ντορέ και στα στενά προξένου Κορομηλά και Λώρη Μαργαρίτη. Σε καθημερινή βάση κάνανε προσαγωγές στοιβάζοντας τον κόσμο μέσα στην κλούβα, μέχρι αυτή να γεμίσει. Ορισμένες φορές μάλιστα «περιποιούνταν» με ξύλο και κούρεμα τα παιδιά μέσα στην κλούβα. Κατόπιν τους πηγαίνανε για εξακρίβωση στο μπάτσικο της Βαλαωρίτου, η οποία κρατούσε ώρες. Οι διμοιρίες εφόδου που κάνανε αυτά τα λεγόμενα «ντου», απαρτίζονταν από: ασφαλίτες, καπελάκηδες των οποίων οι στολές είχαν τότε χρώμα χακί και κουβαλούσανε ξύλινα γκλόμπ, από τροχόματσους και από τη δίωξη κατά των ναρκωτικών.

15. Κυρίζια: καλοντυμένοι φλώροι.

16. Βαλαωρίτου: το αστυνομικό τμήμα που βρισκόταν στην οδό Βαλαωρίτου στο κέντρο της Θεσ/νίκης. Ήταν ένα από τα δύο τμήματα (το άλλο ήταν το 3ο στην περιοχή του Ναυαρίνου, τώρα έχουν κλείσει και τα δύο) τα οποία είχαν επιφορτιστεί με την αστυνόμευση του κέντρου. Συγκεκριμένα στη Βαλαωρίτου ξεφόρτωναν τα παιδιά που μάζευαν από την επιχείρηση «αρετή» ώστε να τους γίνει η εξακρίβωση. Και τα δύο τμήματα λειτουργούσαν ως «φροντιστήριο» για τους καινούριους μπάτσους και μέσα τους υπήρχαν πολλοί ακροδεξιοί. Και στα δύο ήταν θεσμός η κατάχρηση εξουσίας και τα βασανιστήρια. Τραγούδι για το αντίστοιχο τμήμα της Αθήνας έχουν γράψει οι Αδιέξοδο «τα κελιά της οδού Μεσογείων».

17. Λαϊκοί: χαρακτηρισμός των '80's για αυτούς που ακούγανε λαϊκά, φορούσανε στενά πουκάμισα με μεγάλο γιακά, παντελόνια με καμπάνα, χρυσό σταυρό με καδένα να κρέμεται από τον λαιμό και τακουνόπαπουτσα ώστε να κάνουν θόρυβο όταν χορεύανε, αράζανε στα σκυλάδικα της εποχής, η πλειοψηφία τους δήλωνε: ορθόδοξοι πατριώτες. Εξαίρεση στον κανόνα ήταν ο Ν. Κοεμτζής '73 (ταινία '80 Παραγγελιά).

18. Ντάλια: Εγνατίας 109 με πατριάρχου Ιωακείμ, δίπλα στη Ιασωνίδου.

19. Μαραμπού: επεξεργασμένα φτερά από το ομώνυμο πουλί.

20. Καβουράκι: είδος αντρικού καπέλου με στενό γείσο.

21. Σομπρέρο: πλατύγυρο καπέλο με ψηλή κορώνα στο κέντρο και μεγάλο γείσο που προστατεύει από τον πολύωρο ήλιο, η λέξη προέρχεται από την ισπανική λέξη *sombra*, σημαίνοντας «τη σκιά». Χώρα καταγωγής είναι το Μέξικο.

22. Μάλκομ Λόουρυ (1904-1957): Άγγλος ποιητής και συγγραφέας με αγάπη για το αλκοόλ (ιδίως το μεσκάλ), τη θάλασσα και το Μέξικο.

23. Με τα μπούνια: πάρα πολύ, σε υπερβολικό βαθμό.

24. Σουτάρει: τρυπάει με σύριγγα τις φλέβες.

25. Αθάνατος: κρinoειδές, άλλη μια ονομασία του είναι αγαυή, έχει μακρινή συγγένεια με την αλόη, χώρα καταγωγής Μέξικο, τα ενήλικα θηλυκά στο έβδομο έτος σηκώνουν άνθος.

26. Μπούζι: *carobrotus edulis*, έρπον παχύφυτο.

27. Μπάτης: μπουκαδούρα, θαλάσσια αύρα, ο ζεστός αέρας του δειλινού που φυσάει από τη θάλασσα προς την ξηρά.

28. Γκιώνης: νυχτοπούλι του γένους γλαύκων, ξαδέλφι της κουκουβάγιας και του μπούφου.

29. Αυγερινός: Αποσπερίτης, Αφροδίτη.

30. Καραούλι: κρυφή σκοπιά.

31. Mescaleseros: νομαδική φυλή της οικογένειας των Apache, έχουν πάρει το όνομα τους από το απόσταγμα της μπλε αγαυής.

32. día de muertos: Είναι στις 1 Νοεμβρίου για τα παιδιά και στις 2 Νοεμβρίου για τους ενήλικες. Το έθιμο κρατάει 3.500 χρόνια, από την εποχή των Αζτέκων, οι οποίοι γιόρταζαν την *Catrina* την κυρία των νεκρών.

33. Φαβέλες: εξαθλιωμένες συνοικίες με παράγκες σε μορφή γκέτο.

34. Σαπφώ (630-570π.χ.): λεσβία ποιήτρια από τη Μυτιλήνη.

35. Off: να σταματήσει την πρέζα.

36. let's go let's go away, στίχοι στα ελλ.: δεν έχει σημασία όπου κι αν πάω, όλα μοιάζουν πάντα ίδια, πάω να βρω έναν καινούριο κόσμο, πριν αρχίσω να τρελαίνομαι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ:

Τους παρακάτω φίλους-ες και συντρόφους-ισσες για την πολύτιμη βοήθεια που μου έδωσαν για την ολοκλήρωση του συγκεκριμένου τεύχους.

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΣ (συντακτική επιμέλεια, ιατρικές πληροφορίες, την υπομονή και τον χρόνο του)

ΙΣΜΗΝΗ (σχέδια σελ. 23,28,29,30,44,45,47)

ΔΩΡΑ (σχέδιο σελ. 8)

ΝΤΟΡΑ (σχέδιο εξώφυλλου)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ-crustafari (σχέδια σελ. 6,46)

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟΣ (πληροφορίες still ring)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (πληροφορίες αρχιτεκτονικής και μεταφράσεις τραγουδιών)

ΜΙΑΤΟΣ (μετάφραση τραγουδιών)

ΑΥΓΗ (πληροφορίες για αμυγδαλοπώλη)

ΣΠΥΡΟΣ (πληροφορίες για χειροτεχνίες πολύτιμων λίθων)

ΣΑΒΒΑΣ-savage (μεταφράσεις τραγουδιών)

ΒΑΣΙΛΗΣ-κατσαρίδας (πληροφορίες Mexico)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ-μυτιληνός (ορολογία για μέρη του μυοσκελετικού)

DRUCK τυπογραφική ομάδα

ΜΗΤΣΑΚΟΣ-skin (στήσιμο βιβλίου και φωτογράφιση)

ΧΡΗΣΤΟΣ-τάρας και ΖΩΗ (για τη ζεστή αγκαλιά μέσα στον παγωμένο Χειμώνα)

ΧΡΙΣΤΙΝΑ (για την ηθική στήριξη)

ΚΑΒΑΛΑ

ΛΑΚΗΣ-χαοτικός (σχέδια σελ. 21,22,25,26,27,

μεταφράσεις τραγουδιών και πληροφορίες για τατού)

ΘΩΜΑΣ-negrito (πληροφορίες για μουσική)

ΣΤΕΛΙΟΣ -rda street (πληροφορίες για ναυτικές ορολογίες)

ΦΡΕΣΚΟΣ (πληροφορίες για πόσα μίλια ορατότητα έχει ο ορίζοντας στη θάλασσα)

ΒΟΛΟΣ

ΛΕΥΤΕΡΗΣ-τροχήλατο (πληροφορίες Mexico)

ΝΙΚΟΣ ΑΛΜΠΙΝΟΣ (πληροφορίες για σκουλαρίκια)

ΣΚΟΠΕΛΟΣ

ΚΟΝΤΑΝ (πληροφορίες για θάλασσα, καράβια, καιρικές συνθήκες και μεταφράσεις τραγουδιών)

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΝΤΕΚ (σχέδια σελ. 2,50)

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΑΛΕΞΗΣ (πληροφορίες για άνθη)

ΣΥΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (πληροφορίες για «ντάλια»)



ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ
δεν έχουν καμία σχέση
με ακαδημαϊκούς, κοινωνιολόγους
και δημοσιογράφους.
Είναι έντυπο δρόμου

τυπώθηκαν στην
τυπογραφική κολεκτίβα
DRUCK!
druck@espiv.net

